

Mất Trí Nhớ Lão Bà

Contents

Mất Trí Nhớ Lão Bà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	48
9. Chương 9	55
10. Chương 10	61

Mất Trí Nhớ Lão Bà

Giới thiệu

Một người đàn ông một người chồng bị mất trí nhớ sau vụ tai nạn, ông không còn nhớ những gì trước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tri-nho-lao-ba>

1. Chương 1

Khai giảng xong, lớp ba nhị ban, tiết văn đầu, thầy quốc ngữ viết đề bài trên bảng đề: “Phụ thân”.

Thầy giáo quay lại nói với mọi người: “Các con có thể viết ba ba đi công tác, ba ba ở nhà với các con, tình cảm của các con đối với ba ba, như ba ba thương con bao nhiêu, thường mang các con đi nơi nào chơi, mua đồ chơi gì ụ cho các con.....”

Thầy giáo tiếp tục ở trên bục bắn nước miếng nêu ví dụ, hướng dẫn cho mọi người có thể viết đề tài này như thế nào, nhưng Hạ Tầm nhìn bảng đen trống mắt, đầu trống rỗng.

Phụ thân?

Chỉ có một đề mục sao? Không có cái khác sao? Thầy giáo quốc ngữ này đầu có tật hay không? Chẳng lẽ không biết hiện tại hài tử mồ côi cha so với gia đình đầy đủ còn nhiều hơn, không phải mỗi người đều có phụ thân, bé không có, muốn bé viết như thế nào a?

Hạ Tầm dẫu môi, đang định giơ tay hỏi thầy, người không có phụ thân có thể đổi thành “Mẫu thân” không thì đã có bạn học vừa giơ tay vừa hỏi, cùng lúc đó có vài người không thèm giơ tay mà nhao nhao hỏi.

“Thầy, không có ba ba, có thể viết về mẹ không?”

Đứng trên bục giảng, thầy giáo ngẩn người, lộ ra một chút xấu hổ.

“Có thể, nếu không có ba ba, con có thể viết mẫu thân hoặc người thân.” Thầy giáo “mất bò mới lo làm chuồng” nói, sau đó xoay người lại viết xuống hai đề này trên bảng.

Hạ Tầm nhìn về phía người vừa giơ tay, cùng với ba bạn học cùng mở miệng hỏi thầy giáo, nhất thời có loại cảm giác tương tích.

Nguyên lai trong lớp học, người không có ba ba thật sự không chỉ có bé.....

Mẹ, hôm nay thầy giáo quốc ngữ bảo chúng con viết văn, đề là “Phụ thân”. Thầy chỉ ra một đề thôi, thật sự thực ngốc nha, chẳng lẽ thầy không biết không phải ai cũng có phụ thân? Thầy giáo thật sự ngốc đúng không?

Con nàng đang ngủ, nhưng lời bé nói trước lúc ngủ không ngừng lặp đi lặp lại ở trong đầu Hạ Thanh Mộng — không phải ai cũng có phụ thân.

Bé nói những lời này với giọng điệu đương nhiên, không nghi ngờ, thật sự tin tưởng không phải ai cũng có phụ thân, làm cho nàng đau lòng khó chịu chết đi được.

Nàng rốt cuộc đã làm gì, làm cho bé đương nhiên cho rằng không phải ai cũng có phụ thân?

Phụ thân.....

Con trai nàng sao không có phụ thân? Chỉ là phụ thân bé đã quên sự tồn tại của bé, đã quên mẹ con bọn họ mà thôi.

Mất trí nhớ, tựa như phim truyền hình dài tập lúc tám giờ, thật buồn cười, diễn quá mức thành vô nghĩa, làm cho nàng gặp người mất trí nhớ đó, yêu thương, sau lại mất đi hẳn.

Xem đi, đó không phải phim truyền hình thì là gì?

Nhưng bị kịch là, sau khi hẳn khôi phục trí nhớ, không chỉ quên những ngày tháng ở chung, yêu nàng, hẳn còn có vị hôn thê ở trên đường ngăn cản bọn họ tiếp tục nhận thức, làm cho nàng hoàn toàn mất hẳn, ngay cả sinh mệnh đều gặp ụ hiếp.

Nàng kỳ thật cũng không sợ chết, nhưng sợ đứa nhỏ trong bụng chết vì sự kiên trì của nàng mà bị thương tổn, lo lắng mãi, chỉ có thể buông tay, chỉ có thể lựa chọn rời đi.

Những năm gần đây, nàng không hề đề cập tới ba ba bé, là vì nàng còn đau lòng. Không đề cập tới, không nghĩ sẽ không đau, cho nên nàng chưa bao giờ nói, ngay cả khi con nàng bắt đầu hiểu hỏi nàng ba ba, nàng cũng chỉ dùng một câu “Không phải mỗi người đều có ba ba”, qua loa tắc trách ngăn con đặt câu hỏi, không nghĩ tới.....

“Thầy giáo không biết không phải ai cũng có phụ thân? Thầy giáo thật sự ngốc đúng không?”

Không, người ngốc nghếch là người làm mẹ như nàng, vì trốn tránh bản thân thống khổ, mà lung tung dạy con trai một ít quan niệm không chính xác.

Chín năm, thời gian quá mau, trong nháy mắt, con đều đã lớn như vậy.

Có lẽ, nàng nên tìm thời gian nói cho con một chút chuyện bề ba bé, cho bé biết bé cũng không phải không có ba ba, chỉ là ba ba mất trí nhớ khi khôi phục trí nhớ quên mẹ con nàng mà thôi.....

“Hạ Tầm!”

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng kêu to, hơn nữa đập trên vai một cái, dọa Hạ Tầm đang một mình ngồi ở trên cỏ nhảy dựng. Hắn quay đầu lại, thấy ba bạn đang đứng sau hắn cười hì hì, cũng không biết từ nơi nào đến, sau đó đặt mông ngồi xuống bên bé.

“Một mình cậu ngồi ở đây làm gì? Hai chúng tớ tìm nửa ngày.” Khương Trọng Vũ oán giận nói.

“Chúng ta quay lại chơi xích đu được không?” Liên Hi kích động nói.

“Hiện tại không được, nó đã bị người khác giành đi.” Đường Minh Lệ xem thường nói.

“Một mình cậu ngồi ở đây làm gì?” Khương Trọng Vũ hỏi lại lần nữa.

“Suy nghĩ.” Hạ Tầm không nhanh không chậm trả lời.

“Về chuyện gì?”

“Ba ba tớ.” Hắn trầm mặc một chút mới nói.

“Cậu không phải không có ba?” Liên Hi nhanh mồm nhanh miệng kêu lên.

“Mỗi người đều có ba, chỉ là ở cùng hay không mà thôi.” Đường Minh Lệ liếc hắn một cái.

“Mẹ cậu rốt cục kể chuyện về ba ba cho cậu?” Khương Trọng Vũ người lớn hỏi.

Hạ Tầm gật đầu.

“Bọn họ có phải ly hôn khi cậu còn nhỏ giống nhà tớ? Hay giống Liên Hi hoặc Đường Minh Lệ?” Khương Trọng Vũ tò mò hỏi.

Liên Hi là trẻ sinh tử, nghe mẹ bé nói, ba bé đẹp trai đến mức mẹ bé nhất thời kìm lòng không đậu cùng hắn xảy ra tình một đêm có bảo bối, rất tuyệt đúng không?

Nghe mẹ nói những lời này, hai mắt lấp lánh, mà Liên Hi ở một bên phụ họa gật đầu, mẫu tử cho người ta cảm giác giống nhau: rất ngốc.

Đúng rồi, bởi vì mẹ bé cùng mẹ Liên Hi mẹ là bạn tốt, cho nên bé và Liên Hi cũng thành bằng hữu.

Nhưng với hắn mà nói, Liên Hi như đệ đệ, tuy thực tế so với bé còn lớn hơn năm tháng.

Về phần Đường Minh Lệ, nghe nói ba mẹ ở riêng.

Tóm lại mỗi nhà là một quyển sách khó đọc, hiện tại tiểu hài tử muốn có một gia đình đầy đủ cha mẹ, thật đúng là gian nan.

“Không giống.” Hạ Tầm lắc đầu trả lời bé.

“Là thế nào? Ba ba cậu không phải chết rồi chứ?” Liên Hi hai mắt trợn lên, lại nhanh mồm nhanh miệng thốt ra.

“Cậu không nói lời nào, không ai nói cậu cam điếc.” Đường Minh Lệ chịu không nổi tròng mắt, siêu bội phục Khương Trọng Vũ sao có thể chịu được cùng cậu ấy cả ngày đánh một chỗ?

Liên Hi hướng bé làm mặt quỷ, không chịu nổi nhất khi cậu ấy quá nghiêm túc.

Chỉ đùa một chút cũng không được à? Huống chi Hạ Tầm nói không giống, trừ bỏ chết, còn có thể làm sao? Ba tiểu Linh vì chết cho nên Tiểu Linh mới không có ba ba.

A! Hắn đột nhiên nghĩ đến còn có một khả năng, giống nhà Lâm Xương Kiệt.

“Ba ba cậu ở tù à?” Hắn thốt lên.

“Liên Hi Hi!” Đường Minh Lệ kêu lớn, quả thực sắp bị cậu ấy làm tức chết rồi.

“Tớ là Liên Hi, không phải Liên Hi Hi!” Liên Hi quay đầu trừng hấn, hấn ghét nhất bị người khác gọi là Liên Hi Hi, cảm giác như đang thương hề hề.

“Không cần ầm ỹ!” Khương Trọng Vũ chịu không nổi ngăn bọn họ, “Hai người các cậu không thể im lặng một chút à? Bằng không đi ra chỗ khác, không cần ở trong này.”

Hai người bĩu môi, quay đầu ngược hướng nhau, im lặng.

“Hạ Tầm, có phải xảy ra chuyện gì? Cậu muốn nói ra không, chúng tớ có thể cùng giúp cậu nghĩ biện pháp giải quyết.” Khương Trọng Vũ hướng Hạ Tầm nói.

Từ lần Hạ Tầm đứng ra giúp Liên Hi đuổi bạn học cười nhạo bé không có ba ba, bọn họ liền trở thành bạn tốt nhất. Hiện tại bạn thân có phiền não, bọn họ đương nhiên hỗ trợ giải quyết mới được.

“Mẹ nói ba ba tớ mất trí nhớ.” Hạ Tầm nói.

“Mất trí nhớ?” Khương Trọng Vũ ngạc nhiên lặp lại, “Có ý gì?”

“Chính là cái gì cũng không nhớ, không nhớ tớ, cũng không nhớ mẹ.”

“Cậu nói ba ba cậu sao?”

“Àn.”

“Vì sao bị như vậy?”

“Không biết, cho nên tớ nghĩ đi tìm ba.”

“Tìm ba?” Khương Trọng Vũ nháy mắt mấy cái, “Cậu có biết ổng ở đâu không?”

“Àn.” Hạ Tầm gật đầu.

“Ổng ở đâu? Cậu đi như thế nào? Ngồi xe? Cậu có tiền không?” Áp lực nhìn lâu lắm, Liên Hi hỏi như pháo nổ.

“Tớ sợ không đủ, cho nên, các cậu có thể cho tớ mượn tiền không?” Hạ Tầm nhìn bạn thân trước mắt, do dự mở miệng.

“Ba cậu ở đâu?” Khương Trọng Vũ bình tĩnh hỏi.

“Đài Bắc. Ta có địa chỉ công ty, ở trên mạng tra được.” Hạ Tầm đáp.

“Tớ sẽ nói lái xe nhà tớ chở cậu đi. Chờ nào cậu đi?” Khương Trọng Vũ rất nghĩa khí quyết định.

“Có thể không?” Hạ Tầm kinh hỉ.

Khương Trọng Vũ gật đầu, “Bác Lí lái xe thường chở tớ đến Đài Bắc tìm ba, cũng sẽ đến Đài Bắc chở tớ về nhà, rất quen thuộc Đài Bắc, nhất định có thể chở cậu đến đúng nơi. Cậu tính khi nào đi?”

“Thứ Tư sau khi tan học.”

“Mẹ cậu có biết cậu muốn đi tìm ba không?” Đường Minh Lệ hỏi.

Hạ Tầm lắc đầu.

“Cậu không về nhà, không sợ mẹ cậu tìm không được sẽ tức giận sao?”

“Tớ sẽ nói trước với bà đến nhà bạn học chơi đến tối về.”

“Vậy nói đến nhà tớ đi, tớ cùng đi Đài Bắc với cậu.” Khương Trọng Vũ lại lần nữa nghĩa khí.

“Tớ cũng phải đi.” Liên Hi lớn tiếng nói.

“Cậu tưởng đi chơi sao?” Đường Minh Lệ không nhịn được trừng hấn một cái.

“Có quan hệ gì, dù sao có thúc thúc lái xe chở chúng ta, đúng hay không Khương Trọng Vũ?”

Thấy Khương Trọng Vũ gật đầu, Đường Minh Lệ lập tức mở miệng, “Tớ cũng phải đi.”

Thứ Tư 2 rưỡi chiều, bốn người cao không quá một mét bốn, bộ dạng môi hồng răng trắng tiểu suất ca đứng ở trước “Hoành Á tập đoàn”, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao thẳng lên trời, làm cho người Tổ chú ý.

“Ba mươi tầng là cao bao nhiêu hả?” Liên Hi mở miệng hỏi, “Tổ mới đếm tới tầng mười tám lâu, đã choáng váng hoa mắt.”

“Ai bảo cậu phải đếm, ngu ngốc.” Đường Minh Lệ lườm hằm một cái.

“Cậu muốn đi lên như thế nào?” Khương Trọng Vũ hỏi Hạ Tầm. Theo bé biết, chỗ người lớn đi làm tiểu hài tử không thể tùy tiện vào ra.

“Đi thang máy lên.” Hạ Tầm nói.

“Ý tứ là, chỗ người lớn đi làm, tiểu hài tử không thể tùy tiện vào ra, cậu muốn đi lên lầu ba mươi như thế nào?”

“Tổ có mang theo ảnh chụp.”

“Ảnh chụp?” Khương Trọng Vũ khó hiểu nhìn bé.

Hạ Tầm lấy trong túi tiền ảnh chụp, Khương Trọng Vũ lập tức chúm đầu vào xem, một bên Liên Hi và Đường Minh Lệ cũng giống thế, sau khi ba người nhìn ảnh chụp không hên mà cùng oa một tiếng.

“Hạ Tầm, cậu và ba giống nhau nha!” Liên Hi kêu lên.

“Thật sự giống, cho dù ổng không nhớ rõ cậu, cũng không thể phủ nhận quan hệ của hai người.” Đường Minh Lệ thành thực nói.

Khương Trọng Vũ gật đầu đồng ý.

“Đi thôi.”

Bốn người chậm rãi tiêu sái vào đại sảnh, nhân viên bảo an đột nhiên thấy bốn tiểu hài tử xuất hiện ở đại sảnh, hoài nghi tiến lên ngăn cản bọn họ đi loạn.

“Tiểu đệ đệ, nơi này không phải chỗ các cháu chơi nha.”

“Chúng cháu không phải đến chơi, là tới tìm người.” Liên Hi mở miệng nói.

“Tìm người? Các cháu muốn tìm ai?”

“Ba cậu ấy.” Liên Hi chỉ Hạ Tầm.

Hạ Tầm ngẩng đầu lên nhìn về phía thúc thúc mặc đồng phục bảo vệ, chỉ thấy người đó bị dọa đến tròn mắt, kinh ngạc đến mức suýt nữa thối lui.

“Cháu..... Ba cháu là ai?”

Tuy gương mặt kia đã thuyết minh hết thấy, nhưng chưa từng nghe CEO đã kết hôn, còn có một đứa con lớn như vậy nên nhân viên bảo an vẫn mở miệng hỏi bé.

“Lí Du. Thúc thúc đi làm ở đây, chẳng lẽ chưa gặp qua ba cháu sao?”

Hạ Tầm cầm ảnh chụp đến trước mặt hằm, làm cho hằm có thể thấy rõ người trong ảnh chụp, đồng thời so sánh bé với ba ba bé.

Nhân viên bảo an lại lần nữa cứng họng ngay người chốc lát mới phục hồi tinh thần gật đầu, nói.

“Gặp qua.”

Trong công ty người ở tầng cao tuy bình thường không dễ nhìn thấy, nhưng tốt xấu thì ở màn hình buổi tiệc cuối năm xem qua mấy lần, sao có thể chưa thấy qua?

“Tiểu thiếu gia muốn tìm CEO sao? Mời đến bên kia ngồi một chút, chú sẽ nói người gọi điện thoại lên gọi người xuống tiếp tiểu thiếu gia và bằng hữu –”

“Không cần, cháu biết đường, sẽ tự đi lên là được.” Hạ Tầm lắc đầu cự tuyệt, nhìn đúng hướng thang máy, nhắc chân, thẳng tắp đi đến.

“Nhưng mà tiểu thiếu gia, CEO biết cậu dẫn theo nhiều bằng hữu như vậy tới sao?” Nhân viên bảo an theo sát, vẫn cảm thấy một lần đưa nhiều tiểu hài tử như vậy lên lầu là lạ, hẳn có nên là trước hết ngăn bọn họ, xin chỉ thị mới cho bọn họ lên?

Hạ Tầm dừng chân, quay đầu nhìn về phía các bạn, do dự một chút.

“Khương Trọng Vũ, các cậu có thể ở dưới lầu chờ tớ không?” Bé hỏi.

“Nhưng . . .” Liên Hi chớp hai mắt, kháng nghị kêu ra tiếng, lại bị Khương Trọng Vũ cắt ngang.

“Được, chúng tớ ở chỗ này chờ cậu.”

“Nhưng —” Liên Hi lần nữa mở miệng, lại bị cắt ngang.

“Chúng ta ở chỗ này chờ cậu ấy.” Lúc này cắt ngang bé là Đường Minh Lệ.

Biểu quyết kết quả ba so với một, Liên Hi cứng họng nhìn cái này lại nhìn cái kia, cuối cùng cũng chỉ có thể cúi đầu ủ rũ từ bỏ.

“Được rồi, chúng tớ ở đây chờ cậu.” Bé hữu khí vô lực nói với Hạ Tầm.

Gật đầu, Hạ Tầm nhìn nhân viên bảo an liếc một cái, sau đó lại lần nữa hướng thang máy đi nhanh lên, lúc này không có người ngăn trở bé.

Thang máy đến, bé đi vào thang máy, ấn tầng ba mươi.

Trong thang máy không có những người khác, thang máy một đường thẳng tiến tới tầng ba mươi, cửa thang máy mở ra “Đinh” một tiếng, hai cánh cửa mở ra.

Một mình một người đến chỗ chưa bao giờ đến, Hạ Tầm kỳ thật bất an, nhưng tưởng tượng đến lúc có thể nhìn thấy ba ba, hẳn ưỡn ngực, cố lấy dũng khí tiêu sái ra khỏi thang máy.

Đứng ở ngoài thang máy, bé nhìn quanh, mờ mịt không biết nên đi hướng nào m.

May mắn, bé không có thời gian phiền não lâu lắm, một âm thanh phía sau truyền đến.

“Tiểu đệ đệ, đây không phải là nơi cháu nên đến nha, cháu sao có thể lên... —” Trần thư ký kiên quyết nói chưa xong bị bé trai vừa xoay người lại dọa sợ tới mức trợn mắt há mồm, không thể nói tiếp.

“Trời ạ!” Nàng thấp giọng kêu, sau đó bịt miệng, trừng mắt.

Trời ạ, sao có thể có chuyện này? Nàng có phải hay nằm mơ hay không, bằng không sao có thể thấy chuyện này?

Trước mắt nàng là khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự giống CEO như đúc, nhưng nàng chưa từng nghe nói CEO đã kết hôn, càng không thể có con lớn như vậy. Cho nên, trước mắt tiểu đệ đệ nên sẽ không phải là..... Đệ đệ đi? Nếu không phải, vậy rất dọa người.

“A di.”

Cái gì, a di Trần thư ký thần trí sợ hãi nhảy mất bị hai chữ này đem trở về vị trí cũ. Nàng già như vậy sao?

“Không nên gọi là a di, bảo là tỷ tỷ thì tốt rồi.” Nàng cúi gập thắt lưng, mỉm cười thân thiết với tiểu nam hài rồi ôn nhu nói.

“Tỷ tỷ.”

Oa, tiểu soái ca thật ngoan nha, nàng thích.

“Tiểu đệ đệ có chuyện gì không? Cậu tới tìm ca ca?”

“Không phải, cháu tìm ba ba.”

“Ba — khụ khụ khụ!” Trần thư ký thiếu chút nữa bị nước miếng của mình nghẹn chết.

Trời ạ, tiểu hài tử này thật sự là con CEO, sao có thể như vậy nha? Nàng mở lớn hai mắt, áp xuống khiếp sợ, dùng giọng điệu tự cho là nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu đệ đệ, cậu năm nay mấy tuổi? Ba ba cậu tên gì?”

“Cháu năm nay chín tuổi, ba ba kêu Lí Du.”

Chín tuổi? Nàng nhớ CEO năm nay hình như ba mươi hai, ba mươi ba tuổi, nói cách khác, CEO hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi làm ba ba? Thật sự là chuyện bất quá kinh người.

“Đệ đệ ngoan, đến, tỷ tỷ mang cậu đi tìm ba ba. Nói cho tỷ tỷ nghe, ba ba biết cậu hôm nay sẽ tới tìm không?”

Hạ Tầm nhìn nàng một cái, lập tức cúi đầu, do dự không lên tiếng trả lời.

Tuy bé không trả lời, nhưng dù sao vẫn chỉ là tiểu hài tử chín tuổi, làm sao qua mắt Trần thư ký tinh ý, nháy mắt hiểu được bé tự mình chạy tới. Cũng đúng, nếu CEO chưa bao giờ để lộ cho người ta biết hẳn có con lớn như vậy, thì làm sao cho con chạy đến công ty tìm hẳn?

Cho nên, hiện tại nàng rốt cuộc có nên mang đứa nhỏ đến văn phòng CEO?

Thật sự là hao tổn tâm trí.

“Đệ đệ, cậu đột nhiên chạy tới không nói với ba ba, ba ba có thể tức giận hay không?” Nàng thử hỏi tiểu nam hài.

“Cháu không biết.” Hạ Tầm nói thực ra.

“Không biết?” Trần thư ký đột nhiên có cảm giác vô lực, hai cảm giác giằng co.

“Bởi vì mẹ nói, ba ba mất đi trí nhớ quên chúng ta, cho nên cháu không biết hẳn có tức giận hay không.”

“Mất..... trí nhớ?” Trần thư ký giật mình nhìn hẳn, cảm thấy đầu giống như đột nhiên bị úng nước, ý nghĩ ngừng lại, không thể suy nghĩ. Đây là, ý gì ạ?

Bỗng nhiên nàng nghe thấy phía sau truyền tiếng mở cửa, ngay sau đó CEO kêu to.

“Trần thư ký.”

Nàng sợ tới mức nhảy dựng lên xoay người, lắp bắp kêu lên: “Vâng, CEO.”

“Người làm gì vậy? Ta.....” Lí Du lạnh lùng nói bỗng nhiên dừng một chút, nhíu mày nhìn về phía tiểu hài tử bị nàng che phía sau, hạ giọng hỏi: “Tiểu hài tử này là sao? Của cô sao? Trần thư ký?”

“Của tôi?” Trần thư ký ngây người, lập tức kịch liệt lắc đầu phủ nhận, “Không phải, tôi còn chưa kết hôn chưa có tiểu hài tử nha.....”

Nàng đột nhiên ngừng lại, sau đó cứng họng nhìn thủ trưởng, lộ ra biểu tình khó tin.

“CEO, tiểu hài tử này, ngài không biết sao?” Nàng cẩn thận hỏi lại, đồng thời chậm rãi đi sang bên trái, lộ ra tiểu nam hài phía sau cho hẳn xem.

“Ta biết nó sao?” Lí Du nhíu mày, có loại cảm giác mạc danh kỳ diệu.

“Ngài xem rõ một chút.” Trần thư ký mở mắt to nói.

“Tôi đã nhìn rất rõ.” Lí Du xác định mình không biết tiểu nam hài trước mắt, nhưng không biết vì sao vẫn cảm thấy tiểu nam hài có điểm quen mắt, giống như gặp qua ở đâu, nhưng nghĩ không ra.

“Ngài nhìn lại kỹ một chút.” Nàng không thể ngừng lại yêu cầu.

“Trần thư ký, rốt cuộc có chuyện gì?” Lí Du hạ giọng: “Tiểu nam hài này rốt cuộc là ai? Công ty tuy không có văn bản quy định rõ ràng nhân viên không thể đem con nhỏ đến công ty, nhưng –”

“Bé là con ngài, người không nhận ra sao? CEO.” Trần thư ký rốt cuộc nhịn không được nói.

Lí Du cứng họng trừng mắt nhìn nàng, cả người chấn kinh không nói nổi.

Con? Hẳn còn chưa kết hôn, cũng chưa từng làm cho bạn gái mang thai, sao có thể có con ạ?

Kinh ngạc, ánh mắt nhìn Trần thư ký chuyển qua tiểu nam hài, tiểu nam hài biểu hiện có điểm người lớn, có điểm ngây thơ, còn mang theo một loại hâm mộ khát vọng cùng áp lực. Hơn nữa, chết tiệt, hần rất cục hiểu được vì sao cảm thấy tiểu nam hài quen mắt, bởi vì ngũ quan hần cùng hần giống nhau như đúc!

Ông trời, hần đang nằm mơ sao?

Hay là có người chỉnh hần, đi tìm một tiểu nam hài giống hần? Có người rảnh rỗi như vậy sao? Làm như vậy có gì ưu việt đâu?

Con? Đừng giỡn, chính hần có con hay không hần sẽ không biết sao? Cho dù tiểu nam hài trước mắt bộ dạng giống hần, cũng không có khả năng là con hần.

“Tiểu đệ đệ, nói cho thúc thúc ai đưa cháu đến đây? Nhà cháu ở đâu? Trong nhà có ai? Ba cháu tên là gì? Mẹ đâu?” Hần mặt nhăn mày nhú mở miệng hỏi, nghĩ, một lần hỏi nhiều như vậy đòi bé trả lời, tiểu hài tử hần sẽ lộ ra một ít dấu vết.

“Mẹ con tên là Hạ Thanh Mộng. Ba ba, người thật sự mất trí nhớ, không nhớ rõ mẹ và con sao?” Hạ Tầm nhìn phụ thân không chớp mắt.

“Tiểu đệ đệ, ta không phải ba con.” Lí Du quả quyết nói với bé, ý tưởng cắt ngang bé.

“Cha đúng là, chính là cha quên thôi.” Hạ Tầm kiên định nhìn hần.

Lí Du nhú mày, cảm giác đau đầu.

Phiền toái này rốt cuộc từ đâu đến? Hần nhìn về phía Trần thư ký, không tiếng động chất vấn.

Tiếp được câu hỏi của thủ trưởng, đồng dạng bị trạng huống trước mắt khiến cho đầu óc choáng váng Trần thư ký cúi đầu, đang định hỏi tiểu đệ đệ, thì thấy trước mắt bóng người nhoáng lên một cái, tiểu đệ đệ bước đến trước mặt thủ trưởng, giơ cao ảnh chụp không biết từ đâu mà đến, đưa cho thủ trưởng xem.

“Đây là ảnh chụp của mẹ, ba ba, người thật sự cũng không nhớ ra mẹ sao?”

2. Chương 2

Nàng có khuôn mặt thanh tú, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng không tỳ vết; mắt nàng thật to, lông mi loan loan, bộ dáng mỉm cười ngọt ngào động lòng người, trần trụi thanh xuân, nàng còn có một đầu tóc vừa dài vừa mềm mượt.

Ảnh chụp khi còn trẻ, giống nữ sinh viên, hoặc là nhỏ hơn, giống nữ sinh trung học?

Tiểu nữ sinh như vậy, muốn hần tin nàng là mẹ tiểu nam hài trước mắt, thật sự thiếu sức thuyết phục.

Nhưng là, bức ảnh cũng không chỉ có như vậy, chính xác có 5 tấm, hiện ra hình nữ sinh, hình của hần khi còn trẻ, còn có ba tấm hần cùng nữ sinh kia chụp chung, hai người tư thế thân mật, vẻ mặt sung sướng, trong đó có lộ ra một tấm, hần còn chu miệng hôn nữ sinh kia.

Lí Du nhìn không chớp mắt mấy tấm ảnh chụp, đầu óc trừ bỏ trống rỗng, vẫn là trống rỗng.

Hần không nhớ nổi nữ sinh trong ảnh chụp, cũng tưởng nhớ mình từng chụp tấm ảnh này, thậm chí ngay cả khung cảnh trong bức ảnh ở đâu, hần cũng không có ấn tượng.

Ảnh chụp này là hần sao?

Không đúng, hần không nên hoài nghi có phải hần hay không, mà là bức ảnh này thật hay giả mới đúng.

Hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển, ngay cả phục chế ảnh đều có, không ngạc nhiên nếu có bức ảnh giả.

Về phần tiểu nam hài ngồi trên sofa, thủy chung trầm mặc nhìn hần.....

Nghe nói trên thế giới này, người có cùng khuôn mặt tổng cộng có ba người, có lẽ tiểu nam hài này là một người cùng hân có đồng dạng diện mạo.

Nhưng mà, tuy rằng lý trí hân nghĩ như vậy, hân lại có một loại tình cảm không chịu khống chế, kịch liệt giãy dụa bên trong, giống như muốn phá lý trí ra ngoài, xông lên trước gặt gao vây quanh tiểu nam hài ngồi ở trên sô pha mang về mặt trần ngập hân mộ.

“Con năm nay mấy tuổi?” Hân mở miệng hỏi tiểu nam hài.

“Chín tuổi ạ.”

Nói cách khác, nếu bức ảnh là thật, như vậy chụp lúc hân đại khái tốt nghiệp đại học mười năm trước?

Tốt nghiệp đại học

Chờ một chút, Lí Du giật mình trừng mắt. Hân còn nhớ rõ sau khi tốt nghiệp đại học một năm, hân bị tai nạn xe, hôn mê vài tháng mới tỉnh lại, trong trí nhớ khi đó là mùa hè, nhưng khi tỉnh lại trong bệnh viện đã là mùa đông.

Trí nhớ hân có gần sáu tháng bị gián đoạn, nhưng vì hôn mê bất tỉnh nên không nhớ cũng là đương nhiên. Nhưng vấn đề là, nếu trong sáu tháng đó, hân không phải hôn mê thì sao?

Hân nhìn lại lần nữa cô gái có lúm đồng tiền rạng rỡ như hoa trong ảnh chụp, dùng sức nhớ nhưng không thể.

Bức ảnh này là thật sao? Nếu không phải vậy; Nếu sáu tháng đó hân không hôn mê nghĩa là có khả năng hân thực ở cùng nữ nhân này một chỗ, hơn nữa còn yêu nhau, sau đó còn không cần thận có kết tinh, vậy –

“Phanh!”

Một tiếng ầm vang lên, cửa đột nhiên bị người ta dùng lực mở ra, xông vào một cô gái lả lướt như con bướm trên bộ trang phục. Cô gái mang trang phục có hình con bướm nhanh nhẹn bước vào theo đó là một làn gió mang mùi nước hoa thơm ngát, nháy mắt tiến vào chiếu ghé tử đàn, nhào vào trong lòng Lí Du.

“Thân ái, anh rốt cuộc bận việc gì mà cho em ở dưới lầu chờ lâu như vậy. Anh đã quên người ta rồi nha? Chán ghét.”

“Thực xin lỗi, CEO, tôi đã ngăn cản, nhưng Bành tiểu thư.....” Trần thư ký đứng cạnh cửa, vẻ mặt áy náy nói.

“Thân ái, thư ký của anh thật quá phận, biết rõ em bạn gái của anh, mà còn ngăn cản người ta, không cho người ta vào tìm, còn nói dối người ta anh đang tiếp khách, văn phòng này trừ anh ra, không có khách nha? Cô ra rõ ràng cố ý gây khó dễ với em, anh phải thay em làm chủ.” Bành Huyền Nhi mềm mại tiến sát vào trong lòng Lí Du, ác nhân cáo trạng trước, nói xong còn hôn hân một cái, coi như là phần thưởng tạ lễ.

Ngồi ở trên sô pha lưng quay về phía cửa vào, Hạ Tầm bởi vì còn nhỏ, hoàn toàn bị lưng ghế che khuất, cho nên Bành Huyền Nhi căn bản không thấy bé.

Nhưng Hạ Tầm từ lúc nàng xông vào văn phòng, ánh mắt chưa từng rời khỏi a di này, trơ mắt nhìn một người tóc xoăn, dáng người thon dài lại nóng bỏng, xinh đẹp giống ngôi sao đi tới ba ba, sau đó ngồi trên người hân, vừa ôm vừa hôn ba ba, còn gọi ba ba là thân ái, nói nàng là bạn gái ba ba.

Bạn gái? Người xinh đẹp giống ngôi sao này là bạn gái ba ba? Vì thế ba ba mới có thể nói hân không biết mẹ, không nhớ rõ mẹ con bé sao? Bởi vì hân yêu người khác, không yêu mẹ.

Hạ Tầm đột nhiên cảm thấy thất vọng, còn có cảm giác bị thương. Bé chán ghét ba ba, không bao giờ nuôi hy vọng mình cũng có thể giống những người khác có ba ba!

Tức giận làm cho hân đột nhiên trong nháy mắt, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vọt tới bàn làm việc, đem những bức ảnh mình đem đến thu về rồi xoay người bỏ chạy.

Hân thành linh hành động, làm cho Lí Du sửng sốt mà không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn hân nhanh như chớp chạy ra ngoài cửa, mới chậm nửa nhịp kêu lên: “Này!”

Tiểu tử kia một giây cũng không ngừng lại, nháy mắt biến mất trước mắt hắn.

Lí Du không chút nghĩ ngợi lập tức chạy đuổi theo, hoàn toàn quên trong lòng còn có Bành Huyền Nhi, làm cho nàng bất ngờ không kịp phòng bị té xuống sàn, đau đến kêu ra tiếng.

“Ai u!”

Tiếng kêu của nàng làm Lí Du dừng lại, làm hắn không thể không trước dừng lại nâng nàng lên.

“Thực xin lỗi, không bị thương đi?” Hắn không yên hỏi, trong lòng chỉ nghĩ đuổi theo.

“Tay của em đau quá, chân đau quá, toàn thân đều –”

“Trần thư ký, cô lại đây chăm sóc cô ấy.” Không đợi nàng nói hết, Lí Du nhanh chóng gọi Trần thư ký, đem nàng quảng cho Trần thư ký, xoay người chạy.

Nhưng mà ngay cả như vậy, khi hắn chạy đến thang máy, thang máy đã nhảy xuống tầng ba mươi rồi đến hai mươi bảy, liên tục giảm, mà một cái thang máy khác đang đứng ở tầng bốn, nước xa không cứu được lửa gần.

Không kịp rồi.

Đuổi không kịp.

Hắn thậm chí ngay cả tên đứa nhỏ, nhà ở đâu đều không kịp hỏi.

Tiểu hài tử chín tuổi, giống hắn như đúc, mẹ tên Hạ Thanh Mộng, còn có những tấm ảnh kia thiết giả khó phân biệt.....

Đứa nhỏ kia thật sự là con hắn? Hắn không tự chủ được tưởng tượng.

Tiểu học Tỉnh Đình.

Mất nhiều ngày, trinh thám Lí Du ủy thác rốt cục tra ra trường học của tiểu nam hài. Tiểu hài tử chín tuổi, không học lớp hai thì là lớp ba, mẫu thân tên là Hạ Thanh Mộng, tuy hắn có tư liệu không nhiều lắm, nhưng có tiền có thế sai khiến ma quỷ, trung tâm trinh thám vẫn tìm ra người.

Sau khi xác nhận bức ảnh trinh thám giao cho hắn đúng là cậu bé kia, hắn khẩn cấp sắp xếp công việc, lái xe đến Tân Trúc, đi đến tiểu học Tỉnh Đình.

Nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới, hắn lại gặp cô gái trong bức ảnh kia tên là Hạ Thanh Mộng.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền nhận ra nàng, điều này làm cho hắn khiếp sợ không thôi, bởi vì hắn hoàn toàn không hiểu tại sao mình có thể nhớ rõ cô gái trong bức ảnh kia.

Nàng giống trong bức ảnh như đúc, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, mắt to, lông mi dài cùng mái tóc đen dài mượt mà mê người.

Nếu bức ảnh là nàng mười năm trước vậy năm tháng cơ hồ không lưu lại nửa điểm dấu vết, chỉ tăng thêm một chút nữ nhân thành thực tự tin.

Một trận gió thổi tới, mái tóc dài mê người của nàng bay bay. Tay nàng vuốt nhẹ, hắn có thể cảm nhận được cảm giác mái tóc lướt qua lòng bàn tay hắn rất rõ ràng hiển nhiên.

Tại sao như vậy? Hắn xem quảng cáo nhiều quá?

Lí Du nhíu mày, ngồi trong xe, nhìn không rời mắt người con gái vừa bước tới đi ngang trước xe hắn, sau đó đi vào cổng trường.

Hắn bất an, rất muốn xuống xe đi theo xem đã xảy ra chuyện gì, nàng sao phải đến trường giờ này? Nhưng hắn biết khi chưa biết rõ hết sự thật, làm như vậy không phải là hành động sáng suốt.

Hắn hít sâu, áp chế bất an, đem tư liệu điều tra ra xem lần nữa.

Hắn chưa xem kỹ tư liệu, nhất là về Hạ Thanh Mộng.

Hạ Thanh Mộng, hai mươi tám tuổi, có một con trai, chưa kết hôn.

Nghề nghiệp: Tác giả sách thiếu nhi.

Tác phẩm gồm có: Trong ánh mắt Tiểu Tầm, Hi vọng của Tiểu Tầm, Thế giới ảo tưởng của Tiểu Tầm, Tiểu anh hùng Tiểu Tầm.....[con nàng Hạ Tầm là cảm hứng sáng tác của nàng sở.]

Bằng cấp: tốt nghiệp trung học.

Mất cha khi còn nhỏ, sau khi mẫu tái giá thì ở với cùng bà ngoại, gia cảnh thanh bần, bà ngoại mất vào mùa thu nàng tốt nghiệp trung học mùa thu do bị tai nạn xe cộ, từ đó về sau cô đơn chiếc bóng. Mùa hè năm mười chín tuổi sinh con, gọi là Hạ Tầm, không rõ cha. Hai mươi ba tuổi xuất bản cuốn sách thứ nhất, từ đó về sau phụ trách sáng tác, không kết giao đối tượng khác.

Ngắn ngủn mười dòng tư liệu, chỉ ra vài cái trọng điểm, thứ nhất Hạ Tầm thật sự là do nàng 10 tháng mang thai sinh; Thứ hai là tuổi sinh sản của nàng hoàn toàn đúng với nàng trong bức ảnh; Thứ ba là Hạ Tầm sinh mùa hè. Nếu tính một chút, đứa nhỏ được thụ thai trong thời gian hần mất trí nhớ.

Là trùng hợp sao? Thế giới này thực sự khéo như vậy sao?

Nhưng nếu không phải trùng hợp, vì sao hần lại mất đi đoạn trí nhớ trọng yếu như vậy?

Còn nhớ rõ ba tấm ảnh kia, hần cười thoải mái như vậy, vẻ mặt nhìn cô gái bên người rất ôn nhu, còn không biết xấu hổ khi đang chụp hình hôn cô gái.

Hần yêu nàng?

Nếu bức ảnh này tất cả đều là thật, như vậy hần lúc ấy khẳng định yêu cô gái kia, làm cô gái kia mang thai không chừng vì yêu.

Đáng giận, hần vẫn không có biện pháp chấp nhận chuyện này.

Nếu mình thật sự từng yêu một nữ nhân, vì sao cái gì đều không nhớ, thậm chí ngay cả một chút ấn tượng đều không có? Thật sự rất đáng giận!

Mặt khác còn có một thứ làm cho hần không chấp nhận chính là, nếu hần và Hạ Thanh Mộng thật sự yêu nhau, nữ nhân kia vì sao chưa bao giờ đến tìm hần?

Đừng nói nàng tìm không ra hần, bởi vì ngay cả một đứa nhỏ lớp ba đều có thể tìm được hần, nếu nói tìm không ra hần rất là gặt người.

Cho nên, nếu Hạ Tầm thật sự là con hần, thật sự là kết tinh của bọn họ, vì sao nhiều năm như vậy, nàng không tới tìm hần?

Đừng nói hần đa nghi, bởi vì điểm này rất đáng ngờ, không phải sao?

Kính chiếu hậu hiện ra một bóng dáng mảnh khảnh. Là nàng.

Lí Du nhìn nàng đi tới, do dự nghĩ nên làm sao mới tốt. Là trước án binh bất động, theo kế hoạch ban đầu bắt tay vào làm, hay là trực tiếp dùng dao sắc chặt đứt rồi tìm nàng hỏi rõ ràng hết thấy?

Do dự một chút thì thấy nàng đã đi qua xe hần chuẩn bị đi xa.

Hần nhíu mày, cắn răng, mặc kệ! Đẩy cửa xe, bước ra ngoài, cao giọng gọi.

“Tiểu thư.”

Nghe thấy có người kêu to, Hạ Thanh Mộng dừng cước bộ, quay đầu nhìn về phía âm thanh, thấy mặt hần, không hề báo động trước tiên vào mắt nàng, làm cho nàng khiếp sợ mà trên mặt mất hết huyết sắc.

Lí Du làm bộ không phát hiện nàng khác thường, trực tiếp đi đến trước mặt nàng, sau đó làm bộ hỏi đường.

“Tiểu thư, xin hỏi người có biết gần đây có công ty du lịch nào không?”

Hạ Thanh Mộng nhìn hần không chớp mắt, giống như bị điểm trúng huyết đạo không thể động đậy.

Nàng đã bao nhiêu lâu không gần hần như vậy, gần như vậy nhìn hần?

Khoảng chín năm hay mười năm? Từ ngày hấn ra khỏi nhà giúp nàng mua nước chanh nàng thêm uống, cứ như vậy ra đi không trở về.

Nàng còn nhớ rõ ngày đó trời rất lạnh, trời u ám, dường như tùy thời đều sẽ mưa tầm tã mư.

Khi đó bọn họ vừa mới biết nàng mang thai, hấn mừng rỡ như điên lập tức cầu hôn nàng, muốn nàng gả cho hấn, nàng cũng mỉm cười.

Từ bệnh viện về nhà, hấn nói một trăm chỗ tốt khi gả cho hấn. Chỉ vì thuyết phục nàng gặt đầu, hoàn toàn quên thân phận mình không rõ, đang bị mất trí nhớ.

Không có thân phận hợp pháp, hấn sao có thể cưới nàng?

Không muốn phá bầu không khí sung sướng đó, nàng không nói ra thực tế này, chỉ một mực mỉm cười, không gặt đầu cũng không lắc đầu. Nhưng mà công phu lãi nhãi của hấn là số một làm cho lỗ tai nàng đều đã ù lên, không có biện pháp, nàng đành phải nghĩ biện pháp dời đi sự chú ý của hấn.

“Tớ muốn uống nước chanh.”

Nàng vừa mở miệng, hấn liền im lặng ngay.

“Nước chanh?” Hấn hỏi nàng.

“Ừm.” Nàng gặt đầu, trên mặt biểu lộ mong muốn mãnh liệt.

“Được, anh sẽ đi mua, nhưng em phải đáp ứng, chờ anh mua về, em phải đáp ứng gả cho anh nha, một lời đã định.” Hấn nhếch miệng cười, hôn nàng một cái, không cho nàng kháng nghị lập tức xoay người rời đi, sau đó về sau không trở về.

“Chờ anh trở lại, em phải gặt đầu đáp ứng gả cho anh nha.”

Nàng luôn luôn chờ, chờ đến khi bên ngoài bắt đầu mưa to, sắc trời càng lúc càng tối, nàng mệt mỏi nằm trên sofa, sau đó đến lại tỉnh lại, hấn vẫn không về.

Hết mưa rồi, đèn đường sáng lên, bóng đêm đã dày đặc, hấn vẫn không thấy bóng dáng.

Nàng lòng nóng như lửa, không làm được chuyện gì, đi mòn đế giày cũng không thấy hấn.

Trong vài ngày ngắn ngủn nàng gầy đi một vòng. Hai tuần sau, nàng nghe hàng xóm nói hấn ở trong bệnh viện, vội vàng chạy đến, nhưng đã cùng hấn phân thành hai thế giới, gần trong gang tấc lại xa như chân trời.

“Tiểu thư?”

Tiếng nói của hấn gọi Hạ Thanh Mộng đang thất thần tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, hướng hấn cười một cách xa cách như với một người xa lạ.

“Thực xin lỗi, anh vừa hỏi công ty du lịch gì, tôi nghe không rõ, có thể lặp lại lần nữa được không?” Tiếng nói nàng khàn khàn một chút, hấn đã không nhớ rõ, cũng không biết nàng, sẽ không phát hiện điều này.

“Công ty du lịch Bằng Trình.” Hấn nhắc lại một lần.

“Công ty du lịch Bằng Trình à?” Hạ Thanh Mộng nhú mày, quay đầu nhìn quanh mình.

Nàng không nhớ gần đây có công ty du lịch à.

“Thực xin lỗi, tôi không biết rõ công ty du lịch ở đâu, anh có thể hỏi người khác được không?” Nàng nói xong, áy náy gặt đầu chào hấn rồi xoay người bước đi.

“Chờ một chút.” Lí Du không thể ngăn tiếng kêu.

Nàng dừng cước bộ, chân chờ một chút mới quay đầu nhìn hấn.

Lí Du bước hai bước đi nhanh tới bên nàng.

Nàng theo bản năng lui về phía sau, giãn khoảng cách với hấn.

“Xin hỏi, chúng ta có phải từng gặp nhau hay không?” Hấn hỏi nàng, có cảm giác mặc danh kỳ diệu chấp nhận việc nàng rõ ràng biết hấn, lại làm bộ như không biết.

“Không có, anh nhận sai người rồi.” Nàng nhanh chóng nói.

“Tớ rất ít nhận sai người, chúng ta nhất định đã gặp qua.” Hấn kiên trì nhìn nàng. Nghĩ không ra nàng là người như thế nào? Giúp hấn sinh con, lại có thể giả bộ ba ba con mình là người xa lạ.

“Phương pháp làm quen này cũ rồi.” Nàng nghiêm mặt nhìn hấn nói rồi xoay người bước đi.

Lí Du ngăn người tại chỗ, nhìn bóng dáng nàng càng lúc càng xa.

Làm quen?

Hấn là người sẽ làm loại sự tình này sao? Cho dù có, hấn cũng sẽ không dùng phương thức cũ xì vậy được không?

Hạ Thanh Mộng.

Nàng thật là mẹ Hạ Tầm, thật là từng cùng hấn yêu đương, có yêu hấn không? Hấn thật sự nhìn không ra điểm này. Kỳ thật có thể thuận theo ý nàng, làm như hai người xa lạ, dù sao nàng không giống như muốn hấn phụ trách. Hấn có thể làm như chuyện này chưa bao giờ phát sinh, tiếp tục quay lại giống khoảng thời gian hơn một tuần trước, không biết mẹ con họ tồn tại.

Nhưng không biết vì sao, nghĩ đến chuyện nàng vừa rồi giả bộ không biết hấn, cùng phản ứng khẩn cấp xoay người cách hấn càng xa càng tốt, hấn liền tức giận, càng nghĩ càng khó chịu.

Hấn làm người khác chán ghét như vậy sao?

Thật sự là siêu cấp khó chịu!

Tim đập nhanh, không thể bình ổn.

Hạ Thanh Mộng một tay tựa vào tường ở góc đường, một tay đặt ở trước ngực, muốn cho mình bình tĩnh trở lại mà không được.

Nàng không nghĩ tới ở chỗ này gặp lại hấn, tình yêu sâu đậm chôn sâu ở trong lòng nàng mười năm đến mức không dám tưởng niệm người đó.

Hấn trở nên thành thực, ổn trọng, khí thế khiến người cùng uy nghi, liếc mắt một cái liền làm cho người ta có loại cảm giác không cùng đẳng cấp so với mười năm năm trước có chút trẻ con, cùng ngạo khí kiệt ngạo bất tuân rất khác biệt. Nhưng mà ngay cả như vậy, hấn vẫn là hấn, vẫn là người duy nhất có thể làm nàng vừa tâm động vừa đau lòng.

Tình yêu dành cho hấn, chưa từng đình chỉ.

Nàng nghĩ đã đình chỉ, kết quả không phải.

Ai đã nói qua, thời gian có thể xóa nhòa hết thảy? Vì sao nàng yêu hấn, trải qua mười năm vẫn như cũ nồng cháy như trước?

Tim đập thật nhanh, mặt nóng quá, cảm giác như nữ sinh mười bảy mười tám tuổi tiểu đột nhiên gặp vương tử mình thầm mến đã lâu, vương tử còn dừng lại nói chuyện với nàng khiến nàng khó có thể ức chế hưng phấn cùng cảm động.

Nàng thật sự rất buồn cười.

Vì sao thích hấn như vậy, thương hấn như vậy? Hấn đã hoàn toàn quên nàng, ngay cả một chút cũng không, không phải sao?

“Chúng ta có phải đã từng gặp nhau?”

Nghe thấy hấn hỏi như vậy, nàng không biết nên cao hứng hay là nên khổ sở.

Cao hứng là, tuy rằng hấn mất đi trí nhớ, lại mơ hồ nhớ đã gặp nàng, cho dù gần mười năm không thấy nhau, vẫn cảm thấy nàng có chút không xác định.

Khổ sở là, bọn họ từng yêu nhau như vậy, hấn còn từng cầu hôn nàng, nàng thay hấn sinh con trai, hơn nữa mười năm như một yêu hấn, kết quả hấn chỉ nói một câu: “Chúng ta có phải đã từng gặp nhau?”

Tâm, ề ầm, thống khổ.

Nhưng là ngay cả như vậy, nàng không trách hấn, không hận hấn, bởi vì nàng biết tất cả đều là vận mệnh.

Khi hấn mất trí nhớ có được hấn, khi hấn khôi phục trí nhớ mất hấn, có lẽ đây là số mệnh của nàng.

Ít nhất, nàng còn có thời gian bọn họ từng yêu, cùng bé, không phải sao?

Nhớ tới con, Hạ Thanh Mộng cả người cứng đờ, quay đầu nhìn về phía trường học, cảm giác tim đập mới bình ổn một chút, nháy mắt lại gia tốc dồn dập lên.

Chuyện vừa rồi thật sự là trùng hợp sao?

Nàng không ngừng hoài nghi, làm sao có thể khéo như vậy mà xuất hiện ở trước cửa trường? Hấn xuất hiện ở đây, theo như lời hấn nói, thuần túy là muốn tìm công ty du lịch Bằng Trình, hay là có nguyên nhân khác? Tỷ như vì con mà đến?

Không, sẽ không. Nàng nhanh chóng lắc đầu. Hấn ngay cả nàng là ai đều không nhớ, lại làm sao mà biết mình có con trai ở tiểu học Tỉnh Đình mà tìm tới?

Đúng vậy, nhất định là cái trùng hợp thôi, nàng không cần phải dọa mình.

Hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, nàng liên tục làm ba lần, mới làm cho nhịp tim khôi phục bình thường.

Hết thấy đều là trùng hợp mà thôi, Hạ Thanh Mộng tự nói với mình. Vừa rồi chỉ là một người hỏi đường, mà người kia vừa vặn là tình nhân cũ mất trí nhớ của nàng mà thôi, cứ như vậy, không có gì khác.

Về phần trên đời này sao có chuyện trùng hợp như vậy, không tất yếu truy cứu nguyên nhân.

Về địa điểm mà nói, nó có lẽ thật là chuyện trùng hợp, nhưng xem xét thời gian, vừa rồi xảo ngộ là sau khi bọn họ hai chia lìa gặp lại, mười năm chỉ phát sinh một lần, đợi lần sau lại phát sinh, khả năng lại là mười năm. Nghĩ như vậy, sẽ không cảm thấy việc này có gì đặc biệt.

Mười năm, thời gian thật mau, không nghĩ tới trong nháy mắt đã qua lâu như vậy.

Hấn hiện tại, hấn là ba mươi hai tuổi? Đúng là thời điểm nam nhân có giá trị, có sức quyến rũ có hoàng kim. Mà nàng, hai mươi tám tuổi, có đứa nhỏ chín tuổi, không cần nghĩ cũng biết không phải là gu của hấn.

Tiếng thở dài không tự chủ bật ra, nhưng nàng không rõ tiếng thở dài này rốt cuộc vì sao mà đến.

Nàng không phải sớm giác ngộ mình và hấn duyên phận đã hết, thành hai thế giới khác biệt, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, nên hoàn toàn hết hy vọng ư? Vì sao còn muốn thở dài?

Tuổi không phải vấn đề, chiều cao cũng không phải khoảng cách, vấn đề của bọn họ là ở chỗ hấn đã quên nàng, mà hai người bọn họ có khoảng cách cuộc sống, cách một đoạn nàng không thể vượt qua, bằng năng lực của nàng, vĩnh viễn không vượt qua.

Tiếng thở dài lại lần nữa vang lên, lúc này lại nhiều thêm bất đắc dĩ, cùng thống khổ.

3. Chương 3

“Hạ Tầm.”

Nghe thấy có người kêu mình, Hạ Tầm dừng cước bộ, tả hữu nhìn xung quanh tìm kiếm người gọi bé. Bé còn không tìm được, Khương Trọng Vũ đã giúp hấn tìm được.

“Hạ Tầm, cậu xem.”

Bé lôi kéo cậu nhìn về nam nhân đứng ở phía cổng, hẳn phải gọi ba ba.

Thấy hần đột nhiên xuất hiện ở đây, Hạ Tầm có chút kinh ngạc, lại nghe thấy giọng nói hưng phấn của Liên Hi bên cạnh: “Đó là không phải ba cậu sao? Thật sự giống nhau nha.”

“Không phải.” Không thể quên chuyện ba ba có bạn gái, Hạ Tầm giận tái mặt, phủ nhận rồi xoay người bước đi.

“Chờ một chút, Hạ Tầm.” Lí Du rất nhanh liền đuổi theo bé, bắt lấy tay bé.

“Thức thức, chú làm gì vậy? Thầy giáo của Chúng ta đang ở đây, chú tốt nhất không cần làm chuyện xằng bậy nha.” Khương Trọng Vũ giẫy người ra.

Hạ Tầm nói với bé ba cậu có bạn gái xinh đẹp, chuyện như vậy hẳn không xa lạ, hoàn toàn có thể thông cảm tâm tình Hạ Tầm không muốn để ý đến ba ba.

“Thức thức muốn cùng Hạ Tầm nói vài chuyện thôi.” Lí Du hòa hoãn giải thích.

“Nhưng Hạ Tầm không muốn cùng nói chuyện với chú.” Đường Minh Lệ mở miệng nói, bởi vì thấy Hạ Tầm cúi đầu, biểu lộ thái độ không muốn để ý.

“Hạ Tầm?” Lí Du thử gọi hần, hần vẫn không nhúc nhích không buồn hé răng, tương ứng không để ý hần.

“Hạ Tầm nói chú có bạn gái, cho nên mới không cần mẹ cậu ấy, thật à, thức thức?” Liên Hi tò mò hỏi.

Lí Du đột nhiên nhìn về phía bé, kinh ngạc không nói nên lời.

Tiếp đó nhanh chóng giải thích với Hạ Tầm, “Đó không phải sự thật, ba cho tới bây giờ không có không cần con và mẹ. Con vì sao nghĩ như vậy, Hạ Tầm?”

“Ba ba yêu nữ nhân khác, sẽ không lại yêu mẹ. Ba cháu chính là như vậy.” Khương Trọng Vũ nói ra ví dụ.

Hạ Tầm ngẩng đầu lên, lấy vẻ mặt không biểu tình nhìn Lí Du, như là đang nhìn hần kể tiếp còn có thể nói cái gì.

“Ba không có yêu nữ nhân kia.” Lí Du nói với Hạ Tầm. Đây là sự thật.

“Ba gạt người.” Hạ Tầm rốt cục đánh vỡ trăm mặt rồi mở miệng: “Các người ở cùng nhau, còn ôm hôn.”

Lí Du nhất thời khốn quẫn không biết nói gì.

Chết tiệt, vì sao hần làm cho tiểu hài tử này gặp được loại chuyện này đâu?

Bành Huyền Nhi đáng giận, tất cả đều do nàng làm hại, may mắn là đêm đó hần đã chia tay với cô ta, vĩnh viễn không gặp lại.

Nhưng ngay cả như vậy, cũng không thể giải quyết vấn đề trước mắt nha, không thể cùng Hạ Tầm nói, nam nhân và nữ nhân cho dù ôm hôn, thậm chí là lên giường làm tình, cũng không phải vì yêu? Đây là thế giới của người lớn, phải nói như thế nào với một nhóc chín tuổi? Thật sự là khó khăn.

“Giải thích chuyện này, cần một chút thời gian. Ba mời các con ăn Mc Donalds, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện được không?” Hần do dự một chút, quyết định sử dụng chiến thuật dùng mồi nhử: tiểu hài tử yêu nhất Mc Donalds.

“Mc Donalds? Được nha!” Nghe thấy Mc Donalds, Liên Hi lập tức sáng mắt, hoan hô lớn tiếng. Nhưng chỉ có hần hoan hô, ba người khác không thèm.

“Thức thức, Mc Donalds không mua chuộc được chúng ta.” Khương Trọng Vũ tiểu đại nhân lắc đầu.

Lí Du cứng họng, nhất thời cảm giác vô lực. Hiện tại tiểu hài tử khó lừa như vậy sao?

“Mc Donalds không mua chuộc được các cháu, vậy cái gì mới mua chuộc được?” Hần trực tiếp hỏi.

“Thức thức vì sao muốn mua chuộc chúng ta?” Khương Trọng Vũ hỏi lại.

“Vì sao à?”

Lí Du lẩm bẩm cùng suy nghĩ một chút, nghĩ hắn hôm nay chạy tới nơi này rốt cuộc là vì cái gì? Muốn gặp Hạ Tầm, muốn làm rõ bé có phải con hắn hay không, hay là muốn làm rõ đoạn thời gian hắn không nhớ rõ rốt cuộc có thật sự tồn tại hay không?

Hắn muốn làm rõ nhiều chuyện lắm, hơn nữa nghĩ như nào cũng cảm thấy đáp án hắn muốn không thể lấy từ mấy tiểu quỷ này, vậy hắn rốt cuộc vì sao muốn mua chuộc bọn họ?

Hắn nhìn Hạ Tầm, nam hài cực tương tự hắn, cảm giác từ đáy lòng có dòng nước ấm không ngừng trào dâng, khiến hắn muốn ôm chầm cậu bé. Đây có phải là cảm giác cốt nhục thân tình không?

“Bởi vì ba muốn ôm ôm con, có thể không, Hạ Tầm?” Hắn tuy không có chứng cứ, nhưng bản năng đã tiếp nhận đứa bé.

Hạ Tầm nhìn hắn không chớp mắt, vẫn không nhúc nhích, cũng không trả lời hắn.

“Có thể chứ?” Hắn nhẹ nhàng hỏi lại một lần.

Hạ Tầm vẫn trầm mặc không nói như cũ.

“Thức thức vì sao muốn ôm Hạ Tầm? Bởi vì chú là ba Hạ Tầm à? Hạ Tầm nói ba cậu ấy mất trí nhớ, chú thật sự mất trí nhớ sao? Vì sao lại mất trí nhớ?” Liên Hi lại lần nữa tò mò hỏi.

“Chú không biết.” Lí Du thành thật trả lời bé.

“Vậy hiện tại chú đã khôi phục trí nhớ chưa? Vì thế chú mới đi tìm Hạ Tầm?” Liên Hi lại hỏi, còn độ ngọt nói thêm một câu, “Vậy chú có cùng mẹ Hạ Tầm kết hôn không?”

Lí Du hoàn toàn ngây người, bởi vì hắn căn bản không nghĩ tới chuyện kết hôn.

Đối với hắn mà nói, hắn giống như mới lần đầu tiên thấy Hạ Thanh Mộng, cho dù bọn họ đã từng có chuyện gì, hắn cũng toàn không nhớ, cho nên hiện tại đề cập đến chuyện kết hôn, thật sự còn quá sớm.

“Ba không muốn kết hôn với mẹ đúng không?” Hạ Tầm đột nhiên mở miệng, nhìn ra trên mặt bé có khó xử và do dự.

“Chuyện này, Hạ Tầm.....”

“Dù sao mẹ cũng không muốn cùng ba kết hôn, hơn nữa con cũng không muốn có ba ba, cho nên chú không cần đến tìm con nữa.” Hạ Tầm hờn dỗi bàn nói xong xoay người đi.

Lí Du ngây người một chút, rồi mới vội vàng đuổi theo, giữ chặt tay hắn.

“Chờ một chút, con nói mẹ không muốn cùng ba kết hôn, làm sao con biết? Mẹ nói với con? Hôm đó không phải mẹ mang con tới tìm ba sao?”

“Mẹ mới không nghĩ tìm ba.”

“Vì sao?” Lí Du nhướng mày, không tự chủ thốt lên. Bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có loại tư vị không thích hợp. Không muốn tìm hắn?

“Bởi vì mẹ nói ba đã không nhớ chúng ta, hơn nữa ba có gia đình riêng cùng con riêng rồi, chúng ta không thể đi phá hoại gia đình ba, làm cho đứa bé khác giống con không có ba ba.”

Giống như bị người ta đập một cước. Vì thế nên nàng không tìm hắn đòi phụ trách, một mình yên lặng nuôi con lớn? Nhưng vấn đề là hắn còn chưa kết hôn, chưa có gia đình riêng cùng con riêng nha?

“Ba ba còn chưa kết hôn, không có đứa con khác.”

“Nhưng ba có bạn gái, kết hôn sẽ có trẻ con.”

“Ba đã chia tay với cô ta.”

“Ba gạt con.”

“Ba không có lừa con.”

“Vậy ba sẽ kết hôn với mẹ?”

Lí Du sửng sốt, chần chờ một chút.

Không nghĩ như vậy liền chọc tức đứa bé, đột nhiên dùng sức vùng khỏi tay hắn, bỏ lại một câu, “Con chán ghét ba.” Tiếp theo bỏ chạy vào đám đông học sinh tiểu học tan học cùng dòng xe của phụ huynh tới đón học sinh, không thấy tăm dạng.

Lí Du ngây ra như phỗng tại chỗ, nhìn phương hướng đứa bé biến mất nửa ngày, sờ lên ngực. Kỳ quái, chỉ một câu, bốn chữ đơn giản, vì sao hắn lại có cảm giác đã kích thật lớn?

“Con chán ghét ba.”

Sao lại như vậy?

Bỗng nhiên cảm thấy con chán ghét hắn, nhất định do mẫu thân dạy, Lí Du càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất cao, cho nên hắn nghĩ mãi, quyết định sẽ tìm Hạ Thanh Mộng nói chuyện, thuận tiện làm rõ sáu tháng mất trí nhớ đó.

Sắp xếp nghỉ làm một ngày, sáng sớm hắn liền tới Tân Trúc, dựa vào tư liệu của trinh thám tìm được chỗ ở của Hạ Thanh Mộng, trực tiếp bấm chuông cửa. Chính là hắn suy tính trăm ngàn vạn loại khả năng sẽ phát sinh, lại không đoán được nàng không ở nhà, chuông cửa bị hắn ấn đến mức sắp hư cũng không có người ra mở cửa.

Cái gì kêu là cẩn thận mấy cũng có sai sót?

Cái này kêu là cẩn thận mấy cũng có sai sót.

Hơn nữa tệ nhất là điện thoại của nàng còn tắt máy, gọi như thế nào cũng không được.

Thật là, hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ cả ngày ở đây ôm cây đợi thỏ sao?

Đang nhú mày suy nghĩ, do dự không biết nên làm như thế nào, một cô gái đi lên lầu, hắn thấy hy vọng dâng lên, nhưng nhìn rõ người tới, thất vọng thở dài một hơi, không phải nàng.

Nhưng người tới nhìn thấy hắn, lại bỗng nhiên mở lớn hai mắt, dùng cước bộ, lộ ra ngạc nhiên nhìn hắn, giống như biết hắn.

Nữ nhân ngốc hồi lâu, rồi mới trừng hắn, thông thả tiêu sái hỏi: “Người tìm Thanh Mộng?”

Lí Du nghi hoặc gật gật đầu, “Nàng hình như không ở nhà.”

“Nàng ở trong, chỉ là ngủ như chết mà thôi.” Nữ nhân lấy trong túi xách ra chùm chìa khóa, mở cửa. “Mời vào.”

“Cô biết tôi?” Lí Du không thể không hỏi, cảm thấy hành vi của nàng có điểm không bình thường. Người bình thường sẽ như vậy? Không hỏi đối phương là ai, tới chỗ này có chuyện gì, mà mời một người xa lạ vào cửa sao?

“Không biết. Nhưng nhìn mặt bé Tiểu Tầm con Thanh Mộng, có thể đoán ra thân phận của anh. Anh là ba Tiểu Tầm đúng không?”

Lí Du có thể nói gì, chỉ có thể gật đầu. Nguyên lai nàng biết mặt không biết người nha.

Đi vào trong phòng, đánh giá trong phòng một lượt.

Đơn giản, sạch sẽ, có một chút hỗn loạn, nhưng cũng rất tự nhiên, thực ấm áp, hơn nữa nhìn xung quanh đều có thể thấy chủ nhà khéo tay, tỷ như lớp che tivi, bồn hoa nhỏ cạnh tivi, lớp vải trang trí trên tủ giấy, sau cửa dán hình phim hoạt tự chế đáng yêu nhí nhảnh.

“Cô nói cô ấy ở nhà?” Nhìn thỏa mãn xong, hắn mở miệng hỏi, bởi vì trong phòng yên tĩnh, tuyệt đối không giống có người ở nhà.

“Cô ấy tối hôm qua thức đêm giao bản thảo, cả đêm không ngủ, hiện tại ở trong phòng ngủ bù. Đúng rồi, chúng ta chưa tự giới thiệu, tôi là Hồ Chính Lan, là biên tập của Thanh Mộng, cũng là bạn tốt, cho nên mới có chìa khóa nhà cô ấy.” Hồ Chính Lan lắc lắc chùm chìa khóa trong tay, giải thích với hắn.

“Nhĩ hảo, tôi là Lí Du.” Lí Du gật đầu.

“Anh và Thanh Mộng là tình cũ nối lại sao?” Hồ Chính Lan tò mò hỏi.

Lí Du không trả lời nàng, chỉ nói: “Hồ tiểu thư đến đây, hẳn là vì chuyện công việc?”

“Ừm.” Hồ Chính Lan gật gù, hiểu được hẳn không muốn nói chuyện riêng cho người khác. “Thanh Mộng sau mỗi lần thức đêm giao bản thảo xong, sẽ ngủ bất tỉnh nhân sự, làm cho người ta hoàn toàn không liên lạc được, ngay cả nàng bán mộng bán tỉnh kí sai bản thảo rồi gửi đến nhà xuất bản, chúng ta muốn tìm nàng kí khắp không cũng không được, chỉ có thể tự mình đi tới đây một chuyến. Hôm nay chính là tình huống như vậy.” Nàng bắt đầu nói.

“Cô đi đánh thức cô ấy sao?” Hần nhíu mày.

“Không cần, tôi đại khái biết nàng để bài viết ở nơi nào, mở máy tính tìm được, một lần nữa kí là được.” Nói xong, nàng tò mò nhìn hẳn một cái hỏi: “Hay là, anh muốn tôi đi gọi?”

“Tôi chờ cô ấy tỉnh lại.” Lí Du không chút do dự trả lời. Không biết vì sao, hẳn không muốn có người quấy rầy giấc ngủ của nàng, hy vọng nàng tốt nhất có thể ngủ thẳng rồi tự nhiên tỉnh.

Thức đêm giao bản thảo phải không? Xem ra cuộc sống của nàng thực vất vả.

“Vậy anh cứ chờ đi. Bất quá, tôi có thể tin tưởng để anh một người ở trong này sẽ không làm chuyện xằng bậy?” Hồ Chính Lan một bên mở máy tính, một bên như là cùng hẳn nhân thoại việc nhà.

“Tôi sẽ không làm thương tổn cô ấy.” Lí Du nghiêm chỉnh thanh minh.

“Àn, sẽ không làm thương tổn cuộc sống, chỉ vứt bỏ cuộc sống mà thôi.” Nàng gật đầu nói.

“Cô biết chuyện của tôi và cô ấy sao?” Lí Du trầm mặc một chút, không tự chủ hỏi.

“Không biết, Thanh Mộng chưa bao giờ đề cập qua chuyện ba Tiểu Tầm, nhưng cô ấy không đề cập tới, không có nghĩa là tôi không biết. Anh thoát nhìn hoàn cảnh hẳn là tốt lắm, nhưng Thanh Mộng lại vất vả kiếm tiền, một mình nuôi con, không phải bị anh bỏ, thì là cái gì?” Hồ Chính Lan vừa mở máy tính vừa nói, giọng điệu tựa như đang kể chuyện bình thường, không có cảm xúc cá nhân có.

Lí Du không biết nói gì. Bởi vì hẳn không muốn nói chuyện hẳn mất trí nhớ, hơn nữa cho dù nói ra, đại khái cũng sẽ bị quy chụp là già mồm át lễ phải, lấy cớ hoặc nói vô căn cứ.

“Trầm mặc nghĩa là nhận tội?”

“Nếu tôi nói, tôi cũng gần đây mới biết được mình có con trai, cô tin không?” Lí Du chậm rãi nói.

Hồ Chính Lan trầm mặc một chút, sau đó lắc đầu.

“Quên đi, đây chính là việc thanh quan không quản việc nhà. Tôi làm xong chuyện của tôi rồi đi, các người để ý chuyện của mình đi.”

Nói xong, nàng tắt máy tính, đứng dậy, cầm túi xách, xoay người ra khỏi nhà, biểu tình tức giận đến mức làm cho Lí Du giật mình bừng tỉnh nửa ngày.

Cô ấy rời đi xong, trong phòng lập tức trầm tĩnh, giống như chỗ không người.

Lí Du im lặng ở trong phòng đi lại, nhìn xem cái này cái kia, xem xong phòng khách, nhìn phòng con, cuối cùng mới tiến tới phòng của nữ chủ nhân.

Nàng thật sự nằm ở trong phòng ngủ, hơi thở nhịp nhàng mà thâm trầm, hoàn toàn lâm vào trạng thái ngủ say, có người mở cửa vào nhà, ở phòng khách nói nửa ngày, ở trong phòng đi một vòng, thậm chí đi vào bên giường nàng, nàng cũng không phát giác.

Lí Du không tự chủ được nhíu mày, đối với tình huống này không hiểu sao cảm thấy tức giận, phi thường tức giận. Nhưng nghĩ đến chuyện nàng thức đêm làm việc, một đêm không ngủ, lại nhìn đôi mắt thâm của nàng, tức giận của hẳn tự dừng lại tắt mất.

Nàng ngủ giống trẻ con, vẻ mặt thiên chân vô tà, da thịt nàng trắng nõn không tì vết, rất giống tiểu hài tử. Nhưng nhìn xuống áo ngủ của nàng, theo mỗi lần nàng hô hấp, bộ ngực tròn như ẩn như hiện tuyệt không giống tiểu hài tử.

Nàng gầy teo, không nghĩ tới lại no đủ như vậy.

Hô hấp có điểm dồn dập lên, hần nhanh đem ánh mắt từ bộ ngực phập phồng cùng hai chân thon dài trắng nõn dời đi, nhìn xung quanh giường ngủ, có trang phục, bàn trang điểm, còn có giá sách với rất nhiều sách. Hần nghĩ, có lẽ do nghề nghiệp có liên quan, mới có nhiều sách như vậy đi.

Trên giá sách trong đó một tầng, có mấy quyển không giống sách, hần rút ra một quyển xem, quả nhiên thấy rất nhiều ảnh chụp của Hạ Tầm, từ trẻ con đến bây giờ đều có, làm cho hần dù mất trí nhớ nhưng có thể nhìn thấy quá trình con trưởng thành, cảm động đến mức mũi cay lên, hốc mắt đỏ lên.

Hần yêu thích không buông tay xem mãi, xem đi xem lại mới đột nhiên phát hiện một chuyện, đây đều là những bức ảnh sau khi sinh Hạ Tầm, vậy trước khi sinh đâu? Tỷ như những bức ảnh Hạ Tầm từng đưa cho hần xem, hần tìm những bức tương tự như thế cũng không có.

Nhìn xung quanh cẩn thận từ đầu tới đuôi một lần, hần thấy trên tầng cao nhất của giá sách có một D hòm nho nhỏ, không bắt mắt, nhưng không biết vì sao lại là hấp dẫn hần.

Hần vươn tay cầm xuống, sau đó mở ra.

Từng tấm từng tấm ảnh trong chiếc hộp tràn đầy rơi ra, tung tóe trên mặt đất

Trên giường Hạ Thanh Mộng vẫn ngủ say, chút âm thanh đó không quấy nhiễu nàng, nhưng Lí Du lại bị sợ tới mức đình chỉ hô hấp, không phải vì âm thanh mình tạo ra, mà là vì thời gian hần mất trí nhớ, nàng và hần có cùng trí nhớ.

Ảnh chụp có thật nhiều, ít nhất hơn trăm tấm, tất cả đều là nàng và hần.

Bọn họ cười đùa, vui vẻ, hạnh phúc, mỗi một bức ảnh đều là là một mảnh trí nhớ thất lạc của hần, mỗi một bức đều là.

Hần không hoài nghi đó là bức ảnh giả, bởi vì số lượng nhiều lắm, không ai nhảm chán đến mức làm loại sự tình này.

Trọng yếu nhất là, bức ảnh chụp hần tuổi trẻ lộ ra thần thái sung sướng, ngay cả hần đều rất ít nhìn thấy mình như vậy, hần không tin không ai có thể thần kỳ như vậy, chụp lại được thần thái của hần sung sướng hạnh phúc, bất chỉnh sửa giống như đúc như thế.

Cho nên, bức ảnh là thật, Hạ Tầm cũng thật là con hần, mà người nằm ngủ say kia, lại là người hần từng thiết tình yêu.

Mà hần, lại hoàn toàn không nhớ rõ nàng.

Tâm, bỗng nhiên hậm hực khó chịu, làm cho hần khó thở trầm trọng.

Hần hoàn toàn không thể tưởng nếu có một ngày, người mình yêu đột nhiên quên mình, thì sẽ đau đớn như thế nào?

Hần là một đại nam nhân, chỉ tưởng tượng thôi đã không chịu nổi, càng không nói một nữ sinh mười tám tuổi lại đang có bầu.

Nàng rốt cuộc chống đỡ qua thời kì đó như thế nào? Vì sao không đến tìm hần? Là vì tìm không thấy hần, hay là có nguyên nhân khác làm cho nàng không có biện pháp tới gần hần?

Hần còn nhớ rõ lúc mình tỉnh lại, bên người có một đồng người, ba mẹ, đại ca, đại tẩu đều có, ngay cả bà thông gia cũng không biết vì sao cũng ở đó. Sau đó ở phòng vip, làm các kiểm tra đều ở tầng trệt, rất ít gặp trong bệnh viện người bệnh khác.

Nàng vì nguyên nhân này mới không gặp được hần sao?

Có thể.

Nhưng nguyên nhân chính phải chờ Hạ Thanh Mộng tỉnh lại mới biết, hẳn không cần phải hao tổn tâm trí vì chuyện này.

Hít sâu một hơi, hắn nhặt lên những bức ảnh dưới đất, cầm cả hòm đưa ra phòng khách xem cẩn thận, hy vọng có thể gợi lên một ít trí nhớ, cho dù một chút cũng không quan hệ.

Hắn – hy vọng tha thiết.

Hạ Thanh Mộng mở mắt, đầu có choáng, hiểu được chính mình là bị đánh thức. Nàng không xác định cái gì đánh thức nàng tỉnh, nhưng xác định chắc chắn mình không phải tự tỉnh lại.

Vì cái gì?

Trong phòng yên tĩnh, cảm giác như bình thường. Tiểu Tầm còn chưa tan học, nàng một mình ở nhà làm việc hoặc ngủ. Nhưng vì sao nàng có một loại cảm giác khác thường, tựa như trong phòng còn có người khác?

Là người sống? Vẫn là linh hồn?

Ha ha ha, ngoài cửa sổ mặt trời chói mắt, mặc kệ là cái gì, cũng sẽ không ở ban ngày ban mặt thờxuất hiệnmới đúng. Cho nên, đánh thức nàng tỉnh rồi cuộc là cái gì?

Nàng xem thời gian, canh hai (cái này chẳng biết là mấy giờ). Chưa tới giờ Tiểu Tầm tan học, hơn nữa hôm nay là thứ Năm, bé còn học Taekwondo, tối mới về nhà.

Cho nên, là nàng ngủ đến mức đầu cháng váng, mới cảm thấy trong phòng có người khác sao? Vẫn là –

Nàng đứng dậy xuống giường, nghĩ rằng, có chìa khóa có thể vào nhà nàng, lại cùng nàng giao hảo cũng chỉ có một người.

“Chính Lan?” Nàng vừa cao giọng kêu, vừa đi ra khỏi phòng, xuất hiện ở trong đầu là hình ảnh Hồ Chính Lan ngồi bên máy tính, trước sẽ biểu lộ một biểu tình bất đắc dĩ với cô ấy, rồi lại sẽ làm mặt quỷ, sau đó là giáo huấn, mà câu đầu tiên nói nhất định là: Làm ơn, tiểu thư –

Miệng nàng khẽ nhếch lên, lại thấy người ngồi trên sofa trong phòng khách, vì nghe thấy tiếng nàng mà xoay người nhìn nàng, nháy mắt sắc mặt cứng đờ.

Không chỉ là khoe miệng đang khẽ nhếch, bả vai, lưng, toàn thân, thậm chí chân đang giơ lên chuẩn bị bước tiếp theo, tất cả đều cứng lại rồi.

Lí Du.

Làm sao có thể là anh ấy?!

Không có khả năng, anh ấy sao có thể xuất hiện ở trong nhà nàng, ác mộng? Hạ Thanh Mộng không tự chủ được lui ra phía sau, lại thấy hắn từ trên sofa đứng dậy.

“Em tỉnh?” Hắn nhìn nàng không chớp mắt, sau đó bước tới gần nàng.

“Đừng tới đây!” Nàng giống như bị hoảng sợ nên kêu to, mặt trắng bệch.

Lí Du dừng bước, như cũ nhìn nàng không chớp mắt, trong mắt có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại không biết nói từ đâu.

Những bức ảnh này sao lại ở đây?

Anh ấy..... đã xem qua?!

“Tôi nghĩ, chúng ta cần nói chuyện.” Chú ý tới nơi nàng đang nhìn, Lí Du trầm giọng nói.

Hạ Thanh Mộng theo bản năng lắc đầu.

“Tôi cần em nói cho tôi thời gian sáu tháng đó. Tôi bị mất trí nhớ.”

Ý của anh ấy là, anh ấy cho dù xem qua ảnh chụp, vẫn như cũ cái gì đều không nhớ? Nàng đột nhiên cảm thấy thực bị thương.

“Anh..... sao biết nơi này?” Nàng nghẹn ngào hỏi, vì hần cái gì cũng không nhớ.

“Hạ Tầm.”

Thân thể của nàng không tự chủ được lung lay một chút, mặt không có chút máu biểu tình khó tin cùng khiếp sợ. Anh ấy sao biết Hạ Tầm, sao có thể?

“Bé là con tôi.” Lí Du nhìn nàng không chớp, nói ra điều hai người đều biết là sự thật.

Hạ Thanh Mộng mặt không có chút máu, hoàn toàn vô lực cũng vô pháp phản bác.

“Em sao không đến tìm tôi?” Hần hỏi ra nghi hoặc trong lòng, “Tôi nghĩ tôi có quyền biết mình có một đứa con.”

Nàng cúi đầu, trầm mặc trong chốc lát mới thấp giọng nói: “Anh sao biết em không từng đi tìm anh?”

“Em nói cái gì?” Hần không nghe rõ.

Nàng chưa sót nhếch cánh môi tươi đẹp như cánh hoa, hít một hơi, quyết định làm rõ ràng một chuyện.

“Anh vào bằng cách nào?”

“Một vị tên là Hồ Chính Lan tiểu thư mở cửa cho tôi vào.”

Quả nhiên, nàng khẳng định. Hạ Thanh Mộng vô lực gục đầu xuống, đối với bản thân cũng cảm thấy bất lực.

“Chính Lan đến mấy giờ?”

“Khoảng 10 giờ rưỡi.”

“10 giờ rưỡi?”

Ý là, hần từ 10 giờ rưỡi sáng đến đây, sau đó vẫn ở chỗ này chờ nàng tỉnh?

Hạ Thanh Mộng đột nhiên có loại cảm giác không biết nên nói gì. Hần kỳ thật có thể đánh thức nàng, chất vấn nàng về con, không phải sao? Khởi bình vẫn tội như vậy mới đúng mà?

“Anh –”

“Tôi đói bụng.” Hần đột nhiên mở miệng nói, “Em giữa trưa cũng chưa ăn, chúng ta ra bên ngoài ăn cơm, vừa ăn vừa nói đi. Em đi đổi quần áo đi.”

Thay quần áo? Hạ Thanh Mộng đột nhiên mở to hai mắt, nhớ tới mình vừa mới rời giường, trên người trừ bỏ cái quần nhỏ, cùng một cái áo ngủ, chiều dài không quá đùi, cổ áo rộng lộ ra bên bả vai, không còn cái gì khác.

“A!” Nàng kêu to một tiếng, đột nhiên xoay người chạy về phòng, phịch một tiếng đóng cửa phòng, xấu hổ muốn đập đầu vào tường.

Nàng rốt cuộc đang làm cái gì nha?

Quá mất mặt, quá mất mặt.

Thật sự là đáng ghét.

4. Chương 4

Đỏ mặt, cúi đầu, nhìn mũi chân khi đi đường.

Hạ Thanh Mộng sửa soạn khoảng hai mươi phút mới mở cửa ra khỏi phòng, sau đó nhìn sàn nhà không chớp mắt, một bên trả lời Lí Du về chuyện con, một bên dẫn đường đi đến quán Life dùng cơm và uống cà phê.

“Hạ Tầm về không có người ở nhà có sao không?” Hấn cẩn thận nghĩ một chút.

“Bé hôm nay không về sớm như vậy đâu.” Nàng nhìn giày trả lời.

“Vì sao?”

“Bé đi học Taekwondo.”

“Chỉ hôm nay hay mỗi ngày?”

“Thứ ba và thứ năm.”

“Còn ba ngày còn lại? Có học cái khác không?” Nếu hấn nhớ không lầm, Hạ Tầm lần trước đi tìm hấn là thứ tư.

“Em không hy vọng bé còn nhỏ mà đã bị áp lực lớn, cho nên chỉ khi bé muốn, em mới giúp bé báo danh.”

“Bé chỉ có hứng thú với Taekwondo?”

“Còn có tiếng Anh và vi tính. Đi học thứ bảy, là Tiểu Tầm yêu cầu.”

“Xem ra con chúng ta rất tự lập, bé ở trường thành tích tốt không?”

“Đều nằm trong top 3.”

“Bé thực thông minh.” Cho nên mới có thể gạt mẹ sợ hấn như gì, một mình tìm được hấn – ba ba mất trí nhớ.

Đúng vậy, con bọn họ thực thông minh, mà điểm ấy tuyệt đối không phải di truyền từ nàng, bởi vì thành tích của nàng trước kia, chưa từng được top 3, có thể vào top 10 đã rất rất giỏi.

Hoàn hảo trời sinh tất dùng, nàng yêu đọc sách nên theo con đường sáng tác, nên dù nàng trí tuệ thấp, cũng không có cái gì hay ho, có thể sáng tạo ra một mảnh trời nhỏ trong con đường sáng tác của mình. “Trời đau người khờ” những lời này dùng cho nàng thật sự thích hợp.

Rốt cục đến quán Life, bọn họ đi vào theo sự dẫn dắt của phục vụ. Hạ Thanh Mộng rốt cục có thể không cần nhìn giày, mà có thể xem khăn bàn hoặc thực đơn.

Nàng chọn chút đồ ăn, mà hấn lại lựa chọn phần ăn Italy.

Thời gian dùng cơm hấn không mở miệng hỏi nàng, vì không muốn làm cho nàng tiêu hóa không được, nhưng lại làm cho nàng càng thêm khẩn trương bất an, không biết hấn sẽ hỏi nàng cái gì.

Miễn cưỡng ăn, Hạ Thanh Mộng cảm thấy dạ dày không khỏe, đành chỉ ăn cơm, buông đĩa.

“Sao không ăn?” Hấn, ngồi ở đối diện, mở miệng hỏi.

“No rồi.” Nàng nói dối, không thể nói vì cùng một chỗ với hấn, làm cho nàng bị áp lực lớn đến mức đau dạ dày, nuốt không nổi?

Lí Du nhíu mày, “Ăn một chút đã no rồi? Khó trách em gần như vậy.”

Hạ Thanh Mộng hốt hoảng một chút, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn hấn.

Những lời này trước kia hấn thường nói, biểu tình lúc đó giống hiện tại tràn ngập không vui.

Nhìn hấn như vậy, làm cho nàng có ảo giác, giống như hấn không mất trí nhớ — không, có lẽ nên nói là khi hấn chưa khôi phục trí nhớ giống nhau. Nếu hấn trẻ một chút, ánh mắt nhìn nàng ôn nhu, thâm tình một chút, khoe miệng cũng khê nhếch một chút, vậy càng giống.

Ánh mắt của nàng đột nhiên ảm đạm xuống, đau thương, giống vậy lại có gì hữu dụng đâu? Hấn chung quy đã quên nàng, – người hấn từng yêu trước đây.

“Em suy nghĩ gì vậy?” Đáy mắt nàng đau thương làm cho tim Lí Du không hiểu sao co rút nhanh một chút. Nàng lắc đầu.

“Em nhất định rất oán hận tôi phải không?”

Hạ Thanh Mộng sững sốt, nhìn hẩn một cái, lại lắc đầu.

“Em biết không phải là do anh sai, nếu anh có quyền lựa chọn, anh tuyệt đối sẽ không làm cho sự tình thành như vậy. Tất cả chỉ có thể nói là do vận mệnh, là do duyên phận của chúng ta quá nhỏ bé.” Nàng nhẹ nhàng nói, trên mặt có sự thản nhiên sâu bi chấp nhận vận mệnh.

“Em có thể tới tìm tôi, tuy rằng tôi mất trí nhớ, nhưng em có, không phải sao?”

“Nếu em đi tìm anh, anh sẽ tin tưởng lời em sao?” Nàng hỏi lại hẩn.

“Em cảm bức ảnh có thể dùng sẽ thuyết phục tôi tin tưởng em mà? Nếu bức ảnh không thể thuyết phục, còn có DAN của con không phải sao?”

“Khi đó Tiểu Tầm còn trong bụng, mới không đầy ba tháng thôi.”

Câu trả lời này Lí Du ngoài dự liệu, làm cho hẩn sững sốt một chút.

“Cho nên, em kỳ thật vẫn đều biết tôi ở nơi nào, là không muốn cùng tôi liên lạc?” Hẩn cảm thấy có chút hờn giận.

“Không muốn sao?” Hạ Thanh Mộng cười chua xót, thì thào nói nhỏ.

“Em từng liên lạc với tôi đúng không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phản ứng của nàng làm cho Lí Du hoài nghi, hẩn nghiêm túc trầm giọng hỏi.

“Anh không phải muốn biết đoạn thời gian anh mất trí nhớ đã phát sinh chuyện gì sao? Em sẽ nói cho anh.” Nàng nói, không trả lời hẩn.

“Tôi muốn biết câu trả lời câu hỏi lúc này.” Hẩn kiên quyết nhìn nàng.

“Biết thì như thế nào? Điều đã qua, biết cũng không thay đổi được cái gì.”

“Ngay cả như vậy, tôi vẫn muốn biết người làm cho tôi mất đi quá trình xem con trưởng thành.” Hẩn nhìn nàng chăm chăm, trong đầu hiện lên những bức ảnh ở nhà nàng chụp con, từ trẻ con thiên chân vô tà, đến bắt đầu học đi, học đi xong, sau đó dần dần biến thành một tiểu soái ca, hẩn muốn tham dự trong quá trình đó, chính mắt thấy con trưởng thành, mà không phải nhìn những bức ảnh mà biết.

“Tôi hy vọng câu trả lời có sức thuyết phục, nếu không tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho em.” Hẩn vẻ mặt nghiêm túc nói.

Trong nháy mắt, Hạ Thanh Mộng thật sự muốn cười, chỉ tiếc nàng cười không nổi.

Nàng không hiểu hiện tại rốt cuộc là tình huống gì? Nàng nghĩ người có tư cách nói không tha thứ hẩn là nàng mới đúng, dù sao lúc trước bị uy hiếp, gặp nguy hiểm đều là nàng, một mình ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn con cũng là nàng, mà hẩn cái gì cũng không có làm, chỉ trừ quên đem nàng mà thôi.

Muốn đủ sức thuyết phục phải không?

Được rồi, cho chính hẩn quyết định lý do này có đủ thuyết phục hay không.

“Vị hôn thê của anh đuổi em ra ngoài cửa, uy hiếp em nếu xuất hiện hoặc lại nói hươu nói vượn, liền cho em đẹp mặt, uy hiếp của nàng không phải chỉ nói suông mà thôi.” Nói như vậy, hẩn có thể minh bạch?

“Vị hôn thê?” Lí Du nhíu mày, “Tôi khi nào có vị hôn thê, vì sao tôi cũng không biết?”

Hạ Thanh Mộng cứng họng nhìn hẩn, toàn bộ há hốc mồm.

“Cái gì?!” Nàng khó tin thốt lên.

“Trừ việc mất trí nhớ mấy tháng, tôi không thể xác định mình có vị hôn thê hay không, còn lại ba mươi một năm qua, tôi xác định mình chưa bao giờ từng có vị hôn thê.” Hẩn mặt nghiêm túc, son sắt thề với nàng.

Nàng ngậy ra như phồng trùng mắt nhìn hấn một hồi lâu, mới thông thả lắc đầu, không tin lời hấn nói, nếu hấn chưa từng có vị hôn thê, vậy người năm đó trăm phương nghìn kế cản ngại hai người bọn họ là ai?

“Cô ta có thể tự do ra vào phòng bệnh của anh, còn có thể làm cho hộ lý, y tá, thậm chí bác sĩ giúp cô ta ngăn cản em tới gần anh.” Nàng nói cho hấn.

“Cô ta tên là gì?”

“Cô ta nói em không có tư cách để biết.”

“Vậy em làm sao biết cô ta là vị hôn thê của tôi? Cô ta nói cho em?”

“Không chỉ có cô ta, con có thầy thuốc, y tá cũng nói vậy, còn nói anh đối xử với nàng tốt lắm, thực yêu nhau, em không thể phá được, cũng không thể tách các người ra.” Nhớ tới những lời này, nàng liền ầm ầm đau lòng.

“Chỉ vì người khác nói mấy câu, em lại tức giận? Ngay cả điều cơ bản nhất đều không xem cẩn thận?”

Hấn nhớ rõ đoạn thời gian đó hấn không có cùng nữ nhân nào thoát nhìn thực yêu nhau, có thể thấy được tất cả đều là lời nói dối, mà nàng đã vậy còn quá đơn giản liền tin tưởng người khác, buông tha cho tình yêu, làm cho đứa nhỏ trong bụng không có cha?!

Nàng rốt cuộc là quá ngu xuẩn, hay là căn bản không đủ thương hấn? Sự tồn tại của hấn đối với nàng mà nói là có cũng được mà không có cũng không sao?

“Sinh mệnh bị uy hiếp, thậm chí có thể nhất thi hai mệnh, trừ bỏ mạng sống, kiên trì gì đều có thể buông tha.” Nàng nhếch môi, chua xót nói.

“Em có ý gì?” Lí Du cả người chấn động, ánh mắt nguy hiểm lên.

Hạ Thanh Mộng lắc đầu, không muốn nhớ lại đoạn thời gian nàng sợ hãi đó.

“Anh chỉ cần biết rằng, em không giống như lời anh nói, bởi vì người khác nói nói mấy câu liền buông tay là đủ rồi. em sẽ nói cho anh lần đầu tiên mình gặp nhau khi anh mất trí nhớ kh đi ——” Nàng nói, lại bị hấn cắt ngang.

“Không cần nói sang chuyện khác.”

“Em không có nói sang chuyện khác, chỉ trở lại chuyện chính mà thôi.” Nàng nhẹ giọng thở dài, “Anh tìm đến em không phải là vì muốn biết khi anh mất trí nhớ đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Chuyện này cũng bao gồm bên trong.”

“Không, chuyện này phát sinh sau khi anh khôi phục trí nhớ, cho nên không bao gồm.” Nàng lắc đầu.

“Có bao gồm. Quan hệ đến anh, mà anh lại không biết!” Lí Du tức giận.

“Anh vì sao lại tức giận như vậy?” Hạ Thanh Mộng dừng một chút, nghi hoặc hỏi.

Chuyện này nghiêm túc mà nói, cùng hấn không có quan hệ mà? Bởi vì người bị uy hiếp sinh mệnh là nàng, hơn nữa trọng điểm là, đối với hấn hiện tại mà nói, nàng căn bản chính là người xa lạ mà?

“Tôi vì sao không được tức giận? Em là mẹ con tôi, khi đó bị uy hiếp không phải chỉ có em mà còn có đứa nhỏ trong bụng, hài tử của tôi!”

Cho nên hấn là vì an toàn của con bị uy hiếp mà tức giận? Nàng đã hiểu.

“Không có việc gì thì tốt rồi.” Nàng lại an ủi hấn.

“Đó là bởi vì em buông tay mới không có việc gì, nếu em kiên trì một chút sẽ không phải không có việc gì.”

“Cho nên em đã buông tay rồi.”

“Cho nên tôi mới bị con oán hận, bị chán ghét.”

Hạ Thanh Mộng ngẩn ngơ, những lời này từ đâu ra? Nàng nhìn hấn, chỉ thấy hấn tức giận lại buồn rầu, nói có bao nhiêu thâm có bao nhiêu thâm.

“Anh đã gặp Tiểu Tầm?” Nàng cẩn thận hỏi lại.

Hắn gật đầu.

“Bé còn nói anh, nói..... bé chán ghét anh?”

Lí Du hơi nhếch môi, buồn đến mức không muốn nói chuyện, sau đó chợt nghe thấy nàng áy náy thấp giọng nói.

“Em thực có lỗi.”

Lí Du phát hiện mặc kệ là nhìn ảnh chụp, hay là nghe Hạ Thanh Mộng chậm rãi nói tỉ mỉ chuyện năm đó, hắn trong đầu từ đầu đến cuối cũng không nhớ một chút gì về kia thời gian mất trí nhớ đó, đừng nói là nhớ, thậm chí ngay cả cảm giác quen thuộc hoặc giống như đã từng biết đều không có.

Xem ra, hắn muốn khôi phục đoạn trí nhớ kia có khả năng là dữ nhiều lành ít.

Nhưng cũng kỳ quái, trừ hiểu được điểm ấy, hắn cũng không có cảm giác mất mát quá lớn, ngược lại cảm thấy như vậy vừa vặn có thể cho hắn tiếp tục tìm đến nàng.

Ý tưởng này vừa xuất hiện, thật sự dọa hắn, ước chừng đợi ra một phút đồng hồ mới bình tĩnh phân tích mình vì sao cần tiếp tục tìm nàng.

Không, phải nói hắn vì sao muốn đi gặp nàng mới đúng, bởi vì là vì con, hắn căn bản không cần phải được nàng đồng ý mới có thể tới gần con không phải sao?

Nàng nói, nàng sẽ hảo hảo nói chuyện với con.

Nàng nói, sẽ làm cho phụ tử bọn họ nhận thức, hơn nữa sẽ không lại phát sinh chuyện con nói ra chán ghét hắn này nọ.

Nàng nói, nếu hắn muốn gặp con, thậm chí muốn đón con đến chỗ hắn ở vài ngày, hoặc mang con đi chơi, chỉ cần con đồng ý là được.

Nói cách khác, nàng đã đem quyền lợi làm cha giao cho hắn, hắn căn bản không cần phải vì con mà đi tìm nàng, mà, nếu hắn tìm nàng không phải vì con, thì là vì cái gì?

Hắn suy nghĩ nửa ngày, đáp án mặc dù làm hắn cảm thấy bất khả tư nghị, cũng hiểu thực khoa trương, nhưng hắn không thể không thừa nhận, hắn muốn gặp nàng, muốn nghe nàng nói, muốn nhìn nàng khi nhớ lại, trên mặt toát ra hạnh phúc mỉm cười, bất đắc dĩ, ngẫu nhiên còn có thể thấy nàng vừa cười vừa khóc nói chuyện.

Hắn muốn gặp nàng, không ngừng được.

Cổ nhân nói, một ngày không thấy như cách tam thu, hình dung sự tương tư, một ngày biến giống ba năm. Phần lớn dùng để hình dung tình cảm tình nhân, nhưng hắn và nàng là tình nhân sao?

Trước kia phải, hiện tại không phải, về sau thì sao? Về sau có thể, không, không phải có thể, mà là tuyệt đối phải.

Hắn không muốn thừa nhận, nhưng hắn biết, hắn đã đối với nàng động tình.

Có bất khả tư nghị không? Ngoài thời gian hắn đã quên đi, hắn mới thấy nàng hai lần, ở chung một ngày mà, kết quả liền thành như vậy.

Mị lực của nàng kinh người sao? Hay là hắn tuy đã quên nàng, nhưng tim hắn thì không?

Từ áo khoác lấy ra ảnh chụp của nàng, hé ra nụ cười xán lạn như hoa, một bức khác nàng ôn nhu nhìn máy ảnh mỉm cười, mặc kệ là cười xán lạn hoặc là cười mỉm, đều làm tim hắn đập thành thịch, cũng làm hắn phá lệ thành kẻ trộm, trộm hai bức ảnh của nàng mang theo.

“Thật sự là rất đáng xấu hổ.”

Hắn thì thầm nói, khoe miệng khê nhếch lên, mang theo bức ảnh đi vào trong thư phòng, lấy ra hai cái khung hình, đem bức ảnh cẩn thận bỏ vào, để trên đầu giường phòng ngủ.

Bởi vậy, hần mỗi ngày tỉnh lại đầu tiên có thể thấy nàng.

Lí Du cảm thấy mỹ mãn nhìn khung ảnh mỉm cười, tiếp theo một giây lại dờ ra nghĩ đến một chuyện, hần sao lại quên thuận tiện trộm luôn hình con về?

Đây là kêu làm chuyện khác thường thì không tính toán nha? Thật sự là quá tệ.

Hảo, ngày mai lại đi trộm.

Chuông cửa vang lên khi Hạ Thanh Mộng đang dọn bàn làm việc lộn xộn, làm cho mấy ngày sau ngày giao bản thảo có thể làm cho bàn làm việc gọn gàng một chút cho đến khi nàng lại nhận công việc mới.

Việc dọn bàn đáng lẽ làm ngày hôm qua, nhưng ai ngờ Lí Du hội đột nhiên xuất hiện, thiếu chút nữa làm nàng bị hù chết, làm cho nàng hiểu được ngày đó ở trường học con gặp hần, cũng không phải là trùng hợp.

Hần thừa nhận với nàng là con chạy đi tìm hần, làm cho hần biết được chuyện bọn họ tồn tại.

Nàng nghe xong cũng không bất ngờ, bởi vì sau khi nàng nói cho biết Tiểu Tầm về phụ thân, có dự cảm con nàng thông minh như thế, sớm muộn có một ngày sẽ tìm được phụ thân, chính là nàng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới “một ngày nào đó” sẽ đến nhanh như vậy, đột nhiên đến làm cho nàng hoàn toàn trở tay không kịp.

Nhớ tới ngày hôm qua nàng mặc áo ngủ đứng ở trước mặt hần, nàng vẫn cảm thấy quá xấu hổ.

Còn có, phòng bữa bọn cũng làm cho nàng xấu hổ vô cùng, hoàn hảo sau đó anh ấy hoàn toàn không nhắc tới chuyện này, nếu không nàng thật sự sẽ đập đầu vào tường mất.

Chiều qua, bọn họ hàn huyên gần bốn giờ, nói là tán gẫu, kỳ thật phần lớn là nàng nói, nói cho hần năm đó bọn họ gặp nhau như thế nào, đã xảy ra chuyện gì làm cho bọn họ yêu nhau, có con.

Chuyện bắt đầu khi nàng mới thi xong đại học, về nhà chơi với bà nội (ặc: đến đây chính thức sửa lại những đoạn edit trước: bà nội chứ không phải bà ngoại nhé), đến phía sau núi hái đồ ăn, ở khe suối phát hiện hần bị thương ở đầu hôn mê bất tỉnh. Lúc ấy tổ tiên các nàng mất sức chín trâu hai hổ mới đưa được hần về nhà, muốn vào trong thôn xe đưa hần đi bệnh viện, hần lại đột nhiên tỉnh lại, hơn nữa hần đã quên hết thấy, ngay cả mình tên gì cũng không nhớ rõ.

Mất trí nhớ hần không có chỗ đi, bà nội từ tâm ngoài việc chiếu cố, còn cho hần lưu lại, nhưng một tháng sau bà bị tai nạn xe cộ tử vong.

Điều này làm cho nàng thương tâm muốn chết, làm cho hần ngược lại chiếu cố nàng, cùng nàng vượt qua đoạn thời gian thương tâm đó. Đoạn thời gian đó, hai người bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, lâu ngày sinh tình, thành một đôi uyên ương tương thân tương ái, một ngày hần ra ngoài mua đồ, sau đó một đi không trở về.

Lí Du lắng lắng nghe, thỉnh thoảng mở miệng hỏi nàng mấy vấn đề, cho đến khi nàng tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn kể rõ giữa dòng lệ mới thôi.

Tối đó, hần đưa nàng về nhà, đến dưới lầu thì liền xoay người rời đi, cũng không nói tái kiến.

Cũng đúng thôi, đối với một người không quan trọng, hần sao cần nói tái kiến?

Hần tìm đến của nàng với hai mục đích, một là vì tìm kiếm trí nhớ, một là vì quyền lợi làm cha, hai cái mục đích đều đạt được, hần sao cần gặp lại nàng?

Nàng a, nên nhận sự thật mới đúng, đối với hần mà nói, nàng ngoài việc sinh con cho hần, cái gì cũng không phải.

“King cong King cong.....”

Chuông cửa đột nhiên vang lên, dọa nàng nhảy dựng.

Ai? Nàng trừng mắt, nghi hoặc đoán.

“Ai?” Nàng giương giọng hỏi.

“Là anh.” Ngoài cửa lập tức truyền đến tiếng trả lời.

Anh là ai a, làm sao có thể trả lời như vậy? Hạ Thanh Mộng nghĩ vậy, hỏi lại: “Anh là ai?”

“Lí Du.”

Nàng sợ tới mức = lui về phía sau một chút, hai mắt khiếp sợ tròn tròn đến mức sắp rớt ra.

Lí Du? Làm sao có thể là anh ấy? Vì nàng vừa rồi nghĩ đến hắn, cho nên mới xuất hiện ảo thính sao? Bằng không anh ấy sao có thể đột nhiên xuất hiện không có lý do gì?

“Hạ Thanh Mộng?”

Ngoài cửa hắn ra sức thúc giục, trong này nàng không tự chủ bước lên, mở khóa, cửa mở ra, hắn thật sự đứng ở ngoài cửa, trong tay còn bao lớn bao nhỏ này nọ.

“Sao anh lại tới đây?” Nàng ngốc nghếch hỏi, hôm nay và hôm qua không phải là ngày nghỉ, hắn không đi làm sao?

“Anh mua máy tính cho con.” Hắn trực tiếp lướt qua nàng đi vào trong phòng, đặt đồ trên tay xuống bàn trà.

“Máy tính?” Nàng ngơ ngác lặp lại.

“Còn có pizza. Anh còn chưa ăn cơm trưa, em thì sao? Muốn cùng ăn không?” Hắn quay đầu hỏi.

Hạ Thanh Mộng tròn mắt há hốc mồm nhìn hắn, đầu trống rỗng.

Pizza? Muốn cùng ăn? Hắn rốt cuộc tới làm gì? Sẽ không tìm nàng ăn pizza? Chuyện này không có khả năng.

“Anh còn chuyện gì muốn hỏi à?” Nàng trừng mắt, thử hỏi, trừ chuyện đó ra, còn có thể có nguyên nhân gì nữa? Nàng tự hỏi mình.

“Ăn trước, ăn no rồi nói sau.” Hắn cầm mau pizza đưa cho nàng.

“Em đã ăn cơm trưa.”

“Khi nào?”

“Mười hai giờ hơn.”

“Hiện tại đã qua lâu một chút, lại ăn một hai miếng pizza sẽ không thành vấn đề. Em rất gầy, ăn nhiều một chút không sao cả.” Nói xong, hắn trực tiếp cầm pizza trong tay nhét vào tay nàng, sau đó cầm lấy một miếng khác, ngồi xuống, há mồm ăn.

Hạ Thanh Mộng thật sự không hiểu hắn rốt cuộc tới làm gì, nhưng có thể lại nhìn hắn, cùng hắn một chỗ, đối với nàng mà nói xem như thật may mắn.

Tim vẫn chỉ vì hắn mà đập mạnh.

Hắn nói, hắn chưa bao giờ có vị hôn thê, ý tứ là cho đến nay vẫn không có một người làm hắn muốn cả đời ở bên hắn? Hoặc là đã có, chính là hắn chưa cầu hôn?

Nhưng mặc kệ có hay không, hắn xuất sắc như thế, cùng với bọn họ luôn lo miếng ăn, thân phận không xứng, nàng vẫn không có hy vọng.

Không nên mơ ước, thật sự không nên.

Nhưng mà trái tim vẫn chỉ có hắn mới quản được, ai có thể nói cho nàng phải làm sao đây?

5. Chương 5

Tình huống làm sao có thể biến thành như vậy?

Nhìn người trước không mặc áo khoác, chỉ mặc áo ba lỗ, Lí Du mồ hôi nhễ nhãi giúp nàng chuyển đồ, Hạ Thanh Mộng về mặt nghi hoặc, hồi tưởng vì sao mọi chuyện lại biết thành như vậy?

Mới đầu, bọn họ chỉ ngồi ở phòng khách ăn pizza, ăn xong pizza, hần mở máy tính, chuyên tâm đến độ không cho nàng cơ hội chen vào nói vài lời.

Nhìn hần chuyên tâm như vậy, nàng đành phải sờ mũi, trở lại phòng tiếp tục công việc, sau đó dọn dẹp một chút, dọn được một chút thì ra một tổ mối, sợ tới mức nàng buột miệng kêu to.

Nghe nàng la to, hần lập tức vọt vào phòng.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có con mối” Nàng chỉ vào vách tường gần giá sách, cả người nổi da gà.

Sao đó hần rất đàn ông, cuộn tay áo lên, giúp nàng dọn sạch tổ mối, làm đến mức nóng toát mồ hôi phải cởi áo ra.

Sau đó, nàng khóc không ra nước mắt, dọn giá sách phát hiện không chỉ một mà có ba chỗ bị mối ăn, hơn nữa thảm nhất là ——

“Sách này không thể dùng, lưu lại chỉ nuôi mối con.” Hần nói.

Nghe thấy hai chữ này, nàng cả người lại nổi da gà.

“Không phải chỉ cần dọn sạch mối là ổn sao?”

“Con mối một khi xuất hiện là rất khó diệt, em xem tổ nó này, bên trong toàn là trứng.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Mặt nàng đã trắng bạch.

Đây là ngủ phòng của nàng nha, nghĩ đến chuyện trong phòng có một đồng mối đang ấp trứng, nở thành mối con, nàng liền ngứa cả người, da đầu run lên, nổi da gà đầy người.

“Em chỉ có thể đợi cho chúng nở ra rồi dọn lại một lần là được.”

Hạ Thanh Mộng mở to hai mắt, lộ ra biểu tình hoảng sợ.

“Cũng có thể vứt sách mua lại quyển mới.”

“Vứt đi! Em sẽ đi mua quyển mới.” Nàng không chút do dự, dứt khoát quyết định.

“Lựa chọn thông minh.” Lí Du mỉm cười khen ngợi, “Đến giúp anh đem sách còn lại chuyển xuống dưới, như vậy anh mới có thể vứt giá sách này.”

Nàng lập tức gật đầu tiến lên hỗ trợ.

Bởi vì hứng thú cùng công việc có quan hệ, giá sách của nàng có ít nhất hai ngàn cuốn, tuy nói ba giá sách chỉ có hai cái bị mối, không cần dọn hết, nhưng muốn dỡ xuống hai cái giá sách kia cũng là một chuyện vĩ đại.

Hần phụ trách dọn chỗ cao, nàng dọn chỗ thấp, nhưng khi dọn sách càng ngày càng nhiều, hần phụ trách dọn sách xuống đưa cho nàng, nàng thì xếp lại thành từng chồng nhỏ, không cho ngã xuống.

“Nè.”

“Chờ một chút.”

Sách càng nhiều càng chồng cao, thậm chí không còn chỗ để để. Muốn tìm chỗ để, thật sự là việc khó khăn.

Hạ Thanh Mộng phải nhón chân, rướn người, vẫn không có không gian để sách, tức nhất là có chồng sách nàng rướn gần mà không tới (đoạn này ta chém), đành phải lấy sách kê chân, kế tiếp bị kịch xảy ra. Nàng chỉ cảm thấy sách dưới chân trượt đi, nàng kêu lên một tiếng, cả người mất thăng bằng ngã về đồng sách.

“Em không sao chứ? Có bị thương không?” Lí Du lập tức chạy đến bên nàng kéo nàng ra khỏi đồng sách.

Nàng có chút xấu hổ, có chút hoảng hồn, đành lộ ra một nụ cười khổ, “Thì ra em là cây cỏ cuối cùng áp lực đè ngã.”

Lặng im ba giây, hần đột nhiên cười.

“Ha ha ha.....” Hần cười rất khoa trương, cười đến mức không ngừng lại để thở.

Hạ Thanh Mộng mặt đỏ lên, tuy rằng cảm thấy có chút ngốc nghếch, có chút buồn cười, nhin không được cười khê ra.

Tiếng cười của nàng giống tiếng chuông bạc, tươi như đóa hoa mùa xuân nở rộ rất mê người, Lí Du ngừng cười, mê muội nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, không thể kiềm chế được.

Cảm giác được ánh mắt say mê của hần, Hạ Thanh Mộng ngừng cười, tim không tự chủ được đập nhanh hơn.

Hần giống như sắp hôn nàng.

Là nàng suy nghĩ miên man sao?

“Sao vậy?” Nàng không tự giác khê liếm môi.

“Anh muốn hôn em.” Hần trực tiếp nói ra, rồi cứ như vậy cúi đầu hôn nàng – người đang kinh ngạc mà há miệng.

Nàng nghĩ cái hôn này chỉ chạm qua, nghĩ hần chắc là hồ đồ, nghĩ hần phát rồ, chỉ hôn cho có, kết quả lại hoàn toàn không phải như vậy.

Hần lúc đầu chỉ hôn ôn nhu như vậy, đại khái chỉ khoảng ba giây như thế, tiếp theo giống củi khô lửa bốc cháy lên, cuồng liệt càn quét vòm miệng nàng, làm cho nàng choáng đầu mờ mắt, đầu óc mơ hồ run rẩy yếu ớt trong cái ôm của hần.

Hần nóng lên, gần như đã mất kiểm soát hôn nàng, làm cho cơ thể nàng nổi lên một chút chờ mong, hưng phấn cùng ham muốn.

Năm đó khi bọn họ ở với nhau, không biết là vì hần đang tuổi huyết khí phương cương, hay là thực yêu nàng, hần cơ hồ mỗi ngày đều muốn nàng, có đôi khi buổi tối còn không chỉ làm nàng một lần. Trải qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn như cũ nhớ rõ cái ôm chặt của hần, dục hỏa của nàng cũng chỉ vì hần mà cháy lên.

Thân thể càng lúc càng nóng, tim cũng càng lúc đập càng nhanh, nàng không thể tự mình ôm cổ hần, từ cái hôn sâu nóng cháy của hần mà nhũn ra, thân thể dùng hết sức con lại dựa vào hần, dán cả người vào cơ thể rắn chắc của mà cọ xát.

Nhiệt tình của nàng làm cho hần gầm nhẹ một tiếng, một tay ôm lấy nàng, hai bước đã đem nàng quăng lên trên giường, đặt thân thể cả trên người nàng.

Hần cuồng dã hôn nàng, thô lỗ thoát quần áo trên người nàng, âu yếm bộ ngực đầy đặn của nàng, lại dùng sức hút núm vú, làm cho nàng thở gấp một tiếng, nhanh cầm lấy đầu của hần cong lưng uốn lên.

Kích tình giống lũ bất ngờ bùng nổ, càng không thể vãn hồi.

Tay hần tiến vào giữa hai chân nàng, trực tiếp chạm vào nơi mẫn cảm của nàng, làm cho nàng càng lúc càng thở gấp càng lúc càng cuồng dã. Cũng càng lúc càng mê người. Nàng nóng cháy mà ướt át, phản ứng nhiệt tình mà khêu gợi, làm cho hần rất cuộc không ngăn được dục vọng, nhanh chóng mở hai chân nàng, dùng mãnh thẳng tiến, chôn sâu vào nơi nóng bỏng nhất của nàng.

Hần dùng lực tiến vào, một lần lại một lần va chạm làm cho nàng kêu ra tiếng, thẳng đến cao trào làm cho hần gầm nhẹ ra tiếng, vô lực ngã trên người nàng mới thôi.

Vài giây sau, trong phòng chỉ nghe được tiếng thở dốc dồn dập của hai người, hần và nàng đều đầm đìa mồ hôi.

Hạ Thanh Mộng mệt đến mức ngay cả khí lực đều không có, cảm giác mệt mỏi đến mức tan ra, vài giờ tới có lẽ cũng không nhúc nhích được. Nàng nhắm mắt lại, buồn ngủ đến mức không nâng nổi mí mắt cho đến khi tiếng con nàng kêu thỉnh linh văng vào tai nàng.

“Mẹ, con đã về.”

Nàng sợ tới mức lập tức mở mắt, từ trên giường nhảy lên.

“Không được vào đây, Tiểu Tầm, ở phòng khách đã.” Nàng lớn tiếng ra lệnh, đồng thời dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhảy xuống giường, luống cuống tay chân mặc lại quần áo.

“Mẹ?”

“Không cần lại đây.” Cảm giác tiếng con càng gần, nàng lập tức kêu to.

Nàng sốt ruột quay đầu nhìn về phía ba ba đứa nhỏ xem đã mặc áo quần xong hay chưa, lại thấy hấn vẫn bình tĩnh nằm ở trên giường, thân thể trần trụi không thềm che dầy.

Mặt nàng ngẩn không được đỏ lên, rồi lập tức đem tấm màn rời khỏi thân hình hoàn mỹ của hấn.

“Anh còn không mau đứng lên mặc quần áo.” Nàng khàn khàn thấp giọng thúc giục.

“Cho anh một chút thời gian.” Lí Du rên rỉ nói, cảm giác mình giống phế nhân, người phụ nữ này làm cho hấn hoàn toàn không khống chế được, mà hấn thậm chí không nhớ có người phụ nữ nào làm cho hấn cảm thấy như vậy.

“Không còn thời gian.” Nàng không thể không nói như vậy, bởi vì không ai biết Tiểu Tầm có thể đột nhiên xông vào hay không. Tiểu Tầm là đứa ngoan con, nhưng cũng là đứa trẻ thông minh trưởng thành sớm, sẽ có phán đoán của mình, khi hấn cảm thấy không thích hợp, hấn sẽ –

“Mẹ, nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

– vô thanh vô tức đi tìm tòi nguyên nhân.

Hạ Thanh Mộng cả người cương cứng, phản xạ đầu tiên là lập tức quay đầu nhìn về phía Lí Du nằm trên giường, chỉ thấy hấn nhanh chóng đem chăn kéo đến che bộ vị, sau đó thông thả ngồi dậy, cùng lúc đó người đứng ở cửa phòng phát hiện sự tồn tại của hấn, đem lực chú ý từ đồng sách vở toán loạn trong phòng, hướng hấn mắt to trừng mắt nhỏ.

“Á.....” Nhìn người này lại nhìn người kia, Hạ Thanh Mộng đột nhiên đánh mất năng lực nói chuyện, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hiện tại phải làm sao bây giờ nha?

Nam nhân cùng nam hài tiếp tục giương cung bạt kiếm trừng mắt nhìn đối phương, chỉ là địa điểm từ phòng ngủ chuyển qua phòng khách mà thôi.

Hạ Thanh Mộng từ đầu vì xấu hổ không biết nên giải thích như thế nào tình huống trước mắt, cho nên làm rùa đen rút đầu lựa chọn im lặng, quăng vấn đề cho hai cha con họ tự giải quyết.

Nhưng hiện tại là tình huống gì? Từ cảnh thứ nhất chuyển qua cảnh thứ hai đã hơn mười phút, hai cha con họ rốt cuộc muốn trừng tới khi nào? Muốn so sức chịu đựng cũng không cần dùng phương pháp này đi?

Nàng thật sự chịu không nổi.

“À, Tiểu Tầm.....” Nàng mới mở miệng đã bị con cắt ngang.

“Mẹ, mẹ không cần nói.”

“Nhưng.....”

“Em đừng nói chuyện.” Lúc này người cắt ngang nàng lại là Lí Du.

Không cần nói, đừng nói phải không? Tốt, nàng có thể cho im lặng là vàng, nhưng phải làm hai cha con nói chuyện nha, không khí trước mắt này làm nàng đứng ngồi không?

Lí Du, một người đàn ông ba mươi mấy tuổi, cùng một đứa bé chín tuổi tức cái gì? Nàng thấy tình huống này, ở trong lòng nói.

Còn có, Tiểu Tầm, hẳn là ba ba con nha, con sao có thể không lớn không nhỏ tròng hẳn như vậy? Nàng nhìn thấy, muốn dạy con.

Sau đó nhìn thấy tình hình này, nhìn nhìn lại cái kia, phiền chán kêu to ở trong lòng –

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cha con nhận nhau không phải là cảm động đến rơi lệ sao? Sao giống hai người giống như kẻ thù gặp mặt đỏ mắt, rốt cuộc là thế đây ?

Nam nhân, mặc kệ lớn hay nhỏ đều giống nhau mặc danh kỳ diệu.

“Tốt lắm, tôi chịu đủ rồi.” Nàng đột nhiên đứng dậy, hai tay khoanh trước ngực tuyên bố với hai người, “Các người rốt cuộc có chuyện gì? Tiểu Tầm, con nói trước tiên.”

“Mẹ, mẹ không cần –”

“Con lại bảo mẹ không cần nói, mẹ sẽ đánh con!” Nàng bày ra hình mẫu thân uy nghiêm cắt ngang lời con, uy hiếp lại.

Hạ Tầm trề môi, lại lộ ra vẻ mặt bất tuân.

“Con không muốn nói sao? Hảo, vậy anh nói.” Nàng đem ánh mắt chuyển sang Lí Du, cảm thấy hai cha con này tựa hồ có việc gạt nàng.

“Em muốn anh nói cái gì?” Lí Du vẻ mặt vô tội hỏi.

“Chuyện sao hai người mắt to tròng mắt nhỏ.”

“Chúng ra có mắt to tròng mắt nhỏ sao? Con phải không?” Lí Du hướng con hỏi.

Diễn cho người lớn thì dễ dàng, nhưng với một đứa bé chín tuổi tiểu hài tử thì không đơn giản như vậy.

Hạ Tầm hơi nhếch môi, bất mãn tròng hẳn, không nói một câu.

“Tiểu Tầm, con nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Chịu không nổi không khí trầm xuống lần nữa xuất hiện, Hạ Thanh Mộng tức giận chất vấn con. “Mẹ hôm qua không phải với con, phải cùng ba ba ở chung thật tốt sao? Mẹ đã muốn giải thích với con, ba ba không phải cố ý vứt bỏ chúng ta, con không thể nói chán ghét ba, đương nhiên cũng không thể giống hiện tại lộ ra chán ghét ba, không được nghĩ không muốn nhìn thấy vẻ mặt của ba con, con chẳng lẽ quên lời mẹ rồi sao?”

Hạ Tầm vẫn như cũ bất tuân trề môi, trầm mặc không nói.

“Hạ Tầm!” Hạ Thanh Mộng tức giận kêu to, thấy hẳn vẫn không nói một lời, lửa giận dâng cao, liền lấy dưới bàn trà một cái ‘Không cầu nhân’, chuẩn bị đánh người.

“Đừng như vậy, không phải lỗi của con, con hiểu lầm thôi.” Lí Du cướp ‘Không cầu nhân’ trên tay nàng, nói với nàng.

“Hiểu lầm cái gì?” Nàng hỏi hẳn.

“Bé nghĩ anh có bạn gái, không muốn cùng em kết hôn, hiện tại lại đến trêu chọc em.” Lí Du than nhẹ một tiếng, thành thật đem vấn đề nói ra.

“Không phải hiểu lầm, con thấy ba ôm a di kia còn hôn nàng.” Hạ Tầm giận không thể át thốt ra.

Hạ Thanh Mộng nhìn Lí Du.

“Anh và cô ta đã chia tay, hơn nữa không phải anh hôn cô ta, là cô ta hôn anh, đột nhiên thôi, làm cho anh căn bản không kịp tránh né hoặc ngăn cản.” Hẳn thành thật giải thích, trên mặt có chút khốn quẫn.

“Anh không cần giải thích với em.” Đôi mi thanh tú khẽ nhú.

Lí Du chỉ cảm thấy hoảng hốt.

“Anh nói thật, không có một câu giả dối, nữ nhân kia là bằng hữu giới thiệu, bởi vì một năm nay ba mẹ anh luôn thúc giục kết hôn, không có bạn gái, sẽ bị buộc đi thân cận, anh mới thử cùng cô ta kết giao, nhưng chưa từng nghĩ cùng cô ta kết hôn, em nhất định phải tin anh.” Hấn sốt ruột nhìn Hạ Thanh Mộng.

“Anh không cần nói với em, bởi vì anh có quyền lựa chọn cùng bất cứ người nào kết hôn.” Nàng lại lần nữa lắc đầu.

“Không!” Hấn nắm tay nàng, kích động nói.

Nàng giận hờn sao? Bằng không vì sao nói như vậy? Nếu hấn sớm biết chuyện này, sẽ không lãng phí thời gian và tinh lực đi tìm một bạn gái làm bia đỡ đạn. Nàng không thể bởi vậy liền định tội hấn, phàn hấn bị knockout, từ nay về sau không để ý tới hấn, hấn không cho nàng làm như vậy.

“Chúng ta hiện tại đi kết hôn đi.” Hấn thốt ra.

“Cái gì?!” Nàng ngây người.

“Chúng ta lập tức đi kết hôn.” Hấn không chớp mắt nhìn nàng, giọng điệu càng kiên định.

“Anh..... Điên rồi?” Nàng chỉ có thể phun ra từ này.

“Anh không có.”

Hấn thần trí thanh tỉnh, đầu óc rõ ràng, hoàn toàn hiểu được mình đang nói cái gì.

Hấn muốn cùng nàng kết hôn, muốn vĩnh cửu và hợp pháp có được nàng, làm cho nàng không có biện pháp đẩy hấn ra xa, thành người xa lạ. Loại khát vọng này quá bức thiết, làm cho hấn có chút kinh hách, ngoài ý muốn là hấn không có chút cảm giác kháng cự hoặc không muốn nào hết, ngược lại chỉ càng thêm kiên định thề nhất định phải quyết tâm làm.

Hấn không thực xác định tình cảm này rốt cuộc là cái gì, là yêu sao? Nhưng hấn lại phi thường xác định một chuyện, hấn không muốn mất nàng, tuyệt đối không, cũng không cho phép chuyện đó xảy ra.

“Anh không biết mình đang nói cái gì.” Nàng lắc đầu, không thể tin.

“Anh đương nhiên biết. Anh muốn cùng em kết hôn, cùng em tạo thành một gia đình đầy đủ.”

“Anh căn bản là không biết em.”

“Anh có cơ bản tư liệu về em, biết em là mẹ con anh, biết chúng ta ở phương diện nào đó thực hợp — vừa rồi đã chứng minh qua, hơn nữa em vẫn yêu anh, cái này là đủ rồi.” Lí Du đồng dạng nói, vừa nói vừa nhìn chăm chăm xem xét nàng.

Hạ Thanh Mộng bị câu “Em vẫn yêu anh” làm hoảng sợ tới mức trợn mắt há mồm, sắc mặt lúc trắng, lúc hồng.

“Anh..... Không được nói lung tung, ai..... ai yêu anh?” Nàng lắp bắp.

“Không thương anh, sao vừa rồi cùng anh làm tình? Không thương anh, sao vừa rồi nhiệt tình như vậy, thiếu chút nữa làm anh phá hư chứ?” Hấn đột nhiên dựa vào nàng, trầm thấp khàn khàn nói nhỏ ở bên tai nàng.

Oanh! Nàng toàn bộ nhuộm hồng, nếu tay không được hấn nắm, nàng đã sớm cách hấn ít nhất một mét.

Người đàn ông này..... Người đàn ông này.....

Rõ ràng là hấn hôn nàng trước, hấn áp nàng trước, lại nói giống như mình là bị nàng cưỡng, da mặt hấn sao dày như vậy?

Tuy là nói vậy, hấn trước kia cũng là cái dạng này, đối với người khác luôn lạnh nhạt nghiêm túc, duy đối với nàng vừa không đứng đắn lại da mặt dày.

“Mặt em đỏ nhìn đẹp lắm, tuy nhiên khi toàn thân hồng, nằm ở dưới tớ còn đẹp hơn.” Lí Du lại dựa vào nàng, kề tai thấp giọng nói.

“Anh, anh không cần lại nói hươu nói vượn.” Nàng đỏ mặt tránh khỏi hấn, cách hấn một khoảng.

“Anh nói thật.” Hấn nghiêm trang dừng ở trước mặt nàng, nói ra những lời kiên định, “Gả cho anh đi.”

Hạ Thanh Mộng trừng mắt nhìn hấn rồi lắc đầu.

“Vì sao lắc đầu?” Hấn nhíu mày.

“Anh căn bản là không..... không thích em.” Nàng vốn muốn nói là yêu, nhưng đối với một người đã quên chuyện bọn họ, chỉ vừa biết nàng hai ngày, nàng nhắc tới từ yêu không phải tự rước lấy nhục sao?

“Không thích em, sẽ không phát sinh chuyện vừa rồi.”

“Có lẽ là bản năng thôi.”

“Anh không phải là loại người tùy tiện cùng nữ nhân mới biết không đến hai ngày lên giường làm tình.”

Nàng kinh ngạc đột nhiên mở to hai mắt, bối rối quay đầu nhìn về phía con, sao có thể ở trước mặt con nói ‘lên giường làm tình’? Nhưng nàng bỗng nhiên ngăn ra, con đâu rồi?

“Bé chạy đi rồi.” Hấn giải thích với nàng.

“Khi nào?” Nàng quay đầu nhìn hấn, mờ mịt hỏi.

“Lúc em nói anh không cần lại nói hươu nói vượn, anh muốn em gả cho anh.” Hấn nói xong khoe miệng khê nhếch, lộ ra một chút mỉm cười đắc ý. “Anh nghĩ, hiểu lầm của con với anh hấn đã tiêu tan rồi.”

Hạ Thanh Mộng ngẩn ngơ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, cho nên, hấn vừa rồi cố ý nói như vậy, muốn cùng nàng kết hôn, chỉ vì muốn diễn cho con xem?

Nàng thật ngốc, vẫn tin là thật.

Nguyên lai hôm nay hấn đột nhiên chạy tới tìm nàng là vì muốn lợi dụng nàng giải trừ hiểm lằm của con với hấn.

Bất quá chuyện kia là hiểu lầm thật sao? Tiểu Tầm nói bé thấy hấn ôm hôn một nữ nhân, Tiểu Tầm không nói dối, cho nên, kỳ thật hấn thật sự có kết giao bạn gái đúng không? Mà như vậy, vừa rồi hấn sao còn cùng nàng phát sinh quan hệ. Hấn khi nào đã biến thành một nam nhân lạm tình tùy tiện như vậy?

Nàng đột nhiên cảm thấy tức giận đến mức trái tim băng giá.

“Anh đã cùng Tiểu Tầm giải quyết vấn đề rồi, anh có thể đi rồi.” Nàng lạnh lùng xoay người.

“Sao đột nhiên lại trở mặt?” Lí Du cầm tay nàng, nhíu mày.

“Em không có trở mặt.”

“Mặt em lạnh đến mức đóng băng rồi kìa, còn nói không trở mặt?”

Nàng đột nhiên nhếch môi, lại lần nữa hạ lệnh đuổi khách, “Anh có thể đi rồi.”

“Em bây giờ còn dám nói em không trở mặt sao? Vì sao đang êm đẹp đột nhiên muốn đuổi anh đi?” Hấn bất vi sở động, hai tay khoanh trước ngực bày ra một bộ nhất định phải cùng nàng nói rõ, ung dung nhìn chằm chằm nàng.

“Mục đích anh tới không phải là muốn lợi dụng em giúp anh hóa giải hiểu lầm với con? Nếu mục đích đã đạt tới, vậy nên ly khai, không phải sao?” Mặt không chút thay đổi nhìn hấn, nàng không nhanh không chậm mở miệng nói.

“Lợi dụng em? Đây là kết luận?” Lí Du trầm giọng hỏi lại.

Nàng dùng vẻ mặt việc này anh và em trong lòng đều biết rõ ràng nhìn lại hấn, trầm mặc không nói.

“Anh không biết đọc tâm, phiền em mở miệng trả lời anh.” Hấn ản nhẩn tức giận, lợi dụng nàng? Hấn khi nào thì lợi dụng nàng? Đừng nói là khi nào, hấn ngay cả nghĩ cũng không nghĩ nữa mà?

Hạ Thanh Mộng hít sâu một hơi, quyết định nói ra, miễn cho về sau lại phát sinh loại chuyện này, hấn lại chạy tới lợi dụng nàng.

Đã quên chuyện hấn có thể không thương nàng, nhưng không thể lợi dụng nàng.

“Anh vừa rồi không phải cố ý ở trước mặt Tiểu Tầm đề cập chuyện kết hôn? Kỳ thật anh căn bản không có cái ý nghĩ kia không phải sao? Nói như vậy chỉ vì làm cho con không còn chán ghét anh mà thôi, em có nói sai không? Đây chẳng lẽ không phải là lợi dụng sao?” Nàng nhìn thẳng hấn, dứt khoát nói ra.

Lí Du phải dùng sức hô hấp, mới có thể đè nén ý tưởng muốn chửi ầm lên.

“Hảo, em nghe rõ cho anh.” Hấn cầm bả vai của nàng, đem nàng hướng về phía mình, nhin ý muốn hét lên với nàng. “Anh vừa rồi mỗi một câu đều là thật, cùng với em kết hôn là thật, trước đó có bạn gái nhưng hiện tại đã chia tay cũng là thật, còn có, anh tới đây cũng không phải vì muốn lợi dụng em hóa giải hiểu lầm với con, mà là bởi vì anh muốn gặp em.” Hấn lấy vẻ mặt nghiêm chỉnh, gần từng tiếng nói.

Câu cuối cùng của hấn, làm cho Hạ Thanh Mộng giật mình ngây ngẩn cả người.

Bởi vì anh muốn gặp em?

Hấn nói thật sao? Vì sao muốn gặp nàng? Trí nhớ của hấn có phải đã khôi phục một ít, bằng không hấn vì sao nói như vậy? Mà hấn đột nhiên nói muốn cùng nàng kết hôn, có phải cũng vì nguyên nhân này?

“Anh khôi phục lại trí nhớ?” Nàng có chút hi vọng có thấp giọng hỏi.

“Không có, chuyện quá khứ anh một chút đều không nhớ.”

“Vậy, anh muốn cùng em kết hôn là vì Tiểu Tầm?” Nàng khó hiểu, do dự hỏi lại.

“Không phải.”

“Vậy là vì cái gì?” Nàng không thể không hỏi.

Lí Du lẳng lặng nhìn Hạ Thanh Mộng, biểu tình có chút bí hiểm.

“Nếu,” Hấn không nhanh không chậm mở miệng, “Anh nói với em, đầu anh tuy đã quên em, nhưng trái tim anh dường như không phải vậy, em tin tưởng không?”

“Có..... ý gì?” Nàng không thể không lắp bắp, cảm giác tim đập bắt gia tốc.

“Tim anh, giống như còn yêu em.” Hấn thấp giọng nói ra.

6. Chương 6

“Mẹ.”

“Mẹ?”

“Mẹ!”

Tiếng của bé con đột nhiên vang bên tai, làm Hạ Thanh Mộng giật mình, nàng quay đầu trừng con rồi trách cứ, “Sao con lại kêu lớn vậy, mẹ không điếc.”

“Mẹ cứ ngăn người, con gọi mãi mà mẹ không có phản ứng.” Hạ Tầm mặt vô tội nói.

Nàng bĩu môi, rồi liếc con một cái. “Được rồi, vậy con có chuyện gì vậy?”

“Mẹ và ba sẽ kết hôn sao?”

Không nghĩ bé con gọn gàng dứt khoát hỏi như vậy, Hạ Thanh Mộng ngây người ngẩn ngơ, trong khoảng thời gian ngắn không nói được câu gì.

Kết hôn sao? Nàng không biết, hiện tại nàng đều nghĩ đến câu kia — “Tim anh, giống như còn yêu em.”

Những lời này rốt cuộc là ý gì ?

Không, nàng biết những lời này là có ý gì, chỉ không hiểu được hấn nói là thật hay giả, hấn nói hấn không nhớ một chút gì, một khi đã vậy, hấn sao có thể còn yêu nàng? Hấn dựa vào cái gì phán đoán hấn vẫn còn yêu nàng?

Nàng không biết nên giải thích chuyện này như thế nào, cho nên đối với chuyện hấn thỉnh thoảng nói muốn kết hôn cũng không thể gạt bừa, tuy rằng nàng muốn cho bé con một gia đình bình thường, tuy rằng nàng còn yêu hấn, tuy rằng nàng thật sự rất muốn gả cho hấn, nhưng..... Nàng không biết, với tình huống hấn có tình cảm với nàng nhưng không rõ ràng mà cùng hấn kết hôn.

“Mẹ, mẹ lại ngăn người.”

Tiếng của bé con lại lần nữa làm nàng hoàn hồn. “Mẹ không ngăn người, chỉ đang suy nghĩ thôi.”

“Nghĩ chuyện gì, chuyện muốn kết hôn với ba hay không sao?”

“Con hy vọng mẹ và hấn kết hôn sao?” Hạ Thanh Mộng hỏi lại, muốn nghe ý kiến của bé con.

“Việc này phải chính mẹ quyết định, con không có ý kiến.” Hạ Tầm lãnh khốc nói.

Nghe kìa nghe kìa, đây là lời của một bé con chín tuổi sao? Hạ Thanh Mộng nhìn không xem thường.

“Mẹ không hỏi ý kiến của con, chỉ muốn nghe suy nghĩ của con thôi. Con không phải vẫn muốn có một người cha nghe con kể chuyện của nam sinh sao, còn nói mẹ là nữ sinh không hiểu chuyện sao?” Nàng nhìn con, còn thật sự chờ bé trả lời.

“Nếu ba yêu người khác, không thương mẹ, con tình nguyện không có ba ba.”

Hạ Thanh Mộng bị bé nói mà giật mình.

“Con sao lại nói như vậy?” Nàng nhẹ giọng hỏi. Cách nói này làm nàng có cảm giác tựa như bé thực biết chuyện tình yêu nam nữ. Vấn đề là trí thông minh sao? Tiểu Tầm mới chín tuổi a!

“Giang Thành Sóc nói ba hấn có bạn gái, không thương mẹ cậu ấy, cho nên mới đánh mẹ và cậu ấy. Cậu ấy nói cậu ấy rất hâm mộ con không có ba ba.” Giang Thành Sóc là bạn cùng lớp của Hạ Tầm.

Hạ Thanh Mộng nghe con nói ngạc nhiên đến nói không ra lời. Nàng quả thực không tin sẽ có chuyện này trên đời. Vợ chồng trẻ ngày nay rốt cuộc làm những gì? Vì sao làm một đứa bé còn nhỏ như vậy nói ra làm người ta khiếp sợ, “hâm mộ vì không có ba ba”?

“Tiểu Tầm, không phải mỗi ba ba đều ba Giang Thành Sóc đánh người, ba con sẽ không.” Nàng cam đoan với con, “Hôm nay con đối với ba ba không lễ phép, mẹ rất tức giận, vốn muốn lấy ‘Không cầu nhân’ đánh con, là ba ba ngăn mẹ, nhớ không? Ba người là một người tuyệt đối sẽ không đánh tiểu hài tử cùng nữ nhân, biết không?”

Hạ Tầm gật đầu, có một chút hiểu chút không, nhất là đối chuyện này –

“Cho nên, mẹ, mẹ và ba kết hôn, đúng không?”

“Vấn đề này mẹ cần suy nghĩ một chút.” Sau một lúc lâu, nàng trả lời như vậy, nghĩ con sẽ ngừng hỏi, ai biết bé còn truy đến cùng.

“Vì sao? Bởi vì mẹ không thương ba sao?” Hạ Tầm truy vấn.

Hạ Thanh Mộng chỉ cảm thấy đau đầu.

“Con có biết cái gì là yêu không?” Nàng dùng lại một vấn đề ứng phó con.

Hạ Tầm bị hỏi á khẩu không trả lời được, một lát sau mới lắc đầu, “Không biết.”

“Mẹ cũng không biết rõ ràng, cho nên mới cần suy nghĩ một chút.” Nàng nhân cơ hội đánh trống lảng. “Tốt lắm, con nên đi đánh răng chuẩn bị đi ngủ, ngày mai còn phải đi học.” Nàng thúc giục, thấy con gật đầu đứng dậy đi đến phòng tắm đánh răng, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cục không cần trả lời những vấn đề ứ ứ kéo đến của bé con, thật tốt quá.

Chẳng qua mới giải quyết một đứa nhỏ, còn có một người lớn còn không có giải quyết.

Nàng rút cuộc nên trả lời Lí Du sao bây giờ? Đáp ứng hẳn? Cự tuyệt hẳn? Không để ý tới hẳn, cho rằng chưa đến lúc?

Nàng rất muốn lựa chọn cái thứ ba, nhưng hẳn sẽ cho phép sao?

Nghĩ đến thật đúng là làm cho người khác tức giận, vì sao trải qua thời gian, gần mười năm, nàng đã gặp nhiều vấn đề khó khăn nhưng cái khó lựa chọn vẫn là muốn gả cho hẳn hay không?

Mười năm trước không quyết định được, là vì hẳn mất trí nhớ, mà mười năm sau, ngược lại là vì hẳn khôi phục trí nhớ. Ông trời sao lại chơi đùa nàng như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Than một tiếng, nàng nhắm mắt lại, không nói gì thêm nữa.

Chuông cửa vang lên, mở cửa, ngoài cửa lại là hẳn, Hạ Thanh Mộng lúc này đã không hề kinh ngạc, chỉ có cảm giác phiền mà thôi.

“Mới không đến một ngày, em không có đáp án.” Nàng gọn gàng dứt khoát nói cho hẳn.

“Anh không phải đến vì đáp án. Nếu đáp ứng cho em thời gian, anh sẽ không thúc giục em, ít nhất vài ngày tới sẽ không thúc giục em cho anh đáp án.” Lí Du giải thích.

Hạ Thanh Mộng trừng mắt nhìn sau đó thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi lại lộ ra biểu tình nghi hoặc, “Vậy anh lại tới nơi này làm gì?”

“Không chào đón anh sao?” Lí Du giọng điệu bất đắc dĩ, có điểm thương tâm.

“Em không có ý này, mà là anh không đi làm sao?”

Tuy đã gần mười năm, nàng tận lực không cho mình suy nghĩ về hẳn, mà đem mắt tai mũi tim đều phong bế, nhưng sẽ ngẫu nhiên không cẩn thận sẽ ở trên báo chí thấy được tin tức hoặc ảnh chụp của hẳn – một CEO tuổi trẻ, cho nên hẳn đại khái biết hẳn làm gì.

“Anh nghĩ đồng.”

“Vì sao?” Nàng phản xạ hỏi.

“Vì muốn truy lão bà.” Hẳn trả lời đương nhiên, làm cho nàng nhất thời không biết nói gì mà chống đỡ.

“Ăn sáng chưa? Anh mua tiểu lung bao cùng cải củ cao (chả biết món gì), em muốn ăn cái gì?” Hẳn đi vào trong phòng, tay đem đồ ăn để trên bàn, ngẩng đầu hỏi nàng.

“Tiểu lung bao.” Hạ Thanh Mộng không biết nói gì, đành phải lựa chọn đồ ăn.

“Muốn cay một chút hay ăn thanh đạm?” Hẳn thay nàng dọn đồ.

“Cay một chút.”

Hẳn lập tức lấy hạt tiêu và tương, cẩn thận thêm một ít ở hộp chứa tiểu lung bao, lại đem gia vị còn thừa, để qua một bên.

“Nếu không đủ lại thêm, không cần thêm nhiều, sẽ cay.” Hẳn giải thích với nàng, sau đó cầm tay kéo nàng: “Đến đây, ngồi ở đây. Muốn anh dứt sao?” Đột ngột phóng ra một câu.

Nàng ngẩn ngơ, dở khóc dở cười trừng hẳn một cái: “Em tự ăn.”

“Được rồi.” Lí Du làm một biểu tình tiếc nuối.

Nàng muốn cười. Hẳn đang đùa giỡn sao?

“Anh tới rốt cuộc vì chuyện gì?” Nàng vừa ăn tiểu lung bao, nhin không được trở lại chuyện chính.

“Vệc ngày hôm qua còn không làm xong không phải sao?”

“Ngày hôm qua – anh nói chuyện chuyển sách? Anh đến giúp em chuyển giá sách?” Hạ Thanh Mộng kinh hỉ kêu lên. Nàng vừa rồi còn đối đồng sách hỗn độn kia phát sầu, hai cái giá nàng nâng không được, lại phải chuyển ra ngoài vứt giá sách nữa chứ.

“Cảm động không?”

Nàng dùng sức gật đầu. Có trời làm chứng nàng tối hôm qua căn bản không dám trở về phòng ngủ, chỉ có thể ngủ ở phòng khách.

“Vậy hôn anh một cái cảm ơn là được.”

Nàng sững sốt, mặt đỏ lên, do dự không biết làm sao nên nhìn hần, tiếp theo ánh mắt dần dần trượt đến môi hần.

“Không cần hiện tại, em có thể chờ anh hoàn thành xong thì hôn.” Hần đột nhiên mở miệng, trêu chọc nàng.

Mặt ở trong nháy mắt lại càng đỏ, tránh đi tầm mắt của hần, thấp giọng kháng nghị, “Em có cho sao? Anh không cần nói lung tung.”

“Em đỏ mặt thật đẹp.” Hần mỉm cười tươi tắn nói.

Hạ Thanh Mộng trừng hần một cái, cúi người ngồi ăn tiểu lung bao, hờn dỗi không để ý đến hần.

Giải quyết xong đồ ăn, nghỉ ngơi một chút, hai người di chuyển đến phòng ngủ chuẩn bị làm việc.

“Đem sách trên giá kia cũng chuyển xuống.” Lí Du chỉ vào giá sách duy nhất không bị mối ăn, một bên cời áo, lộ ra cánh tay rắn chắc.

“Vì sao? Cái giá kia không phải không có vấn đề sao?” Hạ Thanh Mộng khó hiểu.

“Anh đã giúp em mua giá sách mới, giữa trưa sẽ đưa tới, phải đem cái kia đi, giá sách mới mới có chỗ để vào.” Hần đơn giản giải thích.

“Anh giúp em mua giá sách?” Nàng ngây ra như phỗng nhìn hần, ngạc nhiên lặp lại lời hần.

Xem vẻ mặt ngốc nghếch của nàng, Lí Du thừa dịp nàng không phòng bị, đột nhiên hôn nàng một cái. “Đây là quà cảm ơn của cái giá sách.” Hần mỉm cười đắc ý.

Hạ Thanh Mộng đột nhiên bị hôn miệng, hoàn toàn không biết nên nói gì, nam nhân này..... Nàng rớt cuộc nên cảm tạ hần, hay là đánh hần nha? Không đứng đắn, lại bá đạo tùy ý.

“Giá sách bao nhiêu tiền? Em trả lại cho anh.” Nàng hỏi hần.

“Không cần, làm nhanh một chút c.” Lí Du liếc nàng một cái, bắt đầu dỡ giá sách.

Hôm qua Hạ Thanh Mộng không biết khi nào mới dọn xong nên chỉ để sách trên bàn, trên sàn nhà, trừa lại giường ngủ. Nhưng hiện tại biết trưa nay sẽ có giá sách, nàng không khách khí đem sách đặt ở trên giường, miễn cho nó chặn lối đi.

Dọn sạch cái giá xong, nàng giúp hần — ách, chính xác phải nói là hần giúp nàng mới đúng. Hần giúp nàng đem giá sách ra ngoài cửa để tạm, chờ người đưa giá sách đến, thuận tiện giúp họ đem cái cũ đi xử lý.

Làm nàng nổi da gà lẫn nữa là mối đục cả trên tường, tối qua không về phòng ngủ là quyết định sáng suốt, nàng tự bội phục mình sáng suốt.

Di động đột nhiên vang lên, là người đưa giá sách đã đến phụ cận, gọi điện thoại xác định vị trí và xem có người có ở nhà không.

Hạ Thanh Mộng vui vẻ kiểm tra lần cuối cùng chỗ để giá sách xem đã sạch sẽ chưa.

Mười phút sau, Lí Du dẫn đường cho hai người khuân vác vào nhà, cẩn thận gắn giá sách lớn đến mức chiếm gần bức tường lên.

Toàn bộ quá trình, nàng không kèm chế được tâm hoa nộ phóng, vui vẻ vô cùng.

“Cao hứng như vậy sao?” Công nhân vừa rời đi là hần đã cười hỏi nàng.

Nàng dùng sức gật đầu, không chút che dấu tâm tình khoái trá, bởi vì giá sách vừa lớn lại đẹp, tuyệt nhất là nó thiết kế từng tầng cho nàng có thể điều chỉnh khoảng cách, làm cho nàng thích vô cùng.

“Cái giá sách này tuyệt quá, anh mua ở đâu? Nhất định là rất đắt đúng không?” Nàng hỏi hần.

“Đổi lấy nụ cười của em, tuyệt không quý.”

Nàng sửng sốt, mặt hơi hơi nóng lên.

Reng reng..... điện thoại đột nhiên vang lên.

“Em đi tiếp điện thoại.” Nàng nhân cơ hội thoát tầm mắt hần.

Gọi điện thoại đến là hội trưởng phụ huynh trường tiểu học Lâm tiên sinh, hần là một người không vợ, bộ dạng tư nhả văn nhân, tính cách thân thiện, được phụ huynh nữ yêu thích. Nàng cũng thấy hần cũng không tệ lắm, cho đến khi hần bắt đầu theo đuổi nàng.

“Anh muốn đến đây? Nhưng tôi không ở nhà.” Nàng phiền não đến mức hồ ngôn loạn ngữ. Người này không có việc gì lại muốn đưa bánh ngọt tới cho nàng ăn? Sinh nhật mẹ hần, quan hệ gì đến nàng?

“Anh gọi điện thoại bàn cho em, Hạ tiểu thư?”

Hạ Thanh Mộng cả người cứng đờ, vội vàng sửa lời: “Ý tôi là tôi chuẩn bị ra ngoài, chút nữa sẽ không ở nhà.”

“Không quan hệ, anh đã đến rồi.”

Nàng nhất thời cứng họng, không biết nói gì.

“Em chỉ cần xuống lấy bánh ngọt là được, không cần nghỉ nhiều lắm, anh sẽ không làm trễ công việc của em.”

Sao lại không nghỉ nhiều? Hần chưa từng nghe qua “Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm” sao? Nhận gì của hần, ăn gì của hần, về sau nàng phải cự tuyệt hần như thế nào, đừng giỡn chứ.

“Lâm tiên sinh, cảm ơn ý tốt của anh, tôi nghỉ –”

“Bánh ngọt thôi mà, em không cần áp lực như thế, coi như bạn bè bình thường hoặc hàng xóm đưa là được, anh ở dưới lầu chờ em, lát nữa gặp nhé.” Hần cắt ngang lời nàng, nói xong ngắt điện thoại.

“Đáng ghét! Sao lại có người như vậy chứ!” Hạ Thanh Mộng nhịn không được mắng to, dùng hết sức đập điện thoại xuống.

“Sao vậy?” Lí Du từ trong phòng đi ra, đây là lần đầu tiên hần thấy nàng tức giận như vậy.

“Làm sao có thể có người kỳ lạ như vậy, cái gì mà lát nữa gặp nhé, em không đồng ý xuống lấy, hần làm sao có thể ép buộc người khác như vậy, hơi quá đáng!” Nàng thở phì phì oán giận nói.

“Hần là ai vậy?” Lí Du nghi hoặc.

“Hội trưởng phụ huynh trường tiểu học Lâm tiên sinh.”

Lâm tiên sinh? Nam? Hần nhanh chóng mị mắt, không dấu vết hỏi: “Hần muốn em lấy cái gì? Đi xuống đâu lấy?”

“Bánh ngọt, dưới lầu.” Nàng phiền chán nói.

“Bánh ngọt?”

“Hần nói bánh mừng thọ sáu mươi của mẹ hần đưa tặng bạn bè.”

“Mẹ hần là ai?”

“Ai cũng được.” Giận nha.

“Vậy hần vì sao muốn đưa em bánh ngọt?” Rốt cục hỏi trọng điểm.

“Bởi vì hần thích em, muốn theo đuổi em.” Hạ Thanh Mộng tạm dừng một chút, mới vĩnh viễn trả lời.

Lí Du thiếu chút nữa rít gào ra tiếng, sắc mặt siêu khó coi xoay người ra cửa.

“Anh muốn đi đâu?” Nàng sững sốt một chút, vội vàng đuổi theo hắn.

“Xuống lầu.” Hắn âm thanh cơ hồ đè nén mà phát ra.

“Anh xuống lầu làm gì?” Nàng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ nhiều, phản xạ hồi.

“Kêu tên hỗn đản đó cách lão bà của anh xa một chút!” Hắn cắn răng, biểu tình hung ác.

Hạ Thanh Mộng thể này mới phát hiện hắn đang tức giận, hơn nữa quả thực là giận không thể kiềm chế. Nhưng vì sao hắn đột nhiên tức giận?

Cách lão bà của anh xa một chút!

Nàng sững sốt, đột nhiên khó tin mà trợn mắt.

Nha, trời ạ, hắn ghen? Bởi vì có người thích nàng, bởi vì có người muốn theo đuổi nàng, cho nên hắn mới tức giận như vậy.

Làm sao bây giờ? Nàng đột nhiên muốn cười.

“Em đang cười cái gì?”

Xong rồi, nàng thật sự đã cười ra.

Khóe miệng mỉm cười, mắt nhu tình, nàng nhìn khuôn mặt tức giận của hắn, ôn nhu nhắc nhở, “Em còn không phải lão bà của anh.”

“Sớm hay muộn thôi!” Lí Du trừng mắt một cái, nổi trận lôi đình nói, thầm nghĩ nhanh xuống lầu một chút đem cái tên dám tơ tưởng nữ nhân của hắn đánh đi, căn bản không chú ý tới trong mắt nàng nhu tình mặt ý.

Dưới lầu một, Lâm tiên sinh ngồi trong xe, nhìn gương chiếu hậu sửa sang lại tóc tai quần áo, bên cạnh ghế phụ là một hộp bánh ngọt, cùng với một bó hoa hồng.

Từ lần đầu tiên hắn thấy Hạ Thanh Mộng, liền đã có cảm giác nhất kiến, nhưng vì nàng là mẹ của một cậu bé, nên hắn cho rằng nàng là vợ người khác. Nhưng không nghĩ tới sau đó hắn lại ngẫu nhiên nghe được nàng là người mẹ chưa kết hôn, hơn nữa còn không có đối tượng kết giao, làm cho hắn nhảy mất lửa tình cuồng nhiệt, triển khai theo đuổi nàng.

Nàng là một phụ nữ chưa kết hôn, mà hắn lại góa vợ, hai người đều độc thân, đều có con nhỏ, tuổi tác gần, điều kiện cũng tương đương, cảm giác tựa như trời đất tạo một đôi.

Không chỉ có hắn cảm thấy không sai, ngay cả bạn bè hắn cũng đều cho là như vậy, còn không ngừng cổ vũ hắn theo đuổi, làm cho hắn có dũng khí, chẳng qua nhà gái tựa hồ hơi lạnh nhạt, còn có chút kháng cự, làm cho hắn có cảm giác bị nhục.

Nhưng hắn tuyệt đối sẽ không tức giận, bởi vì kể từ khi hắn góa vợ, nàng là người thứ hai làm cho hắn tâm động, muốn cùng nhau cả đời.

Đang nghĩ, thì thấy giai nhân trong nhà đi ra, hắn lập tức mở cửa xe, cầm lấy bó hoa và bánh ngọt đi tới, nghênh đón giai nhân.

“Hạ tiểu thư.” Hắn vui mừng kêu lên, bởi vì tốc độ nàng xuống dưới so với hắn mong muốn còn nhanh hơn nhiều, điều này làm cho hắn kinh hỉ không thôi, trong mắt trừ bỏ giai nhân cái gì cũng không thấy.

Một nam nhân thành lĩnh xuất hiện phía trước, làm cho hắn thiếu chút nữa va vào đối phương.

“Làm cái gì vậy, cẩn thận một chút.” Hắn trách cứ một tiếng, không thời gian để ý kẻ mà ngay cả đi đường cũng không xong, vội vàng bước về phía trước, tiếp tục hướng về giai nhân—“Làm gì vậy?” Phía trước lại đột nhiên bị chặn.

Hắn ngẩng đầu nhìn đối phương, liền thấy đối phương là một soái ca, tiếp theo lại nhìn trên mặt hắn thấy sự tức giận đến mức dọa唬 hắn giật mình, lùi phía sau từng bước.

“Người là ai, người muốn làm gì?” Hấn dùng lớn tiếng dọa người.

Lí Du không trả lời hấn, mà thông thả tới gần hấn nhìn từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, mới không nhanh không chậm lạnh giọng mở miệng, “Anh là hội trưởng Lâm tiên sinh?”

Không nghĩ đối phương biết mình, Lâm Vĩ Nhân sửng sốt một chút, mới hoài nghi hỏi: “Anh là ai?”

“Vị hôn phu của Hạ Thanh Mộng.”

Không nghĩ tới sẽ nghe đáp án như thế, Lâm Vĩ Nhân ngây ra như phỗng nhìn hấn, sau một lúc lâu mới hoài nghi hỏi: “Cái gì?”

“Vị hôn phu của Hạ Thanh Mộng.” Lí Du hai tay khoanh trước ngực, ung dung nói lại lần nữa.

Lâm Vĩ Nhân mặt không có chút máu, căn bản không tin, Hạ Thanh Mộng đến bạn trai còn không có không phải sao? Làm sao có thể có vị hôn phu?

“Tôi không tin.” Hấn cự tuyệt tin tưởng lắc đầu.

“Mặc kệ người tin hay không, đây là sự thật, đem hoa và bánh ngọt cho tôi mang về, về sau không cho phép người mượn hoa hiến phật tới gần lão bà của tôi nửa bước, nghe thấy không?” Lí Du lạnh lùng cảnh cáo.

“Tôi sẽ không nghe anh nói hươu nói vượn, Thanh Mộng sẽ gả cho tôi, nàng sẽ là của tôi –” Lâm Vĩ Nhân còn chưa dứt lời, cổ áo bị nắm, cả người bị một lực kéo mạnh về phía trước, thậm chí nâng cao lên.

“Có can đảm nói lại lần nữa xem.” Lí Du âm thanh lãnh như băng, ánh mắt và khuôn mặt biểu tình cũng giống nhau.

“Lí Du!” Hạ Thanh Mộng kinh hách kêu lên, không nghĩ tới hấn động thủ với Lâm tiên sinh, càng không nghĩ tới hấn có khí lực lớn như vậy, có thể dùng một tay nâng một người đàn ông nặng ít nhất bảy mươi kg lên.

Nàng nhanh chóng chạy lên níu tay hấn, ngăn cản hấn thực hiện hành vi lưu manh.

“Buông hấn ra, đừng như vậy, hấn sắp thở không nổi rồi.”

“Như vậy vừa vặn, sớm chết sớm siêu sinh.” Hấn lãnh khốc nói.

“Lí Du!” Nàng lo lắng muốn chết, bởi vì mặt Lâm tiên sinh đã thành màu gan heo. “Nếu anh không buông tay, em sẽ tức giận, cả đời cũng không để ý đến anh nữa!” Nàng vừa vội vừa tức, uy hiếp hấn.

Thấy nàng như vậy, Lí Du đành phải bỏ qua hấn.

“Khụ khụ……” Lâm Vĩ Nhân một bên vuốt cổ, một bên ho khan một bên ra sức hô hấp.

“Lâm tiên sinh, anh không sao chứ?” Hạ Thanh Mộng lo lắng chạy tới hấn, vốn định vỗ vỗ lưng giúp hấn thuận khí, không nghĩ vừa mới giơ tay lên, thắt lưng bị ôm lấy, cả người bị Lí Du kéo vào trong lòng, khóa bên người hấn.

“Hấn không chết được, không cần để ý đến hấn.” Hấn mặt lạnh, ghen tuông nồng đậm nói.

Hạ Thanh Mộng hoàn toàn không còn lời nào để nói, không hiểu vì sao nam nhân có đôi khi trẻ con như vậy, làm cho chuyện đơn giản thành phức tạp, làm cho người ta muốn giáo huấn một chút, tốt nhất là bắt hấn úp mặt vào tường ba mươi phút, suy nghĩ một chút vì sao mình bị phạt đứng.

“Hạ tiểu thư, lời hấn nói là thật sao? Hấn là vị hôn phu của em sao?” Lâm Vĩ Nhân ngẩng đầu lên ho khan hỏi.

“Thực xin lỗi.” Hạ Thanh Mộng hướng hấn giải thích, không phủ nhận.

“Anh không tin.” Hấn lắc đầu. “Nếu em đã có vị hôn phu, vì sao trước đó chưa từng nghe nói? Hấn căn bản là không phải vị hôn phu của em, em dùng phương pháp này làm cho anh biết khó mà lui đúng không?”

Nàng lắc đầu, than nhẹ một hơi, quyết định trực tiếp cắt đứt hy vọng của hấn.

“Lâm tiên sinh,” Nàng nhìn thẳng vào hắn, dứt khoát giới thiệu Lí Du, “Tên của anh ấy là Lí Du, không chỉ là vị hôn phu của em, mà còn là cha của con em.”

Lí Du nghe vậy, hai mắt sáng ngời, vui sướng không thôi.

Lâm Vĩ Nhân trợn tròn hai mắt, mặt không còn chút máu.

“Đi thôi.” Lí Du vui mừng kéo nàng đi.

“Thực xin lỗi.” Nàng lại lần hương Lâm Vĩ Nhân giải thích, xoay người rời đi, để lại hắn một mình ngốc tại chỗ, bởi vì đả kích quá lớn mà thật lâu cũng chưa hồi thần.

Thật sự là cái tên đáng thương nha.

7. Chương 7

Bởi vì sự xuất hiện của Lâm Vĩ Nhân, hơn nữa Hạ Thanh Mộng lại thừa nhận với bên thứ ba Lí Du là vị hôn phu của nàng, nàng đột nhiên bị Lí Du vô lại cuốn lấy.

“Nhĩ hảo, tôi là vị hôn phu của nàng, thỉnh chỉ giáo nhiều.”

Đi ở ngoài, thấy người hướng nàng gật đầu chào hỏi, hắn luôn tự giới thiệu như vậy.

“Ánh mắt của cô/anh thực lợi hại, Tiểu Tầm là con của tôi.” Thấy người hơi thân với mẹ con họ, trên mặt có biểu tình hoài nghi muốn hỏi, hắn liền nói như vậy, còn giải thích cùng cam đoan. “Lúc trước bởi vì phát sinh sự cố ngoài ý muốn làm tôi mất trí nhớ, mới quên mẹ con họ, làm cho bọn họ khổ như vậy, về sau tôi nhất định sẽ chiều cố tốt bọn họ, làm cho bọn họ ngày ngày trôi qua hạnh phúc.”

Hắn mừng rỡ nơi nơi đốt lửa, làm khổ nàng thu thập tàn cục, tiếp điện thoại hỏi thăm luôn tay.

Mọi người đều gọi điện thoại tới hỏi nàng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, hỏi nàng hắn nói thật không? Hắn là vị hôn phu của nàng, là ba Tiểu Tầm hay là chỉ giống nhau thôi? Còn có, bọn họ khi nào thì kết hôn, kết hôn xong thì ở lại đây không, hay là muốn chuyển đi? Cháu gái hoặc con gái bọn họ siêu thích Tiểu Tầm, nếu Tiểu Tầm chuyển đi rồi, các bé nhất định rất thương tâm, khóc mãi mất.....

Không biết vì sao nói đến đó thì bắt đầu chuyển qua chủ đề con cái, ông xã, mẹ chồng, con dâu của họ, liên miên cần nhắc, làm cho nàng không biết nói gì.

Kết thúc, Hạ Thanh Mộng chỉ có hai kết luận.

Con nàng rất được hoan nghênh, so với nàng hơn một trăm lần.

Cũng may nàng đã ngắt điện thoại, nếu không điện thoại và chuông cửa kêu không ngừng nàng sao làm việc được a?

Lí Du liên tục xuất hiện mấy ngày, thứ Hai đi làm, mới không có biện pháp tiếp tục quấy rầy nàng.

Nhưng ngay cả như vậy, vài ngày đó đã đủ làm cho nàng suốt đời khó quên.

Ngày đầu tiên, hắn đột nhiên xuất hiện, làm nàng sợ tới mức hoảng loạn.

Ngày hôm sau, hắn đột nhiên lại đến, lại suýt hù chết nàng, còn quần áo không chỉnh xuất hiện ở trước mặt hắn.

Ngày thứ ba, hắn lại xuất hiện, sau đó ăn nàng sạch sẽ.

Sau đó ngày thứ tư, hắn đã tự động thăng cấp thành vị hôn phu của nàng, đêm đó còn không biết xấu hổ lại ở nhà nàng không đi, cho dù nàng không cho vào phòng nàng nửa bước, hắn cũng không để ý, vui vẻ ngủ trên sofa một đêm, tiếp theo liên tục ba ngày giống như cái đuôi bám nàng một tác cũng không rời.

Thật là nam nhân mặt dày, vô lại không người có thể địch, ngay cả con đều cam bái hạ phong, hóa thù thành bạn.

Cha con ở chung, nhất là khi con nhận được cái máy tính, hơn nữa, những vấn đề liên quan đến máy tính đều được hấn giải đáp đầy đủ, cảm tình quả thực tăng cao, tăng nhanh giống như hỏa tiễn, làm cho nàng hơi ghen tị.

Buổi sáng con thấy hấn phải rời khỏi Tân Trúc về Đài Bắc đi làm, còn lưu luyến không rời hỏi hấn khi nào về? Buổi tối có về không?

“Vậy con phải hỏi mẹ, buổi tối có cho ba ba vào phòng ngủ không đã?”

Hấn trả lời như vậy, hại nàng đỏ mặt, vừa thẹn vừa giận trực tiếp thốt ra, “Không được.”

“Con xem, vậy không có biện pháp rồi.”

Kết quả hấn cư nhiên nói với con như vậy, làm nàng thẹn quá thành giận, quay đầu bước đi. Dù sao hiện nay hấn ở đây, sẽ tiện đường lái xe đưa con đến trường.

Chạng vạng, con tan học về nhà lại hỏi nàng vấn đề này.

“Mẹ, mẹ nghĩ ba ba hôm nay có về đây ngủ không?”

“Mẹ cũng không biết.” Nàng thành thật trả lời, cũng muốn biết đáp án.

Hấn sẽ trở về không? Tuy rằng Đài Bắc đến Tân Trúc có xa, hơn nữa buổi tối hấn còn không có giường ngủ, nhưng lấy hành vi bám dính như keo của hấn, sẽ về? Nàng hy vọng như thế, nhưng khi thời gian một một giây qua, đêm càng lúc càng khuya, hy vọng của nàng cũng dần tan rã.

Hấn không có về, không chỉ hôm đó không trở về, tiếp theo thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm hấn đều không có xuất hiện, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi về.

Thật là nam nhân đáng giận, đại hỗn đản, tên vô lại, mỗi lần trêu chọc nàng sẽ bỏ nàng chạy trốn không thấy bóng dáng, thật sự là đồ hỗn đản, đại phôi đản!

“Mẹ?”

Đáng giận hỗn đản, khốn khiếp!

“Mẹ.”

Đáng chết ngàn đao hỗn đản, khốn khiếp, trứng thối, khủng long đản –

“Mẹ!”

Con thành linh kêu to làm nàng sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Cái gì?” Nàng quay đầu hỏi.

“Trứng chiên cháy rồi kìa!”

“Cái gì? A!” Nàng cúi đầu rồi kêu to ra tiếng, bởi vì trứng ốp lếp đã cháy đen, hơn nữa không còn dùng được nữa.

Ô, tại sao có thể như vậy? Nàng luống cuống tay chân tắt bếp, vớt trứng, cọ rửa nồi, một lần nữa làm nóng chảo, đánh trứng, lại chiên trứng ốp lếp mới.

“Thực xin lỗi, Tiểu Tầm, đợi mẹ một chút, một chút là tốt rồi.” Nàng áy náy nói.

“Mẹ, mẹ vừa rồi suy nghĩ cái gì, nghĩ đến trứng cháy khét còn không phát hiện?” Hạ Tầm cảm thấy rất ngạc nhiên.

Nàng không biết nên trả lời hấn như thế nào, không thể nói nàng mắng ba ba bé, mắng rất chuyên tâm, nên trứng cháy khét còn không phát hiện?

“Không có nha.” Nàng trợn mắt nói dối, đem trứng ốp lếp ra khỏi nồi, lại đem thịt hun khói bỏ vào trong nồi.

“Mới là lạ, mẹ nhất định đang nghĩ về ba đúng không?”

Hạ Thanh Mộng ngẩn ra, tức giận trừng con một cái. Thật là, con rất thông minh cũng không tốt, không lừa được bé. Trọng điểm là, bé biết là được rồi, có tất yếu nói ra không? Không biết mẹ bé sẽ diện lại da mặt mỏng sao?

“Ngậm miệng lại rồi ăn sáng đi.” Nàng đem trứng ốp lếp bỏ vào cái đĩa của con, xoay người tiếp tục chiên thịt hun khói.

“Mẹ, nếu mẹ nhớ ba ba như vậy, phải đi tìm ba thôi!” Hạ Tầm vừa ăn trứng ốp lếp vừa nói.

Hạ Thanh Mộng đang chiên thịt hun khói, tay không tự chủ được ngừng lại.

“Mẹ, ba ba mỗi ngày đều ở nhà chúng ta lêu lổng không đi làm, nhất định có rất nhiều công việc phải làm, cho nên mới không thời gian tới tìm chúng ta, nếu mẹ nhớ ba phải đi tìm ba thôi.” Thấy mẹ không phản ứng, hắn không ngừng cố gắng cổ vũ.

“Ai nhớ ba con?” Hạ Thanh Mộng mạnh miệng nói, trong lòng lại thê lương nghĩ, hắn không nói hắn đi làm ở đâu, nhà ở đâu, nàng thậm chí ngay cả điện thoại của hắn đều không có, muốn đi tìm hắn như thế nào a?

“Thật sự không nhớ sao, mẹ? Con sẽ không cho mẹ địa chỉ công ty và điện thoại ba ba nha?”

“Con có?” Hạ Thanh Mộng nhanh chóng xoay người về phía con, cái xẻng trên tay sém chút nữa chạm đến con.

“Mẹ, cẩn thận một chút.” Hạ Tầm chỉ mảnh treo chuông tránh cái xẻng trên tay nàng suýt đoạt mệnh, nhăn mi nói.

“Con thật sự có địa chỉ công ty và điện thoại ba ba?” Nàng vẽ mặt kinh hãi cùng kỳ vọng, nhìn chằm chằm con.

“Có nha.” Hạ Tầm gật gật đầu.

“Con sao có thể có? Ba đưa cho?”

“Ba ba chỉ cho con số điện thoại thôi, địa chỉ công ty và điện thoại đều là con tra ở trên mạng.”

“Số điện thoại của ba con?”

“Àn.”

Chỉ cho con, chưa cho nàng?

Hạ Thanh Mộng đột nhiên cảm thấy mất mát, còn có điểm tức giận. Hắn vì sao chỉ cho con, lại không nghĩ cho nàng đâu? Bởi vì không hy vọng nàng quấy rầy hắn, vẫn bởi vì nàng không quan trọng?

Đi đã nhiều ngày không nói,, ngay cả điện thoại cũng không gọi, cũng không đưa cho nàng phương thức liên lạc, chỉ cho con mà thôi, cái này phải hiểu làm sao? Còn nói cái gì mà còn yêu nàng, căn bản là gạt người thôi! Xem ra, hắn nói muốn kết hôn có lẽ là thật, nhưng động cơ tuyệt đối là vì con, mà không phải vì nàng, hắn thật sự quá đáng.

“Mẹ, con đã hẹn với Trương Trường Minh ở tại lầu hai cùng đi học, đã muộn rồi, con vừa đi vừa ăn, bye bye.”

Thấy mẫu thân sắc mặt càng lúc càng khó coi, Hạ Tầm cầm hai miếng bánh mì, lưng đeo túi sách chạy ra cửa, miễn cho chịu vạ lây.

“Chờ một chút, Tiểu Tầm.”

Oa, mẹ đã đuổi tới!

Hạ Tầm cho dù hông muốn, vẫn bắt buộc mình dừng lại, cả người cứng ngắc xoay người đối mặt với mẹ.

“Địa chỉ và điện thoại đâu?” Hạ Thanh Mộng hỏi con.

Nàng quyết định muốn đi tìm Lí Du nói rõ ràng, không bao giờ muốn cho mình bất an vì thứ tình cảm không xác định này.

“Lí Du nghe.”

Nghe được giọng hần trong điện thoại Hạ Thanh Mộng chỉ có một cảm giác, thật là lạnh, lạnh đến rùng mình, có cảm giác bị đông lạnh.

Nàng có phải gọi nhầm số hay không? Đây là Lí Du sao?

Không đúng, hần đều đã muốn tự báo danh nói hần là Lí Du, nàng làm sao có thể gọi nhầm điện thoại đâu?

Cho nên, thật sự là hần? Nhưng giọng nói làm sao có thể lạnh thành như vậy?

“Ai vậy?”

Oa, lại bị đông lạnh một lần nữa.

“Anh nói chuyện nhất định phải lạnh lùng như thế sao?” Nàng rùng mình, nhú mào mở miệng nói.

Điện thoại bên kia tạm dừng một chút, tiếp theo mới truyền đến tiếng hần vừa mừng vừa sợ hỏi rõ.

“Bà xã?” Nếu hai câu trước của hần lạnh như băng tương đương bắc cực, câu này nhiệt độ chẳng khác nào ở xích đạo. “Là em sao? Thật là em sao, bà xã? Em sao lại gọi điện thoại cho anh, làm sao có số điện thoại của anh?”

Tốt lắm, hần còn dám hỏi nàng vấn đề này? Hạ Thanh Mộng bất mãn đến chết.

“Em không phải bà xã của anh.” Nàng lạnh giọng nói, nàng phải dùng âm thanh đông chết hần.

“Em đương nhiên là, là mẹ Tiểu Tầm, là bà xã thân ái của anh, Thanh Mộng bảo bối.” Không để ý giọng nàng lạnh như băng, hần ôn nhu dụ dỗ.

“Bảo bối của anh là con, không phải em.” Nàng nói thực chua.

“Hai người đều là độc nhất vô nhị bảo bối của anh.” Hần không có nghe ra giọng nàng khác thường.

“Nói thật tốt nghe, đáng tiếc em đã muốn nhìn thấu mưu kế của anh, anh có thể bớt nhọc lòng đi, không cần lại đóng kịch.” Nàng hừ một tiếng.

“Mưu kế gì?” Hần hỏi, trong âm thanh rõ ràng có nghi hoặc cùng khó hiểu.

“Vì để cho con nhận thức tổ tông, không thể không cưới mẹ bé.” Nàng gọn gàng dứt khoát vạch trần mưu kế của hần. “Kỳ thật sinh không cần phải hy sinh như vậy, nếu anh muốn con nhập tịch Lý gia, em cũng không ngăn cản, chỉ cần con gật đầu đồng ý là được.”

“Em đang nói cái gì a, bà xã? Chờ một chút, điện thoại của anh hết pin, em đang ở nhà sao? Anh gọi cho em.”

“Em ở dưới lầu công ty anh.” Nàng không tự chủ được thốt lên.

“Cái gì?”

Hần khó tin kêu lên làm cho nàng nhất thời bưng tỉnh, vội vàng mở miệng giải thích, “Em có việc muốn tới nhà xuất bản, mới đi lên Đài Bắc, không phải riêng đi lên tìm anh, anh đừng có hiểu lầm.” Nàng không biết làm như vậy, căn bản chính là giấu đầu lòi đuôi, không đánh đã khai.

“Em chờ một chút, anh hiện tại lập tức xuống, chờ anh nhé.” Lí Du nhanh chóng nói, bỏ lại một bàn hồ sơ cần giải quyết, trong sự ghen hòng trên trời ngạc nhiên nhìn chăm chú của Trần thư ký, chạy như bay xuống lầu.

Dưới đại sảnh lầu một, Hạ Thanh Mộng nhìn vào kính thủy tinh, xem xét lại áo, váy, cùng với có mái tóc dài bị gió thổi loạn.

Tim đập rất nhanh, nàng đang khẩn trương? Hay là chờ mong?

Thật là, cũng không phải cô gái mười bảy, tám tuổi đang có mối tình đầu, tim nàng đang làm cái quỷ gì nha? Nhanh chút tỉnh táo lại, vững vàng lại. Hơn nữa trọng điểm là, nàng là tới tìm hấn ngã bài, không phải đến hẹn hò với hấn, nàng không thể quên điểm này.

Đúng, đúng vậy. Hạ Thanh Mộng dùng sức hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía cửa ra vào, vừa vặn thấy Lí Du lao tới, cước bộ hơi tạm dừng một chút, quay đầu tìm được chỗ của nàng, lợi dụng dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trước mặt nàng.

“Bà xã.” Hấn nhếch miệng kêu, một tay ôm lấy, hoàn toàn không che lấp tâm tình vui sướng.

Hạ Thanh Mộng bị nhiệt tình của hấn dọa đến, ngây người một hồi lâu, mới đột nhiên nghĩ đến mình phải đẩy hấn ra— cho dù không vì quan hệ hai người ái muội không rõ, cũng nên vì mọi người xung quanh đang kinh ngạc nhìn họ.

“Anh buông ra đã.” Nàng hơi hơi giãy dụa, không quen trở thành tâm điểm cho người khác chú mục.

Lí Du thuận theo yêu cầu của nàng thoảng chùng tay, lại đột nhiên cúi đầu hôn nàng một chút, thế mới vừa lòng ngẩng đầu lên, buông nàng ra.

“Sao lại đến đây?” Hấn mỉm cười nhìn nàng, ôn nhu hỏi.

Nhìn thấy hấn vẻ mặt mỗi một, cơ hồ má gầy đi một vòng, Hạ Thanh Mộng nhảy mất quên mục đích tới đây, càng quên mọi người quanh mình đang nhìn chăm chú.

“Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì, anh vì sao gầy thế này?” Nàng bị kinh hách nâng tay khẽ chạm mặt hấn.

“Anh ổn lắm.” Hấn cầm tay nàng, kéo đến bên môi khẽ hôn một cái.

“Sao có thể ổn lắm?” Nàng mày nhíu lại, rút tay khỏi tay hấn, đưa tay lên sờ trán hấn. “Anh bị cảm?”

“Không phải.” Lí Du bật cười đem tay nàng trên trán kéo xuống.

“Thân thể có chỗ nào không thoải mái?”

“Không có.”

“Anh đừng gạt em.” Nàng không tin. “Không đúng vậy, sao khí sắc cậu anh mỗi một như vậy? Sao anh có thể trong vòng mấy ngày gầy nhiều như vậy? Thành thật nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh có đến bệnh viện gặp bác sĩ chưa? Bác sĩ nói gì?” Hạ Thanh Mộng lo lắng nhìn hấn.

“Anh thật sự không có việc gì, gầy là vì mấy ngày nay công việc rất nhiều, giấc ngủ lại có không đủ. Em không thấy mất anh thâm quầng đây sao?” Hấn trấn an, khéo miệng vì nàng quan tâm mà cong lên.

Từ thứ Hai đến công ty, hấn vì một tuần bỏ việc mà khổ nuốt nhân quả, bận tối mày tối mặt.

Ngoài một đồng công việc chờ hấn quyết định, một đồng hội nghị chờ hấn tham dự, còn có một đồng đồng sự cùng cổ đông mượn cơ hội gây phiền toái, nói cổ phiếu công ty và lợi nhuận không tăng đều là lỗi của hấn, muốn hấn chịu trách nhiệm, tự động giảm lương 50%.

Thật sự là một đám hỗn đản vừa muốn con ngựa phì, vừa muốn con ngựa không ăn cỏ!

Bọn họ cũng không giấu lại hiện tại là thời đại gì, hấn có thể giúp công ty kiếm tiền, không làm cho công ty xuống dốc, không hảo hảo mà cảm tạ hấn, đám cùng hấn đòi hỏi này nọ?

Tốt lắm, nếu muốn hấn chịu hoàn toàn trách nhiệm, vậy hấn liền cho bọn họ mong muốn, trực tiếp từ chức.

Cho nên vài ngày qua, vì xử lý xong công việc, cùng với bàn giao, hấn quả thực cũng chỉ dùng ba chữ có thể hình dung, là làm đến chết, một ngày công tác hai mươi mấy giờ cũng không ngừng.

Kỳ thật hấn có thể không cần mệt mỏi như vậy, chính là đám hỗn đản kia hối hận không kịp chạy tới quấy rầy hấn, lãng phí thời gian của hấn.

“Thật vậy chẳng?” Hạ Thanh Mộng nhíu mi, vẫn lo lắng hỏi lại.

“Thật sự.” Hấn cam đoan với nàng.

“Anh bình thường cũng bận rộn như vậy? Hay là bởi vì tuần trước anh không tới công ty đi làm?” Nàng không thể không hỏi, nếu đáp án là cái sau, nàng nghĩ mình cũng nên chịu trách nhiệm.

“Cũng không phải.”

“Cũng không phải?” Nàng sưng sốt, lộ ra nghi hoặc khó hiểu.

“Bởi vì tạm rời cương vị bàn giao công việc, cho nên mới bận như vậy.” Hấn nói cho nàng.

“Tạm rời cương vị công tác?” Nàng kinh ngạc. “Anh muốn tạm rời cương vị công tác?”

Hấn gật đầu.

“Vì sao? Bởi vì tuần trước không đi làm, công ty trách tội xuống, muốn anh tạm rời cương vị công tác sao? Bọn họ làm sao có thể làm như vậy? Anh có thể gửi thư khiếu nại cục lao động, kháng nghị bọn họ ác ý với nhân viên, em sẽ giúp người viết thư khiếu nại!” Nàng cảm phần, giận đến mức kích động không thôi.

“Cám ơn em thay anh đòi lại bất công, anh thật cao hứng.” Lí Du kìm lòng không được cúi đầu hôn nàng một chút, lại nhìn nàng mỉm cười. “Nhưng anh không phải bị sa thải, mà là chủ động xin nghỉ. Công ty vì lưu anh lại, thậm chí còn tăng lương, lại muốn tặng cổ phần cao cho anh.” Nghĩ đến chuyện khi hấn nói quyết định, biểu tình khiếp sợ của nhóm cổ đông, hấn liền cảm thấy buồn cười.

Hạ Thanh Mộng trừng mắt nhìn, cố gắng ngăn mặt đỏ, hấn lại hôn nàng?

Người xung quanh dừng cước bộ, ở khoảng cách nhất định nhìn chăm chú vào bọn họ khe khẽ nói nhỏ, người chỉ trở càng ngày càng nhiều, làm cho nàng muốn làm bộ như không biết cũng không có biện pháp.

“Đi.” Nàng đột nhiên quyết định kéo hấn đi.

“Đi đâu?” Hấn không có chống cự, chỉ tò mò hỏi.

“Anh đã quyết định từ chức, làm chi còn làm bán mạng như vậy? Anh hiện tại chỉ cần về nhà nghỉ ngơi và ngủ.”

“Chìa khóa nhà và xe đều còn tại trong công ty.”

Nàng ngừng lại. “Trở về lấy anh có thể lại bị công việc bám trụ hay không?” Nàng cau mày, chần chờ hỏi hấn.

“Có thể.”

“Quên đi, trước tìm khách sạn ngủ, chờ anh ngủ no rồi nói sau.” Nàng lập tức lại lần nữa kéo hấn đi đón tắc xi.

Ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, Lí Du khoe miệng cong cong, chưa từng ngừng lại.

Cầm chìa khóa, vào phòng, Hạ Thanh Mộng thứ nhất là đi đến cửa sổ đem rèm cửa sổ kéo lại, che ánh nắng mặt trời, làm cho trong phòng tối lại, thích hợp đi vào giấc ngủ.

“Tốt rồi, nhanh ngủ chút đi.” Kéo xong rèm cửa sổ, nàng nhìn Lí Du vẫn đang đứng kia nói.

“Em không giúp anh?”

“Giấc ngủ của em đầy đủ, không cần ngủ bù. Anh nhanh ngủ đi nha.”

Thấy hấn vẫn đứng bất động, Hạ Thanh Mộng đi lên giúp hấn cởi áo khoác, tháo caravat, thuận tay cởi ba cúc áo sơ mi, làm cho hấn có thể ngủ thoải mái chút.

Hấn thật là mệt muốn chết rồi, vừa rồi ngồi trên tắc xi, nhắm mắt lại không đến 5 giây, thế mà lại gục trên vai nàng ngủ, làm cho nàng càng đau lòng.

Sớm biết hấn trở về sẽ vất vả như vậy, mấy ngày đó nàng sẽ cho hấn vào phòng gian, thật sự là không học hết chữ ngờ.

Hiện tại nàng chỉ có thể nói, nàng thật sự may mắn vì hôm nay nhất thời xúc động mà chạy đến Đài Bắc tìm hân, nếu không trời biết hân có thể đem chính mình mệt mỏi suy sụp, bị bệnh mới thôi? Thật sự là không biết chiều cố chính mình!

“Tốt lắm, nhanh nằm xuống.” Nàng đưa hân ngồi vào giường, ra lệnh.

Nàng rất chuyên chú vì thấy hân mệt mỏi, không có chú ý tới đôi mắt thâm thúy của hân đã chớp động tình dục.

Dẫn hân vào khách sạn, lại giúp hân cởi quần áo, còn đưa hân nằm lên giường, một nam nhân đối mặt loại sự tình này đều đã không chịu nổi.

“Hảo, nhưng em phải ngủ với anh.” Lí Du âm thanh khàn khàn, nói một câu, ôm nàng, dùng sức một chút, nháy mắt liền đem nàng nằm trên giường, sau đó đặt người ở trên người nàng, hôn nàng.

Hạ Thanh Mộng mê muội, còn không có tới kịp khôi phục, đã bị hân nóng cháy cuồng dã hôn đến mức đầu óc choáng váng, toàn thân mềm yếu.

Nàng ôm lấy hân, hôn trả hân, cảm giác hân cởi quần áo của nàng, liền động thân giúp hân.

Đột nhiên, nàng cả người cứng đờ, lý trí tỉnh lại bắt lấy tay hân, tuy nàng không xác định vì cái gì làm cho nàng đột nhiên “Tỉnh táo” lại đây.

“Chờ một chút, mang anh đến đây là muốn anh ngủ bù.” Nàng ngăn cản hân, giọng nói khàn khàn.

“Cùng em xong, sẽ làm anh ngủ rất ngon.”

Hân tiếp tục hôn nàng cổ, khẽ hôn bả vai, dùng thứ cứng rắn của mình cọ xát giữa hai chân mềm mại của nàng, cách lớp quần áo trên người, nhẹ nhàng va chạm.

Nàng không thể hít thở, nhắm mắt lại, bắt lấy tay hân.

Hân lập tức tiếp tục làm xong chuyện bị gián đoạn lúc này, kéo quần áo xuống, âu yếm ngực đầy đặn của nàng, lại dùng lực hút nó.

Nàng ở dưới thân hân thở gấp khom lưng dựng , gọi cảm mê người.

Tay hân tham tiến vào giữa hai chân nàng, xác định nàng đã chuẩn bị tốt, liền dùng sức đẩy mạnh vào trong cơ thể nàng. Hân không có tiến tục động tác, lại đột nhiên xoay người, cùng nàng trao đổi vị trí, hân còn đang trong cơ thể nàng, cứng rắn mà thô to tràn ngập trong nàng.

“Em cũng biết anh công tác hơi mệt, cho nên lần này em tới đi.” Hân khàn khàn nói, một bên liếm lỗ tai nàng, khiêu khích nàng.

Hơi thở nàng có điểm hỗn loạn, e lệ không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có thể tức giận ngẩng đầu lên trừng hân, lại đối lấy dưới thân bỗng nhiên bị hân dùng sức hướng lên trên va chạm, làm cho nàng nháy mắt mềm mại xuống, nhưng tiếp theo hân lại lần nữa yên lặng bất động.

“Ngồi xuống.” Lí Du giáo nàng.

Kỳ thật Hạ Thanh Mộng vẫn biết, bởi vì trước kia hân đã dạy nàng, chính là đối mặt với người đàn ông đã quên hết chuyện bọn họ đã trải qua, nàng vẫn thẹn thùng.

“Nhanh chút, lão bà.” Hơi thở hân càng lúc càng ồ ồ, dục hỏa cũng càng lúc càng khó nhịn, rõ ràng trực tiếp động thủ giúp nàng ngồi xuống, giáo nàng chuyển động như thế nào.

Một khi bắt đầu, liền không dừng lại được.

Nàng càng lúc càng dùng sức cưỡi ở trên người hân, tiết tấu cũng càng lúc càng hỗn loạn.

Nàng giống hỏa, thiêu đốt hân, cũng thiêu đốt chính mình.

Khi nàng thăng hoa lên thiên đường, cũng đưa hân hóa thành tro tàn.

8. Chương 8

Lí Du nói đúng, cùng nàng xong, hẳn thật sự ngủ rất ngon. Từ 11 giờ sáng đến 7 giờ tối bảy giờ còn chưa tỉnh lại.

Hạ Thanh Mộng ngủ khoảng hơn hai giờ đã tỉnh, bởi vì đói bụng, lại sợ hẳn tỉnh lại sẽ tìm không được nàng, cho nên kêu phục vụ phòng, tự dùng cơm trưa.

Bởi vì không xác định mình có thể về kịp giờ con tan học không — sự thật chứng minh quả nhiên không được. Nàng liền gọi điện phiền toái Ngải Thái Nhi mẹ bé Khương Trọng Vũ, nhờ nàng chăm sóc bé một chút, chờ nàng trở về sẽ đón bé về nhà.

Bởi vì bọn nhỏ có quan hệ tốt, các nàng cũng có giao tình không sai. Ngoài Ngải Thái Nhi, còn bao gồm Lê An Chân mẹ Đường Minh Lệ, Liên Tịch Uy mẹ Liên Hi, bốn người các nàng đều rất thân, thường thường hỗ trợ nhau.

Trở lại chuyện chính.

Không biết hẳn khi nào thì mới tỉnh lại?

Hạ Thanh Mộng quay đầu nhìn về phía trên giường Lí Du đang ngủ say, không ngừng suy đoán.

Đã bảy giờ hơn, nàng có nên kêu bữa tối hay không? Hay là chờ hẳn tỉnh lại cùng nhau ăn? Nhưng nếu hẳn ngủ thẳng đến mười hai giờ mới tỉnh, vậy nàng chẳng phải là đói chết?

Ân, vẫn nên đợi một chút nữa, dù sao nàng hiện tại cũng không phải quá đói bụng, đợi đến tám giờ hẳn nếu không tỉnh, lại kêu bữa tối cũng được.

Từ chỗ ngồi đứng lên đuổi người, nàng đem suy nghĩ về dàn bài quyển sách cùng các chương đại cương để vào túi xách, để tránh không cẩn thận quên đi. May mắn là nàng luôn luôn mang theo giấy bút, nếu không trong khoảng thời gian hẳn ngủ, nàng thật đúng là không biết làm cái gì.

Trên giường vẫn hô hấp vững vàng mà thâm trầm, xem ra hẳn ngủ rất say.

Cho nên, nàng liếc tivi một cái, do dự, nàng nếu mở tivi xem, chỉ cần ấn nhỏ tiếng hoặc là chuyển sang chế độ tĩnh, sẽ không quấy rầy hẳn đi?

Nàng nhẹ nhàng cầm lấy điều khiển từ xa, đầu tiên là tìm được nút tĩnh âm, lại nhìn hẳn một cái, nhẹ nhàng mà bật tivi.

Ầm một tiếng long trời lở đất vang lên ở trong phòng, làm nàng sợ tới mức đau tim, theo phản xạ gấp gấp tắt tivi.

Nhưng vẫn không kịp, Lí Du theo tiếng ồn của tivi, từ trên giường ngồi dậy, trên mặt tuy rằng vẫn buồn ngủ, nhưng hai mắt lại mở thật to.

Hắn bị làm cho tỉnh lại.

Hạ Thanh Mộng nhin không được nguyên rửa cái tên để âm lượng tivi lớn nhất nào đó, thật sự là tức chết nàng. Nhưng nàng cũng giận chính mình làm chi đột nhiên muốn xem tivi, thật là làm việc không đủ bại sự có thừa!

“Thực xin lỗi, em không phải cố ý muốn đánh thức anh, em không nghĩ tới nó sẽ bị đặt âm thanh lớn như vậy.” Nàng về mặt áy náy cúi đầu giải thích.

Lí Du trừng mắt nhìn, quay đầu nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh mình một cái, thông thả nhớ lại mình đang ở nơi nào, cùng với nguyên nhân vì sao lại ở chỗ này.

“Mấy giờ rồi?” Hấn khàn khàn hỏi, tay kéo nàng đang đứng cách giường không xa kéo lên trên giường, hai tay ôm nàng, đồng thời đem mặt vùi vào cấn cổ tràn ngập mùi hương thanh nhã của nàng, hít sâu. Hấn thích hương vị trên người nàng.

“Bảy giờ hơn, anh nếu còn ngủ được nên ngủ một chút. Thực xin lỗi, đánh thức anh dậy.” Nàng lại giải thích, đối với chuyện đánh thức hấn tràn ngập tự trách.

“Anh đã ngủ đủ lâu.” Lí Du lắc đầu.

Trên thực tế, hấn bị chuyện ngủ lâu như vậy dọa đến, bởi vì bình thường hấn ngủ nhiều lắm 5, 6 giờ, chưa từng ngủ vượt quá bảy tiếng, không nghĩ tới vừa rồi hấn lại ngủ đến tám giờ, hơn nữa hấn còn không phải tự tỉnh, mà là bị đánh thức, thật sự là rất choáng, rất khoa trương.

“Em tỉnh lúc nào vậy?”

“Khoảng 1 giờ.”

Hấn ngạc nhiên, lại nhiều là cảm thụ ấm áp cùng ôn nhu.

Nàng vẫn ở cùng hấn.

“Vậy trong khoảng thời gian này em làm gì?” Hấn ôn nhu hỏi, hưởng thụ cảm giác cái gì cũng không cần làm, lười biếng ôm nàng.

“Viết này nọ.”

“Sáng tác?”

“Là sáng tác cũng là công việc của em.”

“Về sau có anh, em không cần vất vả công tác như vậy.”

“Anh đã thất nghiệp còn dám nói như vậy?” Nàng nhin không được chế nhạo hấn, lại ở trong lòng giờ hai tay tán thành quyết định của hấn, nếu hấn công tác mệt mỏi như hôm nay.

“Yên tâm, đã có công việc đang chờ anh, anh cam đoan có thể cho em hưởng thụ cuộc sống của một mệnh phụ.”

Nàng nhẹ nhàng đẩy hấn ra, quay đầu nhử mi. “Ở trong mắt anh, em là người ái mộ hư vinh như vậy sao?”

“Không phải.” Hấn không chút do dự lắc đầu trả lời, dùng vẻ mặt ấm áp nhìn nàng, “Ái mộ hư vinh là anh, anh hy vọng mỗi người nhìn đến bà xã anh đều có thể lộ ra vẻ mặt hâm mộ, hâm mộ hạnh phúc của nàng, sự vui vẻ của nàng, sự thỏa mãn của nàng và nàng không có một tia sầu lo ở trên mặt, cuộc sống thích ý, đây là mục tiêu và nguyện vọng mà cuộc đời này anh nhất định phải làm.”

Hạ Thanh Mộng đột nhiên không biết nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng có chút kích động ức chế không được cùng hy vọng.

Có lẽ, nàng nên dừng cảm một chút.

“Anh yêu em không?” Nàng hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí mở miệng hỏi hấn.

“Em cảm thấy sao?” Lí Du tựa tiểu phi tiểu, không đáp mà hỏi lại.

Nàng nhăn mi nhìn hấn. Nàng thật vất vả mới có dũng khí hỏi hấn vấn đề này, không nghĩ tới hấn lại tránh né trả lời, thật sự đáng giận.

“Quên đi, em không nên hỏi.” Nàng giẫy khỏi cái ôm của hấn, trở mặt đứng dậy, lại bị hấn dùng một câu, nháy mắt lại ngã vào trong lòng hấn.

“Sao lại không vui?”

Nàng dỗi không nghĩ để ý đến hấn, quay đầu hướng khác.

“Em thật giống con nít.” Lí Du buồn cười quay mặt nàng lại, cúi đầu hôn nàng một chút, ngẩng đầu, lại thấy mở to hai mắt trừng hấn, làm cho hấn nhin không được cười ra tiếng.

“Anh cười cái gì mà cười?” Hạ Thanh Mộng cảm tức trừng mắt.

“Em thật đáng yêu.” Hấn cười nói.

“Chỉ đáng yêu mà thôi, cho nên không phải thật đáng yêu, có phải hay không?” Nàng nghiêm mặt hỏi.

“Ha ha.....” Hấn nháy mắt cười càng vui vẻ hơn nữa.

“Anh –” Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dùng sức tránh khỏi hấn, hấn cũng không buông tay, ngược lại dùng một tay khác đang rảnh rỗi bắt lấy nàng, lại ôm nàng chặt một chút.

“Em trong đầu rốt cuộc đang nghĩ cái gì?” Hấn cười không ngừng cúi đầu xuống, trán chạm trán của nàng hỏi.

“Nghĩ nếu dùng đầu đập anh mà đầu em không đau, em nhất định sẽ dùng sức đập xuống.” Nàng cắn răng trừng mắt, thốt ra tiếng.

Hấn đầu tiên ngẩn ngơ, tiếp theo cuồn cuộn ra tiếng, cười đến mức ngã trái ngã phải, ngay cả nàng bị hấn ôm chặt vào trong ngực, cũng theo ngã trái ngã phải.

“Ha ha ha ha ha.....”

Nàng bị tức đến đỏ mắt, không cam tâm ở trước mắt hấn rút nước mắt.

Hấn thật sự đáng giận, đáng ghét, không trả lời câu hỏi của nàng không nói, còn cười không ngừng như vậy.

Nàng buồn cười như vậy sao? Cho nên hấn mới không trả lời nàng, bởi vì không đành lòng thương tổn nàng?

Nhưng nếu thật sự như vậy, hấn vì sao còn lên giường với nàng? Chẳng lẽ chỉ vì thỏa mãn dục vọng, đơn thuần chỉ là dục vọng sao?

Rõ ràng không nghĩ ở trước mắt hấn rút nước mắt, nước mắt cũng không tự chủ từ trong hốc mắt tràn ra, rút xuống.

Cảm giác được có cái gì rơi trên cánh tay, Lí Du nháy mắt ngừng cười, cúi đầu xem nàng.

“Đáng chết!”

Thấy nàng hai mắt đầm lệ lưng trông làm cho hấn cả người cứng ngắc, thấp giọng rửa ra tiếng.

Hấn không nghĩ mình cười lại chọc nàng khóc, hấn không phải cười nhạo nàng, mà là vừa rồi lời nói và phản ứng của nàng thật sự là rất buồn cười và cũng quá đáng yêu, làm cho hấn bối vì thật vui mà nhịn không được cười to.

Hấn thích nàng, thật sự rất thích, cùng nàng ở chung càng thích.

Nàng hỏi hấn, hấn yêu nàng không?

Hấn trước đó đã nói qua, tuy rằng hấn không nhớ rõ nàng, nhưng là trái tim còn yêu nàng.

Loại cảm giác này thực vi diệu, không thể tin được, kim lòng không đặt, có đôi khi cảm thấy mình nhất định là điên rồi, có đôi khi cảm thấy loại điên này thật tốt, cũng cảm thấy mỹ mãn, lại thoải mái.

Mấy ngày qua, hấn ngay cả thời gian ngủ đều không có, cũng không ngừng nhớ nàng, mấy lần còn gọi điện thoại cho nàng, lại ức chế xuống dưới, chỉ sợ nghe xong giọng nàng, sẽ nhịn không được vọt tới Tân Trúc tìm nàng.

Vì thế, hấn biết trừ bỏ trai tim, đầu óc hấn cũng vô pháp tự kiềm chế yêu nàng.

Chính là nữ nhân này tựa hồ thực ngốc, hấn đều nói như vậy, biểu hiện cũng rõ ràng — mệt đến muốn xỉu, còn yêu nàng một hồi — nàng còn hỏi hấn yêu nàng không? Thậm chí còn khóc như vậy, thật sự là làm cho hấn không chống đỡ nổi.

Nhưng mà –

Đau lòng nha.

“Hự, đừng khóc.” Hấn ôn nhu lau nước mắt, mặt đối mặt với nàng nói: “Anh vừa rồi đều biểu hiện như vậy, em sao còn không hiểu? Anh yêu em.”

Hạ Thanh Mộng giật mình nhìn hấn, tiếp theo lại rơi nước mắt rơi như mưa nhìn hấn lắc đầu.

“Anh yêu em.” Không để ý tới phản ứng không tin tưởng của nàng, hấn lại nói.

Nàng lại lắc đầu.

“Anh yêu em.” Hấn lại lại nói.

“Anh..... Không cần..... Nói dối.....” Nàng khóc không thành tiếng.

“Anh yêu em, là thật.” Lí Du nhìn nàng không chuyển mắt, đáy mắt lộ vẻ ám áp cùng thâm tình. “Tuy rằng bất khả tư nghị, tuy rằng anh không nhớ, nhưng anh yêu em là thật. Thân ái, đầu óc anh cũng hoàn toàn không chịu khống chế cả ngày suy nghĩ về em, tất cả những điều này anh chưa từng cảm thụ. Anh yêu em, là thật.”

Hấn thâm tình thổ lộ làm nàng ngừng nước mắt, làm cho nàng mừng như điên, tâm như đóa hoa nở rộ, nhưng nàng còn có một vấn đề muốn hỏi hấn.

“Vậy anh vì sao chỉ cho Tiểu Tầm số điện thoại, lại không cho em?” Nàng hấp cái mũi, ghen giọng hỏi.

Lí Du sững sốt, “Ngày đó anh đưa bé đến trường, mới đột nhiên nhớ anh quên cho em số điện thoại nên mới đưa cho Tiểu Tầm, muốn bé đưa cho em, bé không đưa sao?”

Hạ Thanh Mộng nhin không được nắm chặt tay, tức giận phát run, “Em nhất định phải đánh bé, nhất định phải!” Cái đồ bất hiếu!

Lí Du vốn tính rồi sau, nói với cha mẹ hết thấy, không nghĩ tới ba mẹ lại tới tìm hấn.

Kiên trì không cho hấn đưa về, lại không chịu ngủ lại một đêm, sau khi đưa người phụ nữ sắp thành lão bà của ngồi xe về Tân Trúc xong, hấn về nhà thay quần áo, tính thừa dịp ăn no ngủ say tràn đầy tinh thần lại nhân đêm dài yên tĩnh về công ty làm thêm, hoàn thành công tác.

Không nghĩ tới, hấn vừa mới về nhà, điện thoại trong nhà vang lên, ba ba lệnh hấn ở nhà, nói muốn tìm hấn, có chuyện nói với hấn.

Hấn hoàn toàn không biết ba ba muốn nói với hấn cái gì, nhưng bởi vì hấn vừa vặn cũng có chuyện muốn nói, liền ngoan ngoãn ở nhà chờ.

Ngoài ba ba, không nghĩ tới mẹ cũng theo tới.

“Ba nghe nói con muốn từ chức, thật không?”

Chờ hấn rót hai ly trà xong, Lí phụ mở miệng hỏi, biểu tình nghiêm túc.

“Là thật.” Lí Du không nhanh không chậm gật đầu.

“Vì sao?”

“Ba không phải vẫn hy vọng con ngừng làm việc bên ngoài đến công ty nhà mình đi làm sao?”

Lý gia có xí nghiệp của mình, là từ thời gia gia truyền xuống, tuy không phải công ty lớn, nhưng công nhân cũng có hơn một ngàn người. Ba ba hấn là con trai độc nhất, cho nên không có chuyện tranh kế thừa hoặc tranh tài sản, nhưng hấn và anh trai là hai huynh đệ, hơn nữa tài lãnh đạo của hấn vừa vặn so với anh hai tốt hơn, khắp nơi đều uy hiếp đến quyền thừa kế của anh hai.

Cũng bởi vì không muốn tương lai một ngày nào đó biến thành anh em trong nhà cãi nhau, hấn từ lúc đi học, cũng đã hạ quyết tâm tuyệt không về công ty nhà mình đi làm.

“Vậy, con từ chức là vì muốn đến công ty nhà mình đi làm?”

“Không phải.” Lí Du lắc đầu. “Con nói rồi công ty là của anh hai, con sẽ không nhúng tay vào.”

“Công ty là của cả hai con, con cũng là con ta, hơn nữa con phải là biết anh hai con cho tới bây giờ không có ý muốn độc chiếm công ty.” Lí phụ nhăn mi nói.

“Con biết.”

“Nếu biết, con còn lo lắng cái gì?”

Lo lắng ngôn luận đáng sợ, ba người thành hổ, lời nói có thể giết người, còn có gần mực thì đen, ngh nhiều thì tin nha. Lí Du ở trong lòng thở dài.

Cá tính cùng nhân phẩm của anh hai hấn chưa bao giờ hoài nghi, nhưng đối với chị dâu khôn khéo hay tính kế, cũng không thể không lo lắng. Nói hấn nghĩ nhiều cũng tốt, nhưng hấn tình nguyện nghĩ nhiều, cũng không nguyện ý phá hư tình cảm của vợ chồng bọn họ, hoặc không muốn anh hai “Nghe mỡ miệng, đại phú quý” khiến cho tình cảm huynh đệ vỡ tan, cho nên, phương pháp đơn giản nhất chính là cách công ty xa chút là được.

“Ba, mẹ, con muốn chuyển đến Tân Trúc ở.” Hấn mở miệng nói cho cha mẹ.

Lí phụ nháy mắt biểu tình cứng ngắc, Lí mẫu lại có chút bị dọa đến.

“Vì sao?” Lí mẫu thốt ra, “Nơi này đang ở tốt, vì sao đột nhiên muốn chuyển tới Tân Trúc? Nơi đó là nông thôn, cái gì cũng không có thoải mái, con chuyển tới đó làm gì?”

“Bởi vì bà xã con đang ở đó.” Lí Du không tự chủ được mỉm cười.

“Bà xã?” Lí mẫu ngạc nhiên kêu lên, con Lí phụ ghen hòng nhìn trần trời hoài nghi. “Con còn chưa kết hôn, sao có bà xã?”

“Chuyện này con sẽ nói rõ sau, trước tiên con muốn hỏi ba mẹ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Năm con tốt nghiệp đại học bị tai nạn xe cộ, ở bệnh viện hôn mê nửa năm.”

“Vì sao đột nhiên nhắc tới chuyện đã xảy ra lâu như vậy?” Ba ba nhíu mày, trầm giọng hỏi.

“Bởi vì gần nhất có người nói cho con biết, nửa năm đó con không phải vẫn nằm trong bệnh viện hôn mê bất tỉnh, ít nhất tuyệt đối không có nằm nửa năm.”

Không khí phòng khách đột nhiên làm cho người ta hít thở không thông. Lí mẫu nhìn hấn không chớp mắt, vẻ mặt có chút khiếp sợ còn có chút do dự; Lí phụ nhìn hấn trong chốc lát sau, bỗng nhiên nhắm mắt lại, trầm mặc trong chốc lát mới mở mắt ra, hít thật sâu một hơi.

“Đúng, con không phải hôn mê nửa năm, trên thực tế con chỉ hôn mê ba ngày mà thôi.”

“Lão công!” Lí mẫu sợ hãi kêu lên.

“Vì sao muốn làm cho con tin con hôn mê nửa năm?” Lí Du hỏi cha mẹ.

“Bởi vì con hoàn toàn không nhớ rõ mình trong nửa năm mất tích đã xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không biết, vì ai cũng không biết trí nhớ gián đoạn sẽ thành hậu quả như thế nào, đó là phương pháp đơn giản nhất.”

“Ba mẹ có thể nói thật.”

“Sau đó cho con giống ruồi bọ trong tương lai ba năm, năm năm hoặc mười năm, không ngừng tìm kiếm đoạn trí nhớ kia sao?”

“Có lẽ con —”

“Không cần nói con sẽ không, bởi vì chúng ta đều biết con sẽ.” Lí phụ cắt ngang lời hấn. “Con từ nhỏ đến lớn đặc biệt yêu thích tìm kiếm nguyên nhân, không đạt tới một kết quả vừa lòng, cũng không chịu thua. Năm đó con bắt đầu bước ra xã hội, nhân sinh với con mà nói phi thường trọng yếu, ba không hy vọng sự kiện làm cho con phân tâm.”

Lí Du nhếch môi, không thể phản bác, bởi vì ba ba một chút cũng chưa nói sai, nếu cho hắn biết sự thật, hẳn nhất định sẽ nghĩ biện pháp truy tìm nguyên nhân.

Nhưng đó vốn là điều nên làm không phải sao?

Nếu năm đó cho hắn biết sự thật, lại không buông tay truy tìm nguyên nhân, như vậy Thanh Mộng sẽ không vất vả một mình một người như vậy nuôi đứa nhỏ, mà Tiểu Tầm, con hắn cũng sẽ không trở thành trẻ không cha. Nhưng mà, hiện tại đã không còn ý nghĩa.

“Con không phải khi mất trí nhớ gặp người?” Lí phụ hỏi hắn.

Hắn gật gật đầu.

“Cùng bà xã con nói có liên quan?”

Hắn lại gật đầu.

“Người không phải nói cho mẹ, nửa năm đó, con đã kết hôn?!” Lí mẫu nhin không được kinh hách nâng cao giọng nói.

“Con không kết hôn.”

Nàng nhất thời nuốt một ngụm đại khí.

“Nhưng đã có một vị hôn thê.”

“Cái gì?!” Lí mẫu lại lần nữa sợ hãi kêu ra tiếng.

“Hơn nữa, nàng lúc ấy còn có bầu, cho nên ba, mẹ,” Hắn nhìn thẳng bọn họ, đối với bọn họ công bố, “Con đã có một đứa con, hiện tại đã chín tuổi, học lớp ba rồi.”

Lí phụ Lí mẫu cứng họng trừng hắn, khiếp sợ đến mức không thể nói gì, ngậy ra như phồng, hoàn toàn khó tin.

Lí Du phi thường hiểu cảm thụ này, bởi vì khi con tìm tới hắn chứng nhận thân phận, hắn phản ứng cũng không kém nhiều lắm.

“Ba mẹ không cần hoài nghi con sẽ bị lừa, chờ ba mẹ gặp Tiểu Tầm, sẽ hiểu được, bởi vì bé giống con như đúc, ba mẹ nhất định sẽ thực thích hắn.”

“Con nói thật?” Lí mẫu âm thanh có điểm không chắc.

“Chờ con một chút.” Lí Du đột nhiên đứng dậy, đi vào trong thư phòng đi lấy ra mấy bức hình của bé ăn trộm về.

Ảnh chụp có ba tấm, về năm bé tập đi, một cái khác ở vườn trẻ hoặc sớm hơn, cuối cùng là tấm hiện tại, ba thời kỳ khác biệt.

Con bộ dáng thiên chân vô tà thật là đáng yêu cực kỳ, quả thực làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Về phần hiện tại, tuy rằng không hề đáng yêu như vậy, còn có điểm tiểu đại nhân, nhưng rất soái, tựa như ba bé, a.

Cầm bức ảnh trở lại phòng khách, Lí Du mỉm cười đem chúng đưa cho cha mẹ.

“Trời ạ!” Lí mẫu vừa thấy bức ảnh Hạ Tầm đưa ra, nhin không được há miệng, kích động đỏ mắt.

Lí phụ hốc mắt cũng có chút hồng, vươn tay không ngừng vuốt ve bức ảnh tôn tử.

“Sao có thể như vậy?” Lí mẫu ngẩng đầu, nghẹn giọng hỏi. “Mẹ đứa nhỏ đâu? Những năm gần đây nàng vì sao không mang đứa nhỏ tới tìm chúng ta? Đứa nhỏ này giống con như đúc, sẽ không ai hoài nghi nàng. Giống, thật sự..... giống.”

“Bởi vì khi cùng nàng một chỗ thời gian đó, con mất trí nhớ, ngay cả mình tên là gì cũng không biết, mà ở bệnh viện tỉnh lại, con tuy khôi phục trí nhớ, lại quên nàng.” Lí Du thật sâu thở dài.

“Sao có thể như vậy?” Lí mẫu không thể hỏi lại.

“Bởi vì lần đó tai nạn mới làm con khôi phục trí nhớ?” Lí phụ hỏi hần.

Lí Du đau thương gật đầu, trong mắt tràn ngập hối hận cùng tự trách, chính mình thế nhưng đã quên nàng!

“Con đã nhớ tới chuyện nửa năm kia?”

Hần lắc đầu. “Tuy rằng nhìn một đồng ảnh cùng nàng sinh hoạt, cũng nghe nàng kể hết, nhưng đầu con vẫn trống rỗng, cái gì đều không nhớ.”

“Vậy con lại muốn cùng mẹ đứa nhỏ kết hôn, là vì muốn chịu trách nhiệm sao?” Lí phụ dõi theo hần hỏi.

“Bởi vì con yêu nàng.” Lí Du thẳng hần nói.

“Tuy rằng không nhớ, lại một lần nữa yêu nàng?”

“Đúng.” Lí Du không tự chủ được phấp mắt nhu hòa, nhẹ giọng đáp lại.

Lần đầu tiên thấy tiểu nhi tử lộ ra vẻ mặt ôn nhu như vậy, vợ chồng nhìn nhau, thoáng chốc hiểu được tiểu nhi tử thật đang yêu, yêu mẹ đứa nhỏ.

“Bọn họ ở tại Tân Trúc sao?” Lí phụ hỏi.

Lí Du gật gật đầu.

Cái này làm bọn họ hiểu được hần vì sao đột nhiên nói muốn chuyển đến Tân Trúc ở, nhưng là.....

“Các con chẳng lẽ không thể ở lại Đài Bắc sao?” Lí mẫu hy vọng nói ra.

“Con nghĩ tạm thời sẽ ở tại Tân Trúc.”

“Vì sao?”

Bởi vì trời biết nếu biết hần từ chức, có một con trai chín tuổi, hơn nữa đem thê nhi đến Đài Bắc bị chị dâu thật giả biết, sẽ không biết dẫn đến vấn đề gì. Cho nên theo một câu cách ngôn, rời xa tị hiềm là được rồi.

“Tiểu Tầm ở trường học có một đám bạn học rất thân, con đã đáp ứng bé, muốn cho bé cùng bạn bè cùng nhau tốt nghiệp.” Lí Du nhìn ba mẹ nói.

Đây là sự thật, bé thực lo lắng cha mẹ kết hôn, hần phải chuyển trường, cho nên trước đó đã hỏi hần vấn đề này, mà hần đã nhận lời trước khi tốt nghiệp, sẽ không cho hần chuyển trường.

Nghe thấy mong muốn của tôn tử, Lí mẫu nhất thời không còn lời nào để nói.

“Ba, lúc trước con nằm viện, ba còn nhớ rõ có ai từng ở bệnh viện chăm sóc con không?” Lí Du không quên Hạ Thanh Mộng từng nói với hần có người ngăn nàng ở ngoài cửa, còn uy hiếp nàng.

“Đều là chúng ta, con hỏi cái này làm gì?”

“Trừ bỏ người nhà, con nhớ rõ khi đó mẹ của chị dâu cũng thường tới thăm con đúng không?”

“Đúng, bà thông gia thực nhiệt tâm, khi đó còn làm canh gà cho con bổ thân, nhớ không?”

Không nhớ. Cho nên, đoạn thời gian hần bị thương nằm viện, hần xác thực có rất nhiều chuyện nhớ mơ màng màng, không rõ ràng?

“Trừ chị dâu và mẹ chị ấy, còn có ai từng tới bệnh viện xem thăm con, ba mẹ nhớ rõ sao?”

“Con vì sao vẫn hỏi vấn đề này?” Lí phụ cảm thấy hoài nghi.

“Bởi vì mẹ Tiểu Tầm kỳ thật từng đến bệnh viện tìm đến con, nhưng bị người khác cản, người kia còn tự xưng là vị hôn thê của con.” Lí Du hơi do dự một chút, mới thông thả nói ra.

“Cái gì?!” Lí phụ Lí mẫu nghe vậy đồng thanh kêu to.

9. Chương 9

Đi bệnh viện thăm hấn thì nhiều, nhưng một kẻ to gan như thế, bịa đặt lung tung như thế, cùng ba mẹ suy nghĩ nửa ngày đều không nghĩ ra, có lẽ là Thanh Mộng nhằm phòng, tìm sai người mới có thể phát sinh loại chuyện này, dù sao khi đó Thanh Mộng cũng không biết tên thật của hấn mà?

Hấn gật đầu đồng ý, trong lòng lại không nghĩ như vậy, bởi vì nếu nhằm phòng, sai người thì làm sao có thể bị uy hiếp?

Hấn cũng không nói cho ba mẹ Thanh Mộng còn có uy hiếp, bởi vì ba mẹ tuy không nghĩ ra được là người nào, hấn cũng có đối tượng hoài nghi, hơn nữa cái không phải ai khác mà là chị dâu.

Nói thật, hấn cũng không ghét chị dâu, chỉ cảm thấy bà đó hơi tính toán, yêu so đo chút mà thôi. Nhưng nếu anh hai yêu bà, hấn đương nhiên cũng phải yêu ai yêu cả đường đi. Nhưng hấn thật không hiểu, chị dâu rốt cuộc vì sao muốn làm như vậy?

Nguyên bản, hấn cũng hy vọng mình nghĩ sai, nhưng khi hấn mang hình chị dâu đến cho Thanh Mộng xem, kết quả là càng thêm xác định.

“Đúng rồi, là cô ấy.” Vừa nhìn thấy hình, Hạ Thanh Mộng không chút do dự gật đầu.

Lí Du thất vọng, có loại cảm giác vô lực.

“Cô ấy là ai?” Hạ Thanh Mộng nhìn bức hình hai người chụp chung, có cảm không thoải mái. Hấn không phải nói mình từ đầu đến cuối đều không có vị hôn thê sao? Như vậy hai người có quan hệ gì, vì sao có hình hai người chụp chung?

“Chị dâu anh”

“Cái gì?!” Nàng thật sự bị hấn dọa, trên mặt lộ ra biểu tình khó tin, nghĩ mình nghe lầm. “Anh vừa rồi nói gì? Cô ấy là ai?”

“Chị dâu anh”

Nàng cứng họng nhìn hấn, đột nhiên có loại cảm giác vô lực, không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Sao có thể như vậy?” Nàng thì thào nói, sau đó ngẩng đầu nhìn hấn. “Cô ấy vì sao muốn làm như vậy, khi đó đã là chị dâu anh chưa? Chưa đúng không, người trong lòng cô ấy ngay từ đầu kỳ thật là anh?”

“Khi đó cô ta đã là chị dâu anh.” Lí Du chặt đứt suy nghĩ miên man của nàng

“Vậy vì sao cô ta muốn làm như vậy? Vì sao không cho em gặp anh?” Nàng nhú mày cũng nghĩ không ra.

“Vì cô ta có tư tâm.”

“Tư tâm? Có ý gì?”

“Có một đoạn thời gian cô ta giới thiệu em gái cho anh.”

“Em gái cô ta thích anh?” Hạ Thanh Mộng bưng tỉnh đại ngộ, cho nên chị dâu hấn mới liều mình đuổi nàng đi, dù sao cũng là tình địch của em gái, mà lòng bàn tay thì hướng vào phía trong.

Lí Du đột nhiên nhếch môi. “Nếu thật sự như vậy, có lẽ anh còn có thể tha thứ cho cô ta.” Hấn âm thanh lạnh lùng nói.

“Chẳng lẽ không đúng?” Nàng sửng sốt một chút.

“em gái nàng lúc đó đã có thai với người khác.”

“Sao có thể? Như vậy rốt cuộc là.....” Nàng càng lúc càng mơ hồ.

“Nước phù sa không rơi ruộng ngoài. Nếu tương lai ở riêng chia tài sản, phân ra một nửa cũng là của em gái cô ta, sẽ không cho người khác.”

“Có ý gì?” Hạ Thanh Mộng vẽ mặt mờ mịt không hiểu.

“Ba anh có chút gia sản.”

Nàng gật gật đầu, vì năm đó hấn ở phòng bệnh Vip nên nàng biết, nhưng sao hấn đột nhiên nói với nàng cái này nha? (Haizzz, edit phát mệt vì nữ chính quá ngu, thiệt tình)

“Sau đó thì sao?” Nàng hỏi, cảm thấy hấn còn có lời muốn nói.

“Em không muốn biết ba anh có bao nhiêu tiền sao?” Hấn nhìn nàng không chớp mắt.

“Đó là tiền của ba anh, em biết làm chi?” Nàng cảm thấy ngạc nhiên.

“Như vậy mới có thể biết về sau chúng ta có thể được chia bao nhiêu.”

“Anh nghĩ rằng em để ý anh vì tiền sao? Nếu thật sự như vậy, năm đó anh nghèo trắng tay, ngay cả mình họ tên gì cũng không biết, anh cảm thấy em sẽ hội yêu anh sao?” Hạ Thanh Mộng nhú mày, có chút mất hứng.

Lí Du ôm nàng vào trong lòng, dùng hai tay ôm chặt nàng, cằm khế tựa vào vai nàng.

“Anh biết tiền đối với em mà nói là vật ngoài thân, nói cách khác, em cũng sẽ không tự mình nuôi dạy con chúng ta, cho dù túng quẫn, còn quyền tiền nuôi hai đứa trẻ.”

“Anh sao có thể biết chuyện này?” Nàng kinh ngạc quay đầu nhìn hấn.

“Lúc trước giúp em dọn giá sách nhìn thấy.” Hấn nói xong hôn nàng một chút. “Em thật thiện tâm, bà xã.”

Đột nhiên được hấn khen ngợi, Hạ Thanh Mộng có chút ngượng ngùng, còn có chút xấu hổ.

“Kỳ thật thu nhập của em cũng tốt, so với anh tưởng còn tốt hơn, nếu em thực sự tệ như anh nghĩ, sẽ không đi làm chuyện dư thừa tiền như vậy, cho nên..... Ách..... Dù sao..... Là như vậy.” Giọng nàng càng lúc càng nhỏ.

“Nếu chị dâu bằng nửa em, không, một phần tư thì tốt rồi.” Lí Du thở dài, lại cảm tạ ông trời đem một nữ nhân tâm đẹp như vậy cho hấn.

“Em còn không hiểu chị dâu anh sao lại ngăn cản chúng?” Hạ Thanh Mộng nhú mi.

“Nói đơn giản, chị dâu xem trọng tiền rài, thường xuyên tính kế cho vợ chồng bọn họ tương lai có thể lấy càng nhiều tài sản của ba ba, cô ta không thể xác định nếu anh tương lai sẽ cưới một người phụ nữ như thế nào, có thể so với nàng càng mơ ước tài sản Lý gia hay không, cho nên phương pháp đơn giản nhất chính là cho em gái gả anh.”

Hạ Thanh Mộng nghe xong, không biết phải nói gì mà là cảm thụ bây giờ của nàng. Có lẽ, còn lạ một câu có dấu chấm than thái quá.

“Thật là kỳ quái.” Nàng bất tri bất giác thốt lên.

“Rất lâu trước kia, anh đã phát hiện cô ta quá mức coi trọng tiền tài, nhưng bởi vì anh hai anh lại là một nam nhân siêu cấp thành thật, nàng càng trở nên khôn khéo, học được so đo, tính toán. Điều này về tình có thể tha thứ. Nhưng lợi dụng bạo lực để đạt mục đích, đã muốn không phải là khôn khéo, mà là nhẫn tâm, tàn nhẫn, ti bỉ –”

“Lí Du.” Hạ Thanh Mộng nhẹ giọng cắt ngang lời hấn, đồng thời đối với hấn lắc lắc đầu. “Cô ta là chị dâu anh.”

“Biết cô ta làm những chuyện như vậy đối với em, anh đã coi cô ta là chị dâu.”

“Anh muốn phá hư hôn nhân của anh hai anh sao?”

Lí Du nhất thời cả người cứng ngắc, không biết nói gì.

“Chuyện quá khứ cho nó qua đi, quan trọng là, chúng ta bây giờ còn ở cùng nhau, không phải sao?” Nàng ôm mặt hấn, ôn nhu nhìn hấn, trong mắt có tha thứ bao dung.

“em vì sao có thể thiện lương như vậy?” Hấn lẳng lặng nhìn nàng trong chốc lát, mới mở miệng hỏi.

Hạ Thanh Mộng đột nhiên đỏ mặt, nàng thật sự không quen được người khác khen ngợi.

“Anh yêu em.” Hấn đột nhiên nói, làm cho mặt nàng lại càng đỏ.

“Anh..... Không cần đột nhiên nói vậy.” Nàng cúi đầu, xấu hổ ngượng ngùng thấp giọng đáp lại, không nghĩ hấn lại thân th nâng cầm nàng, thâm tình lại đối nàng nói một lần nữa—

“Anh yêu em.”

Hấn cúi đầu hôn nàng, sau đó càng hôn càng cuồng dã, lại sau đó.....

Àn, phi lễ chó nhìn.

Cha mẹ Lí Du đột nhiên chạy tới xem nàng, làm Hạ Thanh Mộng bị dọa nhảy dựng, may mắn, không đến mười phút sau, Lí Du cũng theo vào, nếu không nàng sẽ khấn trương đến đau bao tử, nhưng ngay cả như vậy, nàng vẫn khấn trương đến mức làm chuyện gì đều bước tay cùng chân.

Mời hai vị nhân gia vào phòng khách xem hình tôn tử, nàng cầm hoa quả Lí Du mang đến phòng bếp thử ra, thuận tiện gọt hoa quả.

Nàng dùng sức hô hấp, cho nên khi Lí Du vô thanh vô tức đến phía sau nàng, lại đột nhiên ôm của vào lòng cũng bị hoảng sợ.

“Đừng khấn trương nha? Yên tâm, ba mẹ anh sẽ không ăn thịt em đâu.” Hấn cười cười.

“Sao anh lại vào đây?” Nàng tức giận quay đầu trừng hấn một cái, giãy khỏi cái ôm của, lại đưa hấn ra bên ngoài: “Đi ra với ba, mẹ anh.”

“Bọn họ đang xem ảnh chụp, có cái gì vui đâu?” Hấn bắt lấy tay nàng, chuyển thân, nháy mắt lại ôm nàng vào lòng, thở dài nói: “Anh rất cục hiểu được cổ nhân nói một ngày không thấy, như cách tam thu là cảm giác gì rồi.”

“Sao có thể khoa trương như vậy, anh rõ ràng chủ nhật vừa rồi mới đến gặp em, còn ở một đêm, mà hôm nay mới thứ ba thôi.” Hạ Thanh Mộng liếc trắng mắt.

“Cho nên mới nói ‘Một ngày’ không thấy, như cách tam thu nha.” Hấn nhấn từng từ nói, tiếp theo liền cúi đầu ôn nhu hôn nàng.

Nàng không tự chủ được nhắm mắt, lại lập tức nghĩ đến cha mẹ chồng tương lai ngồi cách không đến năm mét, sợ tới mức lập tức mở to mắt, đẩy hấn ra.

“Sao vậy?”

“Ba mẹ anh còn ở bên ngoài, anh còn phải hỏi em sao!” Nàng trừng hấn một cái, tránh khỏi hấn, lại lần nữa đưa hấn ra bên ngoài: “Anh đừng ở trong này vướng tay chân em, em muốn gọt hoa quả.”

“Anh sẽ giúp em.” Hấn, mắt nhìn nàng nóng bỏng, miệng nói ra đề nghị.

“Anh biết làm sao?” Nàng nhìn hấn từ trên xuống dưới, hoài nghi hỏi.

Nàng nhớ rõ trước kia hấn cái gì đều làm được, chỉ có vào phòng bếp cầm dao cũng nghiêng trái ngã phải, ngay cả gọt táo cũng nham nhở từng hố nhỏ, làm cho người ta nhìn là không muốn ăn.

“Không cần xem thường anh.” Hấn lộ ra vẻ mặt bị nhục, xắn tay áo, cầm lấy dao nhỏ, cầm quả táo lên gọt.

“Anh ăn táo không gọt vỏ sao?” Nàng nhin không được mở miệng hỏi.

“Đương nhiên có.”

“Vậy?” Hấn còn một đao cắt xuống? Lại một đao, lại một đao? Hạ Thanh Mộng có điểm há hốc mồm.

“Cắt rồi gọt không được sao.” Hấn làm biểu tình đương nhiên phải vậy.

Cái này làm nàng rất cục cởi bỏ nghi hoặc nhiều năm qua, hiểu được hấn vì sao gọt táo lại từng hố từng hố nhỏ. Để cả quả táo thật đơn giản, nhưng cắt thành từng mảnh từng mảnh sau đó gọt thì.....

Ai, hấn thế còn nói nàng xem thường hấn, hấn gọt táo thế này thật sự làm cho người ta xem thường nha.

“Đưa ba quả kia anh gọt.”

Không muốn cho hấn làm hư ba quả khác, nàng nhanh chóng rửa sạch, cầm lấy dao, gọt gọt gọt, lập tức đem ba quả táo gọt xong. Sau đó, nàng đem lưỡi dao đưa cho hấn, làm cho hấn đi gọt quả táo đã bị hấn cắt nhỏ kia, còn mình cũng cầm lấy dao nhỏ, cắt nhỏ, chỉ chốc lát sau một đĩa trái cây đã hoàn thành.

Lí Du tay trái cầm một miếng táo bị hấn gọt nham nhở, hơn nữa còn bị đen, tay phải cầm dao, ngây như phỗng nhìn nàng gọt táo, quần bách không biết nói gì.

“Không ai thập toàn thập mỹ.” Hạ Thanh Mộng muốn cười, nhưng phải mở miệng an ủi hấn.

“Em rất muốn cười phải không?” Lí Du nhìn về phía nàng, thông thả hỏi.

Hạ Thanh Mộng ngậm miệng, lại không chế không được cong cong khóe miệng.

“Cười đi.”

“Ha ha.....” Nàng rút cuộc không thể ngăn chính mình, ôm bụng cười to ra tiếng.

Trời ạ, trời ạ, thật buồn cười, hơn nữa vẻ mặt nhận mệnh của hấn nhìn nàng, nói với nàng “Cười đi” thật buồn cười. Trời ạ, làm sao có thể buồn cười như vậy nha?

Lí Du bất đắc dĩ nhìn nàng ôm bụng cười không ngừng, lại cúi đầu nhìn táo trên tay, chỉ có thể than nhẹ một hơi.

Quả nhiên thật buồn cười.

Ha, ha.

Bất quá nàng cũng thật không nể mặt? Kêu nàng cười, thế nhưng thật sự cười, còn cười lớn tiếng như vậy, cười đến ngã ra sau, một chút cũng không sợ sẽ làm tổn thương tự tôn của đàn ông.

“Sao vậy, chuyện gì buồn cười vậy?” Lí phụ Lí mẫu bởi vì tiếng cười của nàng, chạy tới phòng bếp dò hỏi.

Phòng bếp trong nháy mắt im bật. Hạ Thanh Mộng cả người cứng ngắc, khuôn mặt bạo hồng, xấu hổ muốn tìm vách tường tự tử.

Nha, trời ạ, nàng đã quên ba mẹ hấn vẫn ngồi ở phòng khách nha, cười lớn tiếng như vậy, cười đến mức người khác phải chạy vào hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì.

Ô ~ tại sao có thể như vậy? Bọn họ nhất định cảm thấy nàng vừa không đoan trang lại không thực nữ? Làm sao bây giờ? Bọn họ có thể phản đối Lí Du cười nàng hay không, không muốn một con dâu đáng thất vọng như vậy?

Thấy nàng sầu lo, Lí Du lặng lẽ vươn tay phải cầm tay nàng, lại đem miếng táo trong tay trái được mình gọt thả vào đĩa táo nàng gọt, quay đầu nhìn ba mẹ lộ ra một nụ cười khổ.

“Cười cái này.” Hấn bất đắc dĩ nói.

“Đây là cái gì?” Lí phụ trong nháy mắt nhìn kỹ.

Một bên Lí mẫu thấy rõ ràng miếng táo trên tay hấn, cũng nghĩ thông nguyên do, bắt đầu nở nụ cười.

“Miếng táo này bị chó gặm à?” Lí mẫu cười chế nhạo hấn, vừa cười vừa lắc đầu, “Thì ra chuyện này cũng di truyền nha, hai cha con con giống nhau như đúc, có thể đem hoa quả gọt giống như bị chó gặm nha, ha ha.....”

“Bà nói cái này ra cái gì?” Lí phụ vẻ mặt xấu hổ, phi thường ngượng ngùng.

“Bởi vì rất buồn cười.”

Lí mẫu gọn gàng dứt khoát trả lời, làm cho Hạ Thanh Mộng cũng bật cười, sau đó hai người đàn ông cũng nở nụ cười xấu hổ. Kkhkh trương, bất an, cùng không quen thuộc cũng heo đó mà biến mất.

Lí Du bưng đĩa táo, bốn người cùng trở lại phòng khách, ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Lí phụ Lí mẫu đối với chuyện Hạ Thanh Mộng một người nuôi con tràn ngập tò mò, hỏi nàng không ít vấn đề, càng hỏi trên mặt càng đau lòng, nhất là Lí mẫu, sau đó ngồi bên cạnh nàng, cầm tay nàng găt gao, một khắc cũng không buông ra.

Lí Du nhìn toàn bộ quá trình không nhịn được mà cong cong khóe miệng.

“Được rồi, chuyện quá khứ thì cho qua, nói một chút chuyện tương lai đi.” Thấy vẻ mặt con hạnh phúc thỏa mãn, giống như kiếp này không còn tiếc nuối, Lí phụ mở miệng đưa ra trọng điểm.

“Chuyện tương lai gì?” Lí mẫu sững sốt một chút, khó hiểu.

“Chuyện kết hôn nha.” Lí phụ cười hớ hớ.

“Đúng nha, thiếu chút nữa đã quên chuyện quan trọng như vậy.” Lí mẫu bừng tỉnh đại ngộ, quay đầu nhìn về phía con dâu chuẩn mực, “Thanh Mộng, người ở trong nhà con không có trưởng bối, như vậy chuyện kết hôn giao cho ba mẹ quyết định nhé?”

“Mẹ, muốn quyết định chuyện gì?” Lí Du ngắt lời.

“Đương nhiên là chọn ngày kết hôn, địa điểm, tiệc tùng, đại sảnh tiểu sảnh đại cút, nhiều chuyện muốn quyết định cùng chuẩn bị.” Lí mẫu dạy cho con nghe.

“Không cần phiền toái như vậy, con và Thanh Mộng đi công chứng là được rồi.” Lí Du không ủng hộ lác đầu.

“Com nói cái gì vậy?” Lí mẫu cảm thấy khiếp sợ. “Mặc áo cưới đẹp đi ở trên thảm đỏ là giấc mơ của mỗi người phụ nữ, con sao có thể nói như vậy? Công chứng? Thanh Mộng, nếu nó chỉ công chứng mà đòi cưới con, không phải gả cho nó.”

“Này, mẹ, sao mẹ có thể nói như vậy? Con là con mẹ nha!” Lí Du vẻ mặt khó tin.

“Con đã phá tan giấc mơ của nữ nhân thì là kẻ địch!” Lí mẫu lòng đầy căm phẫn.

Lí Du quả thực không còn biết nói gì.

Hắn nhìn về phía bà xã, hy vọng nàng có thể nói vài lời, bởi vì chuyện chỉ cần công chứng kết hôn là nàng đề nghị nha.

Nàng nói, nàng không muốn mình quá mệt mỏi, lại càng không muốn bị một đồng người không quen biết xem như động vật quý hiếm mà chỉ chỗ, cho nên chỉ cần công chứng kết hôn thì tốt rồi, mà hắn cũng chỉ thuận theo bà xã đại nhân thôi, sao hiện tại lại biến thành phá tan giấc mộng của nữ nhân thành kẻ địch?

Nhưng, chờ một chút, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Thanh Mộng lựa chọn công chứng kết hôn, là vì có hai nguyên nhân mà “Không nghĩ”, nếu không “Không nghĩ”, nàng có phải sẽ không hội lựa chọn công chứng, mà giống như mẹ nói, hy vọng mặc áo cưới xinh đẹp đi ở thảm đỏ cùng hắn kết hôn?

Hắn đột nhiên có loại cảm giác được cảnh tỉnh, muốn mắng mình ngu ngốc.

Hắn sao có thể sơ ý như vậy, chưa bao giờ đổi góc độ suy nghĩ chuyện này?

Nếu hôm nay mẹ không có nói như vậy, hắn thật sự có khả năng cứ như vậy mang nàng đi công chứng kết hôn, hoàn thành xong đại sự cả đời, sau đó tự tay hủy giấc mộng của nàng kiếp.

Trời ạ, hắn thật sự là cái tên đại ngu ngốc!

“Con đã biết, chúng con sẽ không đi công chứng.” Lí Du bừng tỉnh đại ngộ nói với mẹ.

Hạ Thanh Mộng nghe vậy, ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn hắn.

“Anh sẽ cho em một hôn lễ suốt đời khó quên.” Hắn đem tầm mắt chuyển qua, hứa hẹn son sắt với nàng.

Mà nàng chỉ có một cảm giác, là khóc không ra nước mắt.

Sao lại thành như vậy?

Buổi tối, sau khi hai lão nhân gia lưu luyến không rời cùng tôn tử nói lời từ biệt, Hạ Thanh Mộng kêu con đi tắm rửa, sau đó kêu Lí Du ngồi xuống sô pha, hai tay khoanh ngực, phiên chán ở trong phòng khách đi tới đi lui.

“Em có chuyện gì phiền vậy?” Hấn nhìn đến chóng cả mặt.

Hạ Thanh Mộng dừng bước, mày nhún mặt nhăn trềng hấn. Nam nhân này còn dám mở miệng hỏi nàng?!

Nàng hít sâu một hơi, lấy giọng điệu đầy áp lực nói: “Em nghĩ chúng ta đã thảo luận qua.”

“Thảo luận qua cái gì?”

“Chuyện kết hôn.”

“Em là chỉ chuyện công chứng kết hôn?”

“Đúng!” Nàng lại dùng lực hít sâu một hơi, muốn mình bình tĩnh cùng hấn nói chuyện. “Em không thích ở cùng một đồng người không quen biết, bị bọn họ khe khẽ nói nhỏ, suy đoán chuyện quá khứ của em, chúng ta gặp nhau như thế nào, chúng ta kết hôn vì lý do gì, em nghĩ anh hiểu ý em, cũng đồng ý với em, cho nên mới đáp ứng dùng phương thức công chứng kết hôn. Vì sao anh lại đổi ý?”

“Em biết, có lẽ là bởi vì ba mẹ hy vọng, cho nên anh không thể không thỏa hiệp, nhưng là.....” Nàng phiên chán không biết nên nói như thế nào, dù sao chỉ cảm thấy không vui, thậm chí muốn hét lên.

Kỳ thật nàng biết cũng không phải là lỗi của hấn, bọn họ xác thực phải lo lắng đến hy vọng của trưởng bối, không thể ích kỷ muốn như thế nào liền làm như thế đó.

Nhưng tình huống của nàng rất đặc thù, thân phận không xứng là một chuyện, mang theo con rơi đi kết hôn lại là chuyện khác, tuy nói đứa trẻ này là cốt nhục của Lý gia, nhưng ai biết có thể dẫn đến càng nhiều lời đồn khó nghe, như nàng lợi dụng đứa nhỏ vào Lý gia, câu con rùa vàng Lí Du.

Miệng lưỡi con người tất đáng sợ.

Tuy rằng bọn họ đều biết cái gì mới là sự thật, nhưng là bởi vì biết sự thật, nghe được lời đồn không thật mới có thể phát hỏa.

Nàng thật hy vọng nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, cho nên mới lựa chọn công chứng kết hôn, nhưng hiện tại.....

“Anh có thể nói lại với ba mẹ, lựa lời một chút, làm cho chúng ta làm theo kế hoạch, công chứng kết hôn là được?” Nàng nói ra hi vọng với hấn.

“Lại đây.” Lí Du hướng nàng ngoắc tay.

Nàng đi lên, hoài nghi nhìn hấn, không biết hấn muốn làm gì.

“Em thật sự muốn công chứng kết hôn sao?” Hấn kéo nàng ngồi trên đùi, hai tay vòng quanh nàng, ôn nhu hỏi.

“Nếu không nghĩ, em làm chi nói vậy?” Nàng nhíu mày.

“Ý anh là, nếu không cần trang điểm phức tạp, cũng không ở cùng một đồng người không quen biết, không cho họ nói này nọ, em còn có thể công chứng kết hôn sao?” Hấn chăm chú nhìn nàng.

Hạ Thanh Mộng sững sốt một chút, không hiểu ý hấn.

“Có ý gì?” Nàng mở to mắt nhìn, mờ mịt không biết làm sao.

“Một giáo đường nhỏ màu trắng, trải thảm đỏ, ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào lễ đường, tiếng nhạc từ đàn dương cầm vang lên, lụa trắng theo gió tung bay, chữ chúc phúc viết ở trên mỗi một khuôn mặt khách mời, tiếng cung hỉ vang khắp nơi.”

Hấn mỗi một câu, hình ảnh liền tự động xuất hiện ở trong đầu Hạ Thanh Mộng. Một giáo đường nhỏ màu trắng, trải thảm đỏ, ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào lễ đường, tiếng nhạc từ đàn dương cầm

vang lên, lụa trắng theo gió tung bay, chữ chúc phúc viết ở trên mỗi một khuôn mặt khách mời, tiếng cung hỉ vang khắp nơi.

Trời ạ, thật là hôn lễ trong mơ!

Lí Du không cần phải nói thêm nữa, đã mơ ước tràn ngập trên mặt nàng mà nhìn ra manh mối.

Mẹ nói đúng vậy, mặc áo cưới thật đẹp đi trên thảm đỏ là mơ ước của mỗi người con gái, nàng quả nhiên không phải vì thích công chứng kết hôn mà lựa chọn công chứng kết hôn, hẳn thiếu chút nữa liền phạm đại sai lầm rồi.

“Anh yêu em.” Hấn hôn nàng một chút.

Nàng hoàn hồn liếc một cái: “Đừng tưởng anh nói như vậy, là có thể nói sang chuyện khác. Anh cùng ba mẹ thảo luận lại một chút được không? Xin bọn họ đồng ý cho chúng ta công chứng kết hôn.”

“Anh sẽ cùng bọn họ thảo luận.” Hấn gật đầu đáp ứng.

“Thật sự?” Nàng kinh hỉ hỏi lại.

“Thật, anh sẽ cho em một hôn lễ suốt đời khó quên, tin tưởng anh.” Hấn vẽ mặt cam đoan đối nàng thề.

Hạ Thanh Mộng lại là vẻ mặt dấu chấm hỏi.

Cho nên, hiện tại rốt cuộc là..... Có thể công chứng kết hôn hay không a?

10. Chương 10

Bọn họ rốt cuộc là công chứng kết hôn, hay là theo kiểu truyền thống, Lí Du vẫn chưa cho Hạ Thanh Mộng một câu trả lời thuyết phục,

Khi nàng hỏi, hẳn sẽ trấn an nàng, “Chuyện này giao cho anh là được rồi, em không cần lo lắng.”

Nàng nghĩ, hẳn đại khái còn đang thuyết phục ba mẹ, nhưng chưa được trưởng bối đồng ý.

Đối với điều này, nàng luôn có cảm giác có lỗi.

Có lẽ nàng không nên như vậy, kiên trì ý muốn của mình, mà phải làm một người con dâu nhu thuận nghe lời, được trưởng bối an bài, như vậy, hẳn cũng không cần phải khó xử.

“Thôi quên đi, nghe lời ba mẹ đi anh, không cần nói với ba mẹ muốn công chứng kết hôn nữa.”

Một ngày, nàng nhịn không được mở miệng nói như vậy, không nghĩ tới phản ứng của hẳn lại vẫn như cũ: kêu nàng không cần lo lắng, tiếp theo mang nàng đi dạo phố, mua một đồng hồ này nọ tặng nàng.

“Anh điên rồi sao?”

Nàng ngăn cản, hẳn – trước mặt mọi người ở khu mua sắm- hôn nàng một chút, ôn nhu nói: “Đúng vậy, anh yêu em đến điên rồi.”

Làm cho nàng nhất thời xấu hổ muốn đào hố trốn, bởi vì mọi người xung quanh đều cười bọn họ.

Lôi kéo hẳn rời xa nơi làm nàng cảm thấy xấu hổ bởi những ánh mắt hâm mộ, nàng cảm thấy phải nói chuyện với hẳn.

Từ khi ra khỏi nhà, mới vài giờ thôi, hẳn đã quẹt thẻ tín dụng số tiền lên đến sáu chữ số, thấy cách hẳn tiêu tiền lung tung như thế, nàng thật sự thực sợ hãi về sau, sớm hay muộn có một ngày phải cùng hẳn dãi gió dầm sương, lưu lạc đầu đường xó chợ mà sống.

“Chúng ta tìm một chỗ ăn cái gì được không? Bụng em hơi đói.”

Coi đây là cái cớ, bọn họ vào tiệm cà phê uống trà, nàng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói với hẳn –

“Anh không nên tiêu tiền lung tung như thế, đừng quên anh bây giờ còn thất nghiệp, tiêu loạn như vậy, cẩn thận miệng ăn núi lở, không có tiền vào mà chỉ có tiền ra, đến lúc đó hối hận không kịp.”

“Em không cần lo lắng chuyện tiền bạc.”

“Sao không lo lắng? Khi chúng ta kết hôn, em lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Đến lúc đó anh vì tiêu loạn mà hết tiền, phá sản, lưu lạc đầu đường, em và Tiểu Tầm không phải cũng phải đi theo anh sao? Anh nói em không lo lắng sao được?” Nàng nghiêm trọng nói với hắn.

Lí Du ngây người, đột nhiên cất tiếng cười to, còn cười đến ngã trái ngã phải.

Lưu lạc đầu đường?

Oa ha ha..... Thật là rất buồn cười, ha ha.

“Em nói thật, không phải nói giỡn.” Hạ Thanh Mộng bắt đầu nhìn hắn, tuy rằng cách nói này có chút khoa trương.

“Là là là.....” Hắn tuy xác nhận, vẫn cười như cũ không thể ngừng, cười đến mức nước mắt đều chảy ra.

“Lí Du.” Hạ Thanh Mộng trừng hắn, trầm giọng kêu to, hy vọng hắn có thể không chế, nghe nàng nói hết.

Hắn cười trong chốc lát, mới miễn cưỡng ngừng cười. “Anh sẽ không cho hai người lưu lạc đầu đường, thành vô gia cư.” Hắn cam đoan, âm thanh vì nhịn cười mà có chút run run.

“Anh phải biết, đây chỉ là một loại so sánh.” Nàng nhún mày. “Lúc này anh tiêu xài làm em rất lo lắng, tuy không nên nói như vậy, nhưng anh phải tỉnh táo một chút, không nên tiêu loạn như vậy?”

“Anh không có tiêu loạn.”

“Sao lại không? Quần áo, trang sức em đều không cần, kết quả anh còn tự tiện mua.” Nàng hất cằm chỉ vào những túi to túi nhỏ bên cạnh, trên ghế đặt không hết phải để dưới chân.

“Em không phải không cần, chỉ tiếc tiền dùng cho bản thân thôi.”

Mày nàng nhăn càng nhanh, chưa kịp phản đối, bị câu nói tiếp theo của hắn làm bất ngờ –

“Không quan trọng, em luyện tiết, anh bỏ được, về sau anh sẽ luôn trân ái em mà.” Hắn nhìn nàng, trên mặt có ôn nhu cùng thâm tình.

Hạ Thanh Mộng đột nhiên xúc động muốn khóc, nhưng nàng lại liếc hắn một cái, “Không cần nói ngọt như vậy, anh kỳ thật bị bệnh cuồng mua sắm phải không?”

“Có lẽ.” Hắn cười.

“Nói thật, nhìn anh tiêu tiền như vậy, em rất sợ.” Nàng vẫn rất lo lắng.

“Không có gì phải sợ.”

“Anh nói thực đơn giản.”

“Đúng là đơn giản như vậy mà, chờ anh đưa sổ tiết kiệm và tài khoản chứng khoán có giá trị cho em quản em sẽ biết.”

Nàng hoài nghi nhìn hắn, “Giao cho em quản?”

“Em là bà xã của anh, không phải sao?” Hắn mỉm cười, dùng khẩu khí đương nhiên phải vậy mà nói.

“Nếu anh đem tiền cho em quản, về sau tiền tiêu vặt hàng tháng chỉ có 1 vạn thôi nha.” Nàng nhếch mày, tựa tiểu phi tiểu thừa hân.

“Thương lượng chút nhé, thêm số không thì thế nào?”

“Thêm số không?” Mười vạn? “Đừng giỡn.” Nàng trợn mắt kêu.

“Năm vạn cũng được.” Hắn vẽ mặt mơ ước cùng nàng cò kè mặc cả.

“Anh kiếm nhiều như vậy sao.” Nàng nhin cười, hừ một tiếng.

“Vây, chừng này?” Hấn sửa lại bốn vạn.

Thấy nàng trầm mặc không nói, hấn lại sửa ba, sau đó hai, cuối cùng lại dùng tay trái làm số một, tay phải làm số năm, đau khổ khẩn cầu.

“1 vạn rưỡi nha?”

Hạ Thanh Mộng phì một tiếng, rớt cuộc nhin không được cười ra. “Không cần làm biểu tình đáng thương.”

“Nếu anh đáp ứng không làm biểu tình đáng thương, vậy em cho anh hai vạn nha?”

Nàng thật sự sắp bị hấn làm cho cười chết, nhìn hấn còn biểu lộ ra vẻ mặt con chó nhỏ vô tội, trông mong nhìn nàng, chỉ có thể dở khóc dở cười trừng hấn một cái, “Được rồi.”

“Za”

Hấn thế còn dám hoan hô, thật là, không biết nên tức hấn, hay là cười hấn.

Nhưng vài cái giờ sau, Hạ Thanh Mộng lại phát hiện mình thiếu chút nữa bị hù chết, bị sổ tiết kiệm của hấn hù chết.

Hai, Bốn, Sáu, Tám, tám số rớt cuộc là bao nhiêu tiền nha? Mười, trăm, ngàn, vạn, mười vạn, trăm vạn, trăm ngàn? Làm ơn, nàng rớt cuộc có tính sai, thật sự là năm trăm ngàn! (ặc: đoạn này bạn cũng không hiểu lắm, 8 số thế quái nào là 500???)

“Sao anh có nhiều tiền như vậy?” Nàng đột nhiên ngẩng đầu, thốt ra hỏi.

“Anh kiếm nha, em đừng nghĩ là ăn cướp nha?” Lí Du buồn cười không thôi.

“Ý em là kiếm như thế nào? Người bình thường cho dù kiếm cả đời cũng không nhiều như vậy.”

“Cho nên anh không phải người bình thường.” Hấn lộ ra vẻ mặt bất khả chiến bại, mỉm cười đắc ý.

Hạ Thanh Mộng nhin không được cùi hấn một cái. “Nhanh trả lời!” Nếu không làm rõ nguồn gốc của tiền này, nàng buổi tối nhất định không ngủ được.

“Phần lớn là nhờ đầu tư.”

“Đầu tư gì kiếm hay vậy?” Nàng vẽ mặt tò mò.

“Cổ phiếu, quỹ đầu tư, kỳ hạn, còn có một ít cổ phiếu chưa phát hành.”

Mấy thứ này nàng đều đã nghe nói, cho nên gật đầu, vấn đề là – “Anh sao có nhiều tiền như vậy để mua?”

“Đi làm kiếm tiền nha, lại dựa vào tiền sinh tiền, càng sinh càng nhiều thì càng mua càng nhiều, càng mua càng nhiều thì càng kiếm càng nhiều.” Hấn nhún nhún vai, đem chuyện kiếm tiền nói đơn giản như chuyện ăn cơm, làm cho người ta nghe xong rất tức giận.

Nếu kiếm tiền đơn giản như vậy, nàng mấy năm nay làm chi vì một chút tiền nhuận bút viết toàn thân đau nhức, vắt hết óc, còn thường thường mất ngủ, thần kinh suy sụp?

Vất vả như vậy mới kiếm được một chút như vậy, hấn thật sự làm tức chết người mà.

“Năm ngàn.” Nàng đột nhiên mở miệng nói.

“Cái gì năm ngàn?” Hấn trừng mắt, không hiểu được câu này là sao.

“Về sau tiền tiêu vặt hàng tháng năm ngàn.” Nàng lạnh lùng cảm hận nói.

“Cái gì? Vì sao?” Hấn kêu to.

“Dù sao anh có thể dựa vào tiền sinh tiền, càng sinh càng nhiều, càng kiếm càng nhiều, nếu năm ngàn không đủ, anh thế lại đi sinh tiền, kiếm tiền tiêu nha, quyết định như vậy đi.” Nói xong, nàng xoay người bước đi, lưu lại Lí Du vẽ mặt khóc không ra nước mắt, sửng sờ tại chỗ một lúc lâu, mới đuổi theo lão bà.

“Lão bà, sao lại như vậy, anh muốn kháng nghị, lão bà..... Lão bà.....”

Hạ Tầm cúi đầu, đem tầm mắt theo phương hướng cha mẹ biến mất về, tiếp tục chơi máy tính.

Bé phát hiện trong nhà có ba, đối bé mà nói chỗ lợi lớn nhất là ổ chỗ mẹ quản giáo bé ít hơn, cũng không rảnh tính toán cho bé ngồi máy tính bao lâu, hoặc nhìn lên bé đang làm cái gì, cảm giác tự do tự tại này thật tốt.

Cho nên, có ba thật tốt!

Ba ba vạn tuế!

Mang nàng đi dạo phố, mua này nọ “Trân ái” tặng nàng, Hạ Thanh Mộng miễn cưỡng có thể nhận, bởi vì mấy vạn đối với Lí Du mà nói, là không đáng kể.

Nhưng hiện tại, hắn còn mang nàng đi xem phòng ở, nhưng không phải phòng ở bình thường, mà là biệt thự, có sân độc lập, hơn một ngàn vạn, hắn có tật xấu hay không a?

“Không cần.” Nàng dùng sức lắc đầu, cự tuyệt đòi xuống xe.

“Xem không mất tiền, làm chi không cần?” Thấy vẻ mặt nàng liều chết không theo, Lí Du buồn cười hỏi.

“Nếu không mua, làm chi còn muốn xem? Xem xong sẽ xót nha?” Nàng lườm hắn một cái, tức giận hỏi lại.

“Có lẽ anh sẽ mua nha.”

“Em chỉ sợ như vậy, em không cần đi xuống, muốn đi tự anh đi.”

“Thật không?”

“Anh đi đi.”

“Hảo.” Lí Du gật đầu, nhìn nàng một cái, đẩy cửa xuống xe, trước khi đi đột nhiên nói với nàng: “Nếu vừa lòng, anh trực tiếp tại đây đặt cọc, mua ngay luôn.”

“Cái gì?” Hạ Thanh Mộng nháy mắt mở to mắt, lập tức đẩy cửa xe, chạy theo xuống.

“Lí Du, anh dám mua?” Nàng nhìn hắn gằm nhẹ.

“Em có thể xem anh có dám hay không nha.” Hắn lại hướng nàng nhếch miệng cười, nói xong còn hướng nàng trừng mắt, rồi mới xoay người đi vào cổng, bóng dáng biến mất.

Hạ Thanh Mộng tức giận ở cửa xe dậm chân, biết rõ đây là quỷ kế hắn dẫn nàng theo vào, lại vẫn không có biện pháp khống chế mình, từ chối trong chốc lát, nâng chân đuổi theo.

Nàng phải giám sát hắn, miễn cho hắn loạn đặt cọc tiền, loạn mua phòng ở.

Nhưng khi bước vào cổng, nàng bị phong cảnh xinh đẹp đến mức dừng bước, quên cả mục đích mình vào đây.

Thật đẹp!

Thảm cỏ xanh, những cây cổ thụ cao lớn, hàng rào màu trắng với đủ loại cúc Ba Tư lay động trong gió, có màu phấn hồng, màu trắng, màu tím, từng đám từng đám lớn, còn có cây hoa hồng leo thành từng giàn, quần quanh xích đu màu trắng, khung cảnh thanh nhã tươi đẹp.

Phòng màu trắng, cửa sổ màu lam, ngẩng đầu lên, rào chắn ban công lầu hai cũng màu lam, ban công còn có một cây dù màu lam to lớn che nắng, cảm giác rất thoải mái, làm nàng muốn ngồi dưới bóng cây dù, hoặc nằm ngủ trưa, hoặc ngắm người, hoặc nghĩ những tình tiết chuyện hay những chuyện xưa xúc động.

Trời à, làm sao có căn nhà đẹp như thế? Quả thực giống ngôi nhà trong mơ của nàng, giống như đức, làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy?

Nếu có cho nàng ở nơi này, nàng nhất định –

Hạ Thanh Mộng ngẩn ngơ, lập tức dùng sức lắc đầu.

Không được, không được, nàng đang suy nghĩ cái gì nha? Loại nhà này không cần hỏi, cũng biết giá không tưởng, giá có thể làm da đầu nàng run lên, mà nàng thì làm sao có chừng đó tiền nha?

Không được, không được.

Mau đánh mất ý niệm này trong đầu, thanh tỉnh một chút, tuyệt đối không thể ở trước mặt Lí Du lộ ra biểu tình yêu thích, nếu không trời biết hẳn có thể ngay cả giá cũng không hỏi, liền mua xuống, với hiểu biết về hẳn, cùng sủng ái nàng của hẳn, tuyệt đối không phải không có khả năng.

Dùng sức lắc đầu, lại vỗ vỗ mặt mình, nàng hít sâu một hơi, muốn mình thanh tỉnh một chút, mới lại lần nữa bước vào gian phòng tràn ngập phong cách Hy Lạp kia.

Nàng rót cuộc gặp người bao lâu, lãng phí bao nhiêu thời gian a? Hẳn sẽ không đã quyết định, ký giấy tờ đi?

Chạy mau, chạy mau.

Nàng đẩy cửa, chạy vào trong phòng, thiết kế bên trong không chút xa hoa, mà là phong cách ấm áp đập vào mắt nàng, làm cho nàng thiếu chút nữa lại quên chính sự.

Nàng lại dùng sức lắc đầu, kéo trí óc trở lại, chuyên tâm đi tìm người.

“Lí Du?” Nhìn phòng khách không có ai, nàng chỉ có thể giương giọng kêu to.

Cũng không có ai đáp lại.

“Lí Du?” Nàng lại kêu, cởi giày, đổi dép trong nhà, đi đến phòng khác tìm người.

Nàng cố gắng không nhìn tới bố trí nàng yêu thích, chuyên chú tìm người, tìm lâu một, lên lầu hai, rốt cục ở ban công lầu hai dưới cây dù lớn màu lam tìm được hẳn.

Hắn ngồi ở dưới bộ bàn ghế dưới cây dù mà điện thoại, đối diện còn có người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, nàng đoán hẳn là nhân viên sale, chuyện làm cho nàng nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi là, trên mặt bàn không có văn kiện gì, thật tốt quá.

Nam nhân nhìn thấy nàng, đứng dậy đi về phía nàng, trên mặt tràn đầy mỉm cười.

“Lí phu nhân phải không? Lần đầu tiên gặp mặt, nhĩ hảo, tiểu đệ họ Chung, Chung Thiên Thành.”

“Nhĩ hảo.” Nàng vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, không nghĩ cho hẳn có hi vọng bán hàng.

“Không biết phu nhân xem nhà xong, có cảm giác thế nào?”

“Hoàn hảo.” Nàng lạnh nhạt trả lời.

Không dự đoán nhận được câu trả lời như vậy, Chung Thiên Thành sửng sốt một chút.

“Phu nhân có chỗ nào không thích? Có thể nói cho tôi, tôi sẽ kêu công nhân sửa chữa hoặc làm lại.” Hẳn cam đoan.

“Hiện tại bán nhà còn có loại phục vụ này sao?” Hạ Thanh Mộng nhin không được hoài nghi.

“Bán nhà?” Chung Thiên Thành kinh ngạc trừng lớn mắt, lắc đầu, “Lí phu nhân –”

“Chung tiên sinh là kiến trúc sư, không phải nhân viên bán hàng.” Lí Du mở miệng chen vào.

“Kiến trúc sư?” Hạ Thanh Mộng ngạc nhiên nhìn về phía Lí Du, lại quay lại nhìn người đàn ông kia, lại nhìn về phía hẳn. “Vì sao có kiến trúc sư ở đây, nhân viên bán hàng đâu?” Nàng quay đầu tìm người.

“Không có nhân viên bán hàng ở đây đâu.” Lí Du cất di động, đứng lên đi về phía nàng.

“Có ý gì?”

Hắn không trả lời nàng, lại vươn tay về phía kiến trúc sư. “Cám ơn anh đã giúp đỡ, về sau có việc gì cần tôi nhất định sẽ tìm đến các anh.”

“Chúc hai bạn hạnh phúc.” Chung Thiên Thành cười gật đầu, tiếp theo xoay người rời đi.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Hạ Thanh Mộng hoàn toàn không nghĩ ra, không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

“Nhà này là lệ vật kết hôn ba mẹ tặng.” Lí Du nhìn nàng nói.

Nàng cứng họng nhìn hắn, khiếp sợ đến há hốc mồm.

“Kết..... Kết hôn..... Lẽ vật?” Nàng khó tin lắp bắp.

Lí Du nhìn nàng mỉm cười.

“Thích không?” Hắn thâm tình nhìn nàng, ôn nhu hỏi. “Tuy rằng nhà này và trong sách có chênh lệch, nhưng trong thời gian ngắn có thể tìm một cái sân hoa cỏ sum suê, ban công tầng hai có ghế nằm, tường trắng, cửa sổ màu lam, ba mẹ và anh đều cảm thấy rất vừa lòng, em thì sao?”

Nàng cảm thấy muốn khóc, tầm mắt đột nhiên mờ hồ, nàng biết được mình căn bản đã khóc ra.

“Sao lại khóc. Em không vui sao?” Lí Du nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng.

Hạ Thanh Mộng dùng sức lắc đầu, bởi vì rất thích, mới vui quá mà khóc.

Thì ra rất cả không phải là trùng hợp, thì ra căn nhà trong mơ của nàng, được mọi người vì nàng coi hân mà tạo ra.

Mọi người..... Ba mẹ và hắn.....

Ngoài hắn ra, ngay cả ba mẹ đều tham dự vào chuyện này làm cho nàng hạnh phúc đến mức muốn khóc, bọn họ..... mọi người vì sao đối nàng tốt như vậy? Nàng ngoại trừ cảm động, thì cũng chỉ còn cảm động.

“Cám ơn.” Nàng khóc thút thít nói, có chút khóc không thành tiếng.

“Cảm ơn cái gì? Thật là ngốc.” Hắn ôm nàng vào lòng, ôn nhu hôn trán nàng.

“Vì sao đối với em tốt như vậy?” Nàng nghẹn ngào hỏi.

“Đương nhiên là vì anh yêu em nha, đứa ngốc.”

“Vậy ba mẹ thì sao? Vì sao cũng tốt như vậy?” Bọn họ mới gặp hai lần thôi, một lần là ba mẹ tới chơi, một lần là nàng đến nhà ba mẹ.

“Đương nhiên là vì em là người con trai họ yêu, lại thay anh sinh một đứa con trai vừa thông minh vừa đáng yêu, đứa ngốc, quan trọng nhất là bọn họ đều rất thích em, phi thường thích em, còn thay em đau lòng.” Hắn ôn nhu thay nàng lau nước mắt, nói cho nàng đáp án.

“Cho nên, bọn họ thậm chí còn cảnh cáo anh, nếu anh dám đối với em không tốt, hoặc làm em thương tâm khổ sở, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho anh, nói như là anh không phải con họ, em mới phải, buồn cười không?” Hắn cảm thấy buồn cười.

Hạ Thanh Mộng nước mắt rơi như mưa. Nàng từ nhỏ không có cha mẹ, vẫn không biết cảm giác có cha mẹ yêu thương là gì, nguyên lai là loại cảm giác kích động cùng ấm áp thế này, nàng muốn nói cảm ơn, nói với bọn họ nàng cũng yêu họ.

“Không buồn cười cũng không nên khóc thành như vậy đi?” Hắn nhíu mày, thay nàng lau nước mắt, lại phát hiện lâu như thế nào đều lau không hết, dần dần lộ ra biểu tình không biết phải làm sao.

“Hừ, bà xã, có cần khóc khoa trương như vậy không?” Hắn nhẹ giọng nói nhỏ, ôn nhu khuyên bảo. “Tốt lắm, đừng khóc, đừng khóc được không? Ngoan, đừng khóc, em còn khóc thì phòng này sẽ ngập nước mất.”

Hạ Thanh Mộng đem đầu vùi vào trong ngực hắn, ở trong lòng hắn lắc đầu, khóc một hồi mới khống chế được cảm xúc, không thể mở miệng nói chuyện.

“Thật sự có thể nhận lễ vật quý như vậy sao?” Nàng nghẹn giọng hỏi.

Thấy nàng mở miệng nói chuyện, Lí Du nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đương nhiên, đứa ngốc, đây là tâm ý của ba mẹ.”

“Em nên cảm ơn họ như thế nào đây?” Nàng ngẩng đầu hỏi hắn.

“Chỉ cần giúp bọn hắn sinh vài đứa cháu trai cháu gái là được.” Hắn đối nàng nhếch miệng mỉm cười.

Nàng sưng sốt, trừng mắt nhìn hắn, hờn dỗi đăm đăm nhìn một chút. “Anh bày bịp gì đó?”

“Anh nào có nói vậy, đây thật là hy vọng của ba mẹ.” Hấn vẻ mặt như thật, ôn nhu thay nàng lau đi nước mắt còn sót lại trên mặt, thật cao hứng là nàng đã không hề khóc.

“Là hy vọng của anh đi?” Nàng liếc hấn một cái, trong mắt lại đầy thâm tình cùng tình yêu.

“Muốn nói như vậy cũng được.” Hấn nhếch miệng nói. Trong mắt đồng dạng thâm tình cùng tình yêu, còn có vô tận ôn nhu: “Lão bà, giúp anh sinh cái đứa nhỏ được không? Con gái cũng được, lần này có anh bên cạnh em, sẽ tham dự toàn bộ quá trình, xem đứa nhỏ một ngày một ngày lớn lên, nhìn bé ở trước mặt anh bi bô tập nói, nghe bé mở miệng nói câu đầu tiên “ba ba”.”

Hạ Thanh Mộng nhìn hấn, gật gật đầu, sau đó mang theo vẻ mặt ngượng ngùng một chút, do dự mà thông thả mở miệng, “Hình như, em đã muốn có.”

Lí Du đột nhiên hóa đá, cả kinh trợn mắt há hốc mồm, hấn cứng họng nhìn nàng, trên mặt biểu tình ngốc nghếch đột nhiên trở nên nhiệt tình như lửa, dường như giống mỗi lần “yêu” nàng.

“Là thật sao?” Hấn nhìn chằm chằm nàng ghen lời hỏi.

Nàng gật đầu, chỉ thấy hấn trong nháy mắt ngừng hô hấp, đến khi hấn lại lần nữa hô hấp, tiếng cười to khoái trá cũng vang lên.

“Ha ha.....”

Hấn sung sướng cùng sung sướng cuốn lấy nàng, làm cho nàng cũng nở nụ cười khoái trá, cảm giác hạnh phúc thật tốt.

Một tuần sau, ở một giáo đường nhỏ trải thảm hồng, cử hành một hôn lễ.

Hôm nay ánh mặt trời chiếu khắp nơi, khí hậu hợp lòng người, bốn phía núi rừng xanh tươi, chim chóc chiêm chiêm kêu to, cho đến khi trong giáo đường truyền ra một tiếng đàn dương cầm nhạc dạo bài hát kết hôn che đi tiếng chim hót.

Trong giáo đường, lụa trắng phát phối, thảm hồng trải dài, cha sứ đứng ở trên bục, từ ái đợi cùng chàng trai đứng trước mặt ông, vì hai người yêu nhau chứng hôn.

Dãy ghế hai bên thảm hồng không còn chỗ ngồi, đem ba mươi chỗ ngồi trong giáo đường lấp đầy, tới tham gia hôn lễ tất cả đều là bạn tốt của chú rể, tân nương, trên mặt mỗi người đều mỉm cười chúc phúc.

Đây là một hôn lễ tràn ngập lời chúc phúc chân thành, cũng là một hôn lễ đẹp làm người ta suốt đời khó quên.

Hôn lễ của Lí Du và Hạ Thanh Mộng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-tri-nho-lao-ba>